

Alan Dean Foster

Aliens

A bolygó neve: Halál

GALAKTIKA FANTASZTIKUS KÖNYVEK
SOROZATSZERKESZTŐ KUCZKA PÉTER

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Alan Dean Foster: Aliens

Futura Publications. A Division of Macdonald and Co.

(Publishers) Ltd., London and Sydney, 1986

1986 by Twentieth Century-Fox Film Corporation. All rights reserved

FORDÍTOTTA NEMES ERNŐ

A FEDÉL ÁMON LÁSZLÓ MUNKÁJA

(c) Nemes Ernő, 1988

Hungarian translation

A baljós retusálás mesterének,
- H. R. Gigernek,
aki többet árul el rólunk,
mint amennyit tudni szeretnénk.

ADF és a nyugat bajnokai.

I.

Két álmodó.

A nyilvánvaló megkülönböztető jegyek ellenére nincs köztük lényeges eltérés: az egyik szerényebb termetű a másik nagyobb. Az egyik nő, a másik hím. Az első szájában lapos és éles fogak sorakoznak egymás mellett, félreérthetetlenül jelezve, hogy tulajdonosuk mindenevő, míg a másik felső állkapcsán sorakozó fogak kizárólag aprításra, tépésre szolgálnak. Mindketten gyilkos fajok leszármazottai. Ezt a genetikai hajlamot az első megtanulta leküzdeni. A másik teljesen vad maradt.

Álmaikban több különbség volt, mint küllemükben. Az első álmodó nyugtalanul aludt. A közelmúltban átélt elmondhatatlan rettegés emlékei buggyantak elő tudatalattijának mélységeiből, hogy szétzúzzák a hiperálom normális nyugalmát. Veszélyesen hánykolódott és forgolódott volna, ha a testét befogadó tok nem zabolázza meg mozdulatait - és persze mélyálomban az izmok tevékenysége is a minimálisra csökken.

Így hát lélekben hánykolódott és forgolódott. De ennek nem volt tudatában: mélyálomban az ember semminek nincs tudatában.

Mégis egy sötét, nyomasztó emlék bukkant újra meg újra a felszínre, mint ahogy olykor a szennyvíz is kiszivárog a város utcájára. Ilyenkor odavolt a nyugalma. Fel-felnyögött a kapszulában. A szívverése felgyorsult. A számítógép, amely úgy vigyázott rá, mint valami elektronikus őrangyal; észlelte a felgyorsult élettévékenységet, s válaszul újabb fokkal csökkentette a testhőmérsékletét és növelte a keringési rendszerbe juttatott stabilizáló gyógyfolyadékot: a nyöszörgés abbamaradt. Az álmodó megnyugodva fúrhatta be magát a párnái közé. Időbe telik, míg a rémálom újra visszatér.

Mellette a kis gyilkos apró rándulásokkal felelt e szórványos eseményekre, mintegy válaszul a nagyobbik alvó kínjaira. Azután ő is elnyugodott, s tovább álmodott apró, meleg testekről és forrón lüktető vérről, a saját fajtársai között megismert jó érzésről, a bizonyosságról, hogy ez az idő is eljön ismét. Valamiképpen tudta, hogy mindkét álmodó együtt fog felébredni vagy sehogy.

Az utóbbi lehetőség nem zavarta a nyugalmát.

Több türelmet tanúsított, mint mélyálombéli társa, és valóságosabban fogta fel úrbéli helyzetét. Beérte azzal, hogy aludt és várt, tudva, hogy ha és amikor újra öntudatra ébred, megint képes lesz lopakodni és gyilkolni. Addig pihent.

Az idő múlik. Az iszonyat nem.

Az űr végtelenjében a napok csupán homokszemek. Egy fehér törpe alig említésre méltó. Az olyan apróság, mint az eltűnt Nostromo mentőcsónakja, szinte már nem is létezik ebben a határtalanságban. Úgy sodródott át a hatalmas semmin; mint egy szabad elektron, amelyik leszakadt atommag körüli pályájáról.

De még egy szabad elektron is magára vonhatja a figyelmet, ha mások - a megfelelő észlelő berendezések birtokában - történetesen keresztezik a pályáját.

Az történt, hogy a mentőcsónak útja egy ismerős csillag mellett vezetett el. Még így is a vakszerencsén múltott, hogy nem kerülte el a figyelmet: nagyon közel húzott el egy másik hajó mellett. A "nagyon közel" az űrben bármilyen távolságot jelölhet, ami kevesebb egy fényévnél. Egy nagy látószögű ernyő peremén bukkant fel.

Akik a radarképet figyelték, erősködtek, hogy nem kell tudomást venni róla. Túl kicsi, hogysem hajó legyen. Nem ott van, ahol lennie kéne. És a hajók válaszolni szoktak. Ez meg olyan csendes, mint egy halott. A legvalószínűbb, hogy egy kóbor kisbolygó, egy szökött nikkel-vas tömb, amely elindult világot látni. Ha hajó volna, legalábbis rázendítene egy vészjelre a hallható tartományon belül.

De az elhaladó hajó kapitánya kíváncsi fickó volt.

Egy apró kis eltérés az eredeti iránytól, elegendő, hogy ellenőrizték a csendes vándort, s ha egy kicsit is okosan könyvelnek, máris igazolhatják a tulajdonosok előtt a kitérés költségét. Parancsszavak hangzottak, és számítógépek láttak hozzá, hogy módosítsák a röppályát. A kapitány döntése helyesnek bizonyult, amikor az idegen test mellé értek: egy mentőcsónak volt.

Még semmi életjel, semmi válasz az udvarias érdeklődésre. Még a futófények sem égtek: pedig a hajó nem volt teljesen élettelen. Mint a zord tébén az élőlények, a jármű minden energiát elvont a végtagjaitól, hogy megóvhasson valami élő mélyen a belsejében.

A kapitány kijelölt három embert, hogy átszálljanak a sodródó csónakba. Puhán, mint amikor a sas röptében találkozik egy elhullajtott tollal, a nagy jármű a Narcissus mellé siklott. Fém simult a fémhez.

Egymásba kapaszkodtak. Az összekapcsolódás zajai visszhangot vertek mindkét hajóban.

A tetőtől talpig nyomáskiegyenlítő öltözetet viselő három átszálló belépett a zsilipbe. Hordozható lámpákat és egyéb készülékeket vittek magukkal. A levegő túl drága volt, semhogy kiereszszék az űrbe, ezért türelmesen vártak, amíg a hajójuk beszippantja az oxigént.

Akkor félrecsúszott a külső zsilipajtó.

A mentőcsónak képe az első pillantásra csalódást okozott; az ajtó üvegén át nem látszottak belső fények, sem életjel nem jött bentről. Az ajtó makacsul ellenállt, hiába nyomták a külső vezérlőgombot. Nyilván belülről szorulhatott be. Miután a férfiak megbizonyosodtak, hogy a kabinban nincs levegő, az ajtónál robothegesztőt állítottak munkába. Két fénykéve ragyogott a sötétségben, két oldalról vágva az ajtót.

A lángok a válaszfal alján találkoztak. Ketten fogták a harmadik embert, aki félrerúgta a fémlemezt. Az út nyitva állt.

A mentőcsónak belseje sötét és néma volt, mint a sír. A hordozható csáklya kábele kígyózott a padlón. Szakadt, kirojtosodott vége a külső ajtó közelében hevert. A pilótaülés felett halvány fény égett. A férfiak arrafelé indultak.

A mélyalvási szolgáló tok ismerős burája alól jött a fény. A behatolók egymásra néztek, mielőbb közelebb léptek: ketten az átlátszó szarkofág vastag üvegfedele fölé hajoltak. Mögöttük a társuk a műszereit figyelte, és fennhangon dűnnyögte:

- Belső nyomás pozitív. Feltételezhető a test és a szervek épsége. Látszólag semmi sem sérült; kikapcsolták, hogy ne fogyassza az energiát. A kapszula nyomása egyenletes. Az energiaszolgáltatás megvan, de fogadok, az elemek már a végüket járják. Nézzétek, milyen halványak a belső kiolvasók. Láttatok már valaha ilyen kapszulát, mint ez?

- A húszas évek végéről való. - A beszélő az üveg fölé hajolt, és belemorogta a sisakmikrofonjába: - Szemrevaló hölgy.

- Még hogy szemrevaló! - Társa hangja csalódottságról árulkodott. - Az életfunkciók diódái mind zöldek. Vagyis él. A megmentéséért prémium jár, fiúk.

A másik meglepett mozdulatot tett.

- Hé, valami van ott bent vele. Nem emberi lény. Mintha az is élne. Nem látszik tisztán. Félig eltakarja a haja. Narancssárga.

- Narancssárga? - A trió vezetője félretolta mindkettejüket, és sisakjának üvegét az átlátszó burához nyomta. - Karmai vannak, akármi is az.

- Hé! - bökte oldalba egyikük a társát. - Talán idegen életforma, he? Ez megérhet néhány dolcsit.

Ripley ezt a pillanatot választotta, hogy egy kissé megmozduljon. Néhány hajtincse lecsúszott a feje alatti párnáról, még jobban felfedve a teremtményt, amely szorosan mellé bújva aludt. A társaság vezetője felegyenesedett, és utálkozva rázta meg a fejét:

- Nincs olyan szerencsénk: csak egy macska.

Kínlódnia kellett, hogy odafigyeljen. A látás pedig szóba sem jöhetett. A torkát mintha vastag szénrétég borította volna; féketének, száraznak és enyhén gyantás ízűnek érezte. A nyelve lomhán mozgult meg egy régen elfelejtett térségben. Megpróbálta felidézni, mit is jelent az, hogy beszéd. Ajka szétvált. A tüdejéből zúgva áramlott ki a levegő; e régóta alvó szerve sajgott a megerőltetéstől. Az ajkak, a nyelv, a szájpadrás és a tüdő e kimerítő összjátéka révén aprócska diadal, egyetlen szó született, mely ott lebegett a szobában:

- Vízet.

Valami lágy és hűvös csúszott az ajka közé. A nedvesség érzése szinte megsemmisítő erejű megrázkódtatásként érte. Emlékei tiltakoztak a szájába hatoló vízcső ellen. Máskor és másutt az effajta behatolás egy különösen egyedülálló és gyűlöletes halál előjátéka volt. Most egy szelíd hang jó tanácsai kísérték:

- Ne kortyolja. Lassan szűrcsölje.

Engedelmeskedett, bár agya üvöltve követelte, hogy amilyen gyorsan csak tudja, szívja magába az üdítő folyadékot. Meglepő módon nem kiszáradtnak, csak borzalmasan szomjasnak érezte magát.

- Jó - suttogta rekedten. - Kaphatnék valami kiadósabbat?
- Még túl korai - mondta a hang.
- A fenét. Van valami gyümölcsle?
- A citromsav szétmarná. - A hang tétovázott, majd így szólt: - Próbálja ezt.

A csillogó fémcső lágyan siklott újra a szájába: élvezettel szívta a tartalmát. Édesjeges hűtött tea áramlott le a torkán, csillapítva szomját és kínzóan jelentkező éhségét. Intett, amikor már eleget ivott, és a cső visszahúzódott.

Új hang támadta meg a fülét: valami egzotikus madár trillája.

Már tudott hallani és ízlelni; ideje volt, hogy lásson is. A szeme egy hajdani esőerdő látványára nyílt ki. Fák emelték sűrű, zöld koronáikat az ég felé, szivárványszínekben pompázó, fénylő szárnyú teremtmények zibongtak, cikáztak ágról ágra. Madarak húzták maguk után hosszú farktollaikat, mint sugárhajtású repülők a kondenzcsíkot, miközben a rovarokat üldözve le-fel röpködtek. Egy szurukumadár kandikált ki rá a kúszófüge törzsébe vajt odújából.

Orchideák nőttek óriásira, s a bogarak mint vándorló ékkövek futkároztak a levelek és a lehullott gallyak között. Egy aranynyúl bukkant fel, megnézte magának Ripleyt, majd visszairamodott az aljnövényzetbe. Távolabb, balra, egy tekintélyes fán bőgőmajom hintázott, s közben halkan dudorászott a kölykének.

Ez már túl sok volt az érzékszerveinek. Behunyta a szemét az élet e túlradó zsongása elől. Később (egy óra múlva? másnap?) repedés jelent meg a hatalmas fa támasztógyökereinek közepén: a rés tágult, míg végül eltűnt benne az egyik ugrabugra fehér selyemmajom felsőteste: egy nő lépett ki belőle, majd bezárta maga mögött, beforrasztva a fa és az állat vértelen sebét. Megérintett egy rejtett fali kapcsolót, mire az esőerdő eltűnt.

Remek "szolidó" volt, de most, hogy kikapcsolták, Ripley láthatta valamennyi orvosi készüléket, amit az esőerdő képe addig elrejtett. Közvetlenül mellette, balra volt az automata, amely oly figyelmesen válaszolt, amikor vizet, majd hideg teát kért. Most mozdulatlanul, mégis készségesen lógott a falon, tudva mindenről, ami Ripley testében végbement, s ugrásra készen várta, hogy beállítsa a gyógyszeradagját, ellássa étellel-itallal, vagy emberi segítséget hívjon, ha netán úgy hozná a szükség.

Az újonnan érkezett a betegre mosolygott, és a mellzsebére tűzött távkapcsoló segítségével megemelte Ripley ágyának fejrészét. Az ingblúzában lévő színes tapasz, amely jelezte, hogy ő a rangidős asszisztens, színével élesen elütött a fehér formaruhától. Ripley óvatosan vette szemügyre, de nem tudta eldönteni, vajon őszinte-e, vagy csak szakmai rutinból eredő az asszony mosolya. Kedves, anyáskodó hangon beszélt, de nem édeskésen.

- A nyugtatók hatása elmúlt. Nem hiszem, hogy volna még rá szüksége. Érti, amit mondok?

Ripley bólintott. Az asszisztens mérlegelte a beteg állapotát, és döntött.

- Próbálkozzunk valami újjal. Mi lenne, ha kinyitnám az ablakot?
- Úgy van. Mi lenne, ha kinyitná?

A mosoly kissé lehervadt a száj sarkaiban, de már újra fel is virult. Tehát hivatásszerű és begyakorlott; egy pillanatig sem őszinte. Miért is lenne az? Az asszisztens nem ismerte Ripleyt, és Ripley sem ismerte őt. Na és. A nő az ágy lábával szemközi fal felé emelte a távkapcsolót.

- Vigyázzon a szemére.

Itt az alkalom, gondolta Ripley, hogy végre megtagadd az engedelmességet. De azért szorosra zárta a szemhéját a várható fényáradat elől.

Egy motor halkan felbúgott, és a fal síkja a mennyezetbe csúszott. Erős fény áradt a szobába. Bár szűrt és tompított volt, mégis meggyötörte Ripley fáradt érzékeit.

A kikötőn túl az irdatlan kiterjedésű semmi terült el. A semmi mögött pedig ott volt minden. Balra a Gateway Állomás néhány, előregyártott elemekből készült lakótömbje húzódott hurkot formálva - a műanyag tömbök úgy kapaszkodtak össze, mint a gyerekek építőkockái. Lentről a kommunikációs antennák nyúltak bele a képbe. A látómező legnagyobb részét a Föld fénylő íve töltötte be. Afrika fehérrel csíkozott barna pizsokfoltként úszott egy kék óceánban, a Földközi-tenger zafír fejdíszként koronázta a Szaharát.

Ripley már látta mindezt, előbb az iskolában, azután a saját szemével is. A látvány nem annyira elbűvölte, mint inkább elégedettséggel töltötte el, hogy lám, még most is ott van. A közelmúlt eseményeinek emléke azt sugallta, hogy talán nincs is ott, hogy a rémálom a valóság, és ez a szelíd, hívogató bolygó csupán csúfolódó illúzió. Vigasztaló volt, ismerős, megnyugtató, mint egy elnyűtt játékmackó. A képet a Hold sivár gömbje egészítette ki, mely úgy úszott föl a háttérre, mint egy csavargó felkiáltójel; a bolygó védelmező őre.

- És hogy vagyunk ma? - Csak most eszmélt föl, hogy az asszisztens hozzá beszél.

- Borzalmasan. - Valaki vagy valakik egyszer azt mondták, hogy kellemes és különleges a hangja. Ha úgy adódik, végtére is visszaszerezheti, de pillanatnyilag teste egyetlen porcikája sem működött optimális hatásfokkal. Eltűnődött, fog-e még működni úgy, hiszen embernek is egészen másképp

érezte magát, mint amilyen azelőtt volt. Az a Ripley egy mindennapos útra indult, egy ma már nem létező teherhajón. Egy másik Ripley tért vissza és fekszik most itt a kórházi ágyon a nővére függesztett tekintettel.

- Csak borzalmasan? - Igazán csak bámulni lehet az asszisztens, mélázott magában. Ezt a nő nehéz megiasztani. - Ez is több, mint tegnap. Szerintem a borzalmas egy fokkal jobb, mint az iszonyú.

Ripley lecsukta a szemét, majd lassan újra kinyitotta. A Föld még ott volt. Az idő, mellyel mindeddig fikarcnyit sem törődött, hirtelen új fontosságot nyert.

- Mióta vagyok a Gateway Állomáson?

- Csak egy-két napja. - A mosoly maradt.

- Többnek tűnt.

Az asszisztens elfordult, és Ripley nem tudta, vajon bosszantónak vagy zavarba ejtőnek találta-e a velős megjegyzést.

- Van kedve látogatót fogadni?

- Van választásom?

- Már hogyan lenne. Maga a beteg. Az orvosok után ezt maga tudja a legjobban: ha azt akarja, hogy békén hagyják, békén fogják hagyni.

Ripley vállát vont, és maga is meglepődött; hogy vállizmai engedelmeskednek.

- Elég sokáig voltam egyedül. Egye fene. Ki az?

Az asszisztens az ajtóhoz sétált.

- Tulajdonképpen ketten vannak. - Ripley látta, hogy újra mosolyog.

Egy férfi lépett be, hozott valamit. Ripley nem ismerte, annál inkább unott tekintetű, kövér, narancssárga "csomagját".

- Jones! - Már fel is ült, nem volt szüksége az ágy támasztékára. A férfi örült, hogy végre megszabadulhatott a jókora kandúrtól: Ripley magához ölelte az állatot.

- Gyere, Jones, te undok vén macska, te bolyhos gömböc, te!

A macska békésen tűrte a kényelmetlen érzelmi megnyilatkozást, mely oly jellemző volt az emberekre, miközben maga nem hagyott csorbát ejteni öröklött méltóságán. Jones, mint a macskafélék általában, mindig is elnéző volt az emberek iránt. Bármely földönkívüli, ha véletlenül tanúja a némajátéknak, egy pillanatig sem kételkedik benne, hogy az ágyban lévő két lény közül melyik rendelkezik magasabb rendű értelemmel.

A férfi, aki a narancssárga ajándékot hozta, egy széket húzott az ágy mellé, és türelmesen várta, hogy Ripley őt is észrevegye. Harminc-valahány éves, jóképű, de nem feltűnő arcú férfi volt, és leírhatatlan öltözetet viselt. A mosolya se több, se kevesebb valódiságot nem tartalmazott, mint az asszisztensé, bár már régebb óta gyakorolhatta. Ripley végül egy bólintással tudomásul vette a jelenlétét, de azután is csak a macskával társalgott. A látogató úgy döntött, hogy ha holmi csomagszállító küldöncnél több figyelemre tart igényt, kénytelen lesz maga megtenni az első lépést.

- Szép szoba - mondta minden meggyőződés nélkül. Vidéki fiúnak látszik, bár nem úgy beszél, gondolta Ripley, miközben a férfi kissé közelebb húzta a székét az ágyhoz. - Burke vagyok. Carter Burke. A Társaságnak dolgozom, de ettől eltekintve rendes pasas vagyok. Örülök, hogy jobban érzi magát. - Legalább ez az utolsó mondat őszintének hatott.

- Ki mondta, hogy jobban érzem magam? - Továbbra is Jonest cirógatta, "aki" elégedetten dorombolt, és tovább hullatta a szőrét a steril ágyra.

- Az orvosai és a gépei. Azt mondják, hamarosan elmúlik a gyengesége és a tájékozódási zavara; ámbár nekem nem tűnik különösen dezorientáltnak. Ezek a szokatlan hosszú mélyálom mellékhatásai, vagy ilyesmi. A biológia nem volt a kedvenc tárgyam. Az alakzatokkal jobban boldogultam. A magáé például meglepően jól vészelte át a dolgot. - Fejével a takaró felé intett.

- Remélem, jobban nézek ki, mint ahogy érzem magam. Mintha belül egy egyiptomi múmia volnék. Azt mondta, "szokatlanul hosszú mélyálom". Mennyi ideig voltam odakint? Ezek nem mondanak nekem semmit - intett az őket figyelő asszisztens felé.

Burke hangja lággyá, atyaivá vált.

- Nos, ezen talán még korai lenne töprengenie.

Ripley keze rugóként pattant ki a takaró alól, és megragadta a férfi karját: a mozdulat gyorsasága és a szorítás ereje meglepte Burke-öt.

- Nem, már eszemnél vagyok, és nincs szükségem további kényeztetésre. Mennyi ideig?

Burke az asszisztensre pillantott. Az megvonta a vállát, és elfordult, hogy felügyeljen holmi összevissza villogó fényekre és műszerekre. Amikor a férfi visszafordult az ágyban fekvő nő felé, úgy érezte, képtelen a pillantását levenni Ripley szeméről.

- Rendben van. Nem az én dolgom, hogy megmondjam, de az ösztöneim azt súgják, elég erős lesz hogy megeméssze. Ötvenhét évig.

A számjegy úgy csapott le rá, mint egy kalapács: mint az elviselhetőnél ötvenhétszer több kalapácsütés. Jobban megrázta, mint maga az ébredés, jobban, mint az otthon első látványa.

Láthatóan leeresztett, egyszerre ment ki belőle az erő és a szín, és visszaroskadt az ágyra. Az állomás mesterséges gravitációja hirtelen a normális földi nehézkedés háromszorosának tűnt, és az ágyhoz nyomta. Feje alatt a levegővel töltött párna mintha körülölelte volna, fulladással fenyegette. Az asszisztens gyors pillantást vetett a jelzőlámpákra, de azok mind nyugton maradtak.

Ötvenhét éve. Több mint fél évszázadon át álmodott mélyálomban, míg hátrahagyott barátai megöregedtek és meghaltak, a családja kivirult és elvirágzott, a világ pedig ki tudja, mivé alakult át. Kormányok jöttek és buktak meg. Találmányok törtek be a piacra, és elavulván annak rendje és módja szerint a szemétre kerültek. Még senki sem élt túl ötvenhét évnél többet a mélyálomban. Ha ennél is több lett volna, a teste már nem éri be a kapszula nyújtotta életfeltételekkel.

Éppen csak hogy túlélte: kitolta a fiziológiai lehetőségek határait, csak azért, hogy túlélje önmagát.

- Ötvenhét!

- Keresztülsodródott a mag bolygórendszerein - magyarázta Burke. - A vészjelzése nem működött. A vakszerencsének köszönhető, hogy egy mélyűri mentőcsapat elkapta, amikor... - tétovázott. Ripley hirtelen elsápadt, a szeme elkerekedett. - Jól van?

Ripley köhintett, majd újra, erősebben. Nyomást érzett, az imént még nyugtalan arcán kirajzolódott a vakrémműlet. Burke egy pohár vizét nyújtott feléje az éjjeliszekrényről, csak azért, hogy Ripley kiüsse a kezéből. A pohár a padlóra esett és összetört. Jones égne meredő szőrrel, nyávogva, fújtatva ugrott le az ágyról. Karmai gyors, kaparó hangot hallattak a sima műanyagon, amint sebesen iszkolt el az ágy közeléből. Ripley a melléhez kapott, sajgó háta jelezte a görcsös rohamot. Úgy érezte, mindjárt megfullad.

Az asszisztens a közvetlen vonal mikrofonjába kiáltott:

- Kék kód négy tizenötnek! Kék kód négy nulla ötnek!

Burke-vel együtt megragadták Ripley vállát, aki hánykolódni kezdett. Így tartották, amíg az orvos és két másik asszisztens be nem rohant a szobába.

Az nem lehet! Az nem lehet!

Neeeeeeem!

Az asszisztensek hevedereket próbáltak csatolni kezére-lábára, miközben ő vadul dobálta magát. A takarók szanaszét repültek. Egy rúgásától az egyik asszisztens elterült, a másik lábával meg lyukat ütött egy monitor hályogos üvegszemébe. Jones egy üvegezett szekrény alól-leste a gazdáját, és sziszegett.

- Tartsátok! - kiáltotta a doktor. - Adjatok oxigénmaszkot! És tizenöt köbcenti...

Hirtelen óriási vérfolt robbant a takaróra, ami emelkedni kezdett, mintha alulról valami láthatatlan erő nyomta volna felfelé. Az orvos és az asszisztensek ijedten hátráltak. A takaró tovább emelkedett.

Ripley tisztán látta, amint a vászon szétválik. Az asszisztensnő elájult. Az orvos dadogni kezdett, amikor a szem nélküli, fogsorát villogtató féreg kiemelkedett a páciens széttört bordái közül. Lassan megfordult, amíg agyarakkal teli szája Ripley arca elé nem ért, és felrikoltott. A hang minden emberi lényt elhallgattatott, megtöltötte Ripley fülét, túlterhelte zsibbadt agyát, visszhangozva verődött vissza egész testében, miközben...

...sikoltozva ült fel az ágyban, teste íjként megfeszült. Egyedül volt az elsötétített kórházi szobában. A ledék parázsló, színes fénybogarak világítottak csak. Szánalmasan markolászva mellén az inget, igyekezett visszanyerni a lélegzetét, amit a rémálom elragadott tőle.

A teste sértetlen volt: a bordái, izmai, inai mind a helyükön voltak és működtek. Semmiféle őrijtó rémség nem szakadt ki a melléből, semmiféle obszcén szülés nem ment végbe. Nyugtalan szeme hol ide, hol oda villant a szobában. Semmi sem feküdt prédára lesve a padlón, semmi sem rejtőzött a vitrinek mögött, várva, hogy lankadjon körülötte a figyelem. Csak a csendes gépek figyelték a testét és az ágyat, amiben feküdt: dőlt róla a verejték, jóllehet a szoba kellemesen hűvös volt. Öklét védekezőn emelte maga elé, mintha így meg tudná óvni sérthetlenségét.

Összerezzen, amint az ágy elé függesztett videomonitor megelevenedett. Egy idősebb asszony nézett le rá aggódó tekintettel. Az éjszakás asszisztens. Az arca merő aggodalom volt, ezúttal valóban őszinte, nem csak hivatásszerű aggodalom látszott rajta.

- Megint rosszat álmodott? Kér valami altatót?

Egy robotkar bűgött fel Ripley karja mellett. Utálkozva nézett rá.

- Nem. Eleget aludtam.

- Helyes. Maga tudja a legjobban. Ha meggondolta magát, csak csengessen. - Kikapcsolt. Az ernyő elsötétedett.

Ripley lassan visszadőlt az ágy megemelt fejrészére, és megérintett egyet az éjjeliszekrény oldalára szerelt számos gomb közül. A szemközti fal ismét felcsúszott a mennyezetbe. Újra kilátott. Ott volt a Gateway Állomás egy része, briliánsokként csillogó fényeivel s a távolban az éjszakába burkolózott Föld. Felhőpamacsok takarták el a tűhegyekként ragyogó, messzi fénypontokat. Városok - tele boldog emberekkel, akik, szerencséjükre, mit sem tudtak a közönyös kozmosz kérlelhetetlen valóságáról.

Valami melléje ugrott az ágyra, de ezúttal nem rezzent össze. Ismerős, tolakodó figura volt; közelebb húzta magához, nem törődve a tiltakozó miákolással.

- Jól van, Jones. Sikerült, most már biztonságban vagyunk. Ne haragudj, hogy megijesztettelek. Minden rendben van. Ezentúl minden rendben lesz.

Rendben, igen, majd ha újra megtanulják, hogyan kell végigaludni az éjszakát.

Napfény szűrődött át a nyárfák koronáján. A fák mögött látszott a rét, a zöldbe itt-ott belevegyültek a harangvirágok, százszorszépek és lángvirágok színes foltjai. Az egyik fa alatt vörösbegy lépdelt peckesen, rovarok után kutatva. Nem látta az éber szemekkel, megfeszített izmokkal feléje lopakodó ragadozót. Hátat fordított, a ragadozó pedig rávetette magát.

Jones fejfelé vágódott neki a vörösbegy szolidójának, de nem ejtett zsákmányt, s a képet sem zavarta meg: a madár háborítatlanul keresgélte tovább a rovarokat. A kandúr megrázta a fejét, és eltántorgott a faltól.

Ripley a közeli padon ült, és figyelte a macska játékát.

- Buta cica. Még most sem jöttél rá, hogy ez csak szolidó? - Pedig nem kellene ilyen igazságtalannak lennie hozzá. A szolidó sokat fejlődött az utóbbi ötvenhét évben. Minden fejlődött az utóbbi ötvenhét évben. Csak ő és Jones nem.

Az átriumot üvegajtók választották el Gateway Állomás többi részétől. Az észak-amerikai mérsékelt égövdőről készült drága szolidó éles ellentétben állt ezekkel a valóságos cserepes növényekkel és a csenevész fűvel. A szolidó élethűbbnek tűnt, mint a valódi növényzet, de az utóbbinak igazi illata volt. Közelebb hajolt az egyik növényhez. Föld, nedvesség, s máris kibújik mindenféle. Vagy egy káposzta, vagy egy király, méltóságteljesen. Lőfűt. Elege volt Gatewayből. A Föld csábítóan közel van. A kék eget kívánta maga és a rosszindulatú úr közé.

Az átriumot elválasztó üvegajtók közül kettő szétvált, és Carter Burke lépett be. Ripley egy pillanatig azon kapta magát, hogy úgy néz rá, mint férfira, nem mint a Társaság alkalmazottjára. Talán éppen ez jelezte, hogy visszazökkent a normális kerékvágásba. A férfi értékéből sokat levont a tudat, hogy húsz évvel azután született, hogy a Nostromo elindult balvégzetű útjára. Nem mintha ez különösebben számítana.

Nagyjából-egészéből egyidősek voltak - fizikai értelemben legalábbis.

- Elnézést. - Mindig ez a derűs mosoly. - Ma délelőtt mindennel elúsztam. Nagy nehezen sikerült csak elszabadulnom.

Ripleynek sohasem volt erős oldala a könnyed fecsegés. Most még inkább úgy érezte, az élet értékeesebb, hogysen csip-csup tréfálkozásokra vesztegessék. Miért nem tudják az emberek csak azt mondani, amit mondaniuk kell, ahelyett hogy öt percig kerülgetik a témát?

- Megtalálták a lányomat?

Burke láthatóan feszengett:

- Nos, várni akartam, amíg a vizsgálat befejeződik.

- Vártam ötvenhét évig. Türelmetlen vagyok. Ne feszítse tovább a húrt.

Burke bólintott, letette a táskáját, és felnyitotta a tetejét. Néhány pillanatig keresgélt benne, azután elővett néhány vékony plasztiklemezt.

- Ő az...

Burke úgy beszélt, mintha az egyik lemezről olvasná.

- Amanda Ripley McClaren. Gondolom, a férjezett neve: hatvanhat éves... volt, amikor meghalt. Ennek két éve. Itt az egész történet. Semmi különös vagy figyelemreméltó. Egy kellemes, de hétköznapi életút eseményei. Amilyet a legtöbbünk átél, remélem. Sajnálom. - Átadta a lapokat, és Ripley arcát figyelte, míg az áttanulmányozta a számítógépes kiírásokat. - Félek, hogy ma délelőtt egyfolytában elnézést kell kérnem.

Ripley elnézte az egyik lemezre nyomtatott holografikus képmást. Egy hatvanas évei közepén járó kerek arcú, kissé sápadt asszony képe volt. Amolyan nagynénitípus. Semmi jellegzetes nem volt az arcon, semmi, amit ismerősnek vagy legalább hangsúlyosnak talált volna. Képtelenség volt ezt az idős asszonyt ábrázoló képet azonosítani a kislány emlékével, akit itthagyt.

- Amy - suttogta.

Burke még a kezében tartott néhány lemezt, és halkán olvasta, míg Ripley a hologramot bámulta.

- Rák. Hmm. Még mindig nem ismerik valamennyi változatát. A holttestet elhamvasztották. A Westlake temetőben van, Little Chute-ban, Wisconsinban. Nem voltak gyermekei.

Ripley átnézett a feje fölött, az erdő szolidója felé és azon is túl. A múlt láthatatlan tájait bámulta.

- Megígértem neki, hogy a születésnapjára itthon leszek. A tizenegyedikre. Arról már végképp lekéstem.

- Ismét a képmásra pillantott. - Persze már régen megtanulta, hogy az ígéreteim fabatkát sem érnek. Legalábbis ha a menetrend szerinti repüléseimről van szó.

Burke bólintott, megpróbált együttérzőnek mutatkozni. Ez közönséges körülmények között is nehezebbre esett, ma reggel pedig még inkább. De legalább ahhoz volt érzéke, hogy hallgasson, s ne

motyogja el a szokványos udvarias bárgyúságokat.

- Az ember mindig azt hiszi, hogy kárpótolhatja a másikat - utólag, úgy értem. - Ripley mély lélegzetet vett. - De én őt már soha nem tudom. Soha többé. - Megkésztet könnyek törtek rá. Ötvenhét évet késtek.

Ült a padon; és csendben zokogott. Egy másfajta térben, de most is egyedül maradt. Végül Burke bátorítóan megpaskolta a vállát. A jelenet feszélyezte, bár azon volt, hogy ez ne látsszék meg rajta.

- A tárgyalást fél tízre tűzték ki. Nem lenne illendő, ha elkésne. Nem keltene jó benyomást.

Ripley bólintott, felállt.

- Jones. Jones, gyere ide. - A macska miákolva odaballagott, s hagyta, hogy felvegyék. Ripley zavartan törölte meg a szemét. - Rendbe kell hoznom magam. Nem tart sokáig. - Orrát a macska hátához dörgölte, amit az állat, mint apróbb sértést, némán, viselt el.

- Akarja, hogy visszakísérjem a szobájába?

- Igen, miért ne?

Burke megfordult, és a megfelelő folyosó felé indult. Az ajtók szétváltak, s kiengedték őket az átriumból.

- Tudja, a macskával különleges kedvezményt élvez. Gatewayen nem engedélyezik a háziállatokat.

- Jones nem háziállat. - Megvakarta a kandúr füle tövét. - Ő túlélő.

Ahogy ígérte, Ripley gyorsan elkészült. Burke úgy döntött, a folyosón várja meg, és addig is tanulmányozza a jelentéseit. A változás megdöbbentő volt.

Eltűnt a sápadt, viaszos bőr, nyoma sem volt a keserű arckifejezésnek, a bizonytalanságnak. Eltökéltetés? - tűnődött Burke, útban a főfolyosó felé. Vagy csak ügyes kozmetikázás?

Egyikük sem szólt, amíg az alsó szinten lévő tárgyaló közelébe nem értek.

- Mit fog mondani nekik? - kérdezte végül Burke.

- Mi olyat mondhatnék, amit még nem mondtam el? Olvasta a vallomásomat. Az teljes és pontos. Semmit sem szépítettem rajta. Nincs szükségem holmi cifrázásra.

- Nézze, én hiszek magának, de lesz néhány nehézsúlyú is odabent, és valamennyien a réseket keresik majd a maga történetében. Ott lesznek a szövetségi, a Csillagközi Kereskedelmi Felügyelőség, a Gyarmatügyi Kormányzat, a biztosítótársaság emberei...

- El tudom képzelni.

- Csak mondja el nekik, mi történt. A legfontosabb, hogy higgadt és érzelemmentes maradjon.

Na persze; gondolta Ripley. Minden barátja, kollégája, rokona halott, és nem lehet meg nem történtté tenni azt sem, hogy átaludt ötvenhét évet a valós életből. Higgadtan és érzelemmentesen. Persze.

Minden eltökéltetése ellenére déltájban mindennek mondhatta magát, csak nyugodtnak és higgadtnak nem. Ugyanazon kérdések örökös ismételtetése, a jelentésben szereplő tények ostoba vitatása, a lényegtelen részletek kimerítő vizsgálata, míg a fontosabb eseményekkel mit sem törődtek - mindez lehangolta és feldühítette.

Amíg a komor inkvizítorokhoz beszélt, mögötte a hatalmas videoernyő fényképeket és iratok másolatait mutatta. Örült, hogy mindez mögötte van, mert a felvillanó arcok a Nostromo legénységének tagjait mutatták. Parker, a maga ostoba vigyorával. És Brett, aki jámbor, unott pofával állt a kamera elé. Aztán Kane és Lambert. Ash, az áruló, lélektelen arcán a beprogramozott hamis szánalom tükröződött. Dallas... Dallas. Jó, hogy a kép mögötte van, akárcsak az emlékek.

- Viasz van a fülükben, vagy mi? - csattant fel végül. - Három órája vagyunk itt. Hányféleképpen mondjam el ugyanazt a történetet? Ha úgy gondolják, jobban hangzik szuahéliül, hozzanak tolmácsot, és meghallgathatják szuahéliül. Megpróbálhatom japánul is, de kijöttem a gyakorlatból. És a türelmem is elfogyott. Meddig tart még, amíg mindannyian megértik?

Van Leuwen összekulcsolta az ujjait, és összeráncolta a szemöldökét. Arckifejezése éppoly semmitmondó volt, mint az öltözeke. Pontosan úgy nézett ki, mint a munkatársai. Nyolcan voltak a hivatalos vizsgálóbizottságban, de egyikük sem volt barátságos figura. Hivatalnokok. Ügyintézők. Kárbeclők. Hogy is tudná meggyőzni őket? Ezek nem emberi lények. A hivatal rosszallásának képviselői. Fantomok. Neki mindig a valósággal kellett megbirkóznia. Az üzletpolitika bonyolult manővereihez nem sokat értett.

- Ez nem olyan egyszerű, ahogy maga hiszi - mondta Van Leuwen nyugodtan. - Nézze a mi szemszögünkből. Maga őszintén beismeri, hogy felrobbantotta a hajtóműveket; ezáltal megsemmisített egy M besorolású csillagközi vontatót. Egy igen drága berendezést. - Valószínűleg a bizottság legboldogtalanabb tagja a biztosítótársaság képviselője volt. - Negyvenkétfélmillió dollár a kárigény. Természetesen a hasznos teher nélkül. A robbanás után nem maradt megmenthető alkatrész, még ha ötvenhét év után megtalálnánk is a maradványokat.

Van Leuwen szórakozottan bólintott, mielőtt folytatta.

- Nem mintha feltételeznénk, hogy hazudik. A mentőcsónak fekete doboza megerősítette beszámolójának több részletét. A kevésbé vitathatókat. Hogy a Nostromo a rögzített időpontban

leszállt az LV 426-on, egy felderítetlen bolygón, ahol korábban még nem járt ember. Hogy javításokat végeztek. Hogy rövid ott-tartózkodás után folytatta útját, majd nemsokára beindították az önmegsemmisítő rendszert, és hogy a folyamat valóban végbe is ment. Hogy a reaktorok túlterhelésére maga adta ki a parancsot. Ismeretlen okból.

- Nézzék, elmondtam...

Van Leuwen félbeszakította, miután ezt már hallották.

- A fekete doboz mégsem tartalmaz részleteket az ellenséges idegenre vonatkozóan, melyet állítólag a bolygó felszínén való rövid ottlétük alatt szedtek fel.

- Nem "szedtük fel" - vágott vissza Ripley. - Mint mondtam...

Elhallgatott, s végignézett a mereven bámuló, üres arcokon. Falrahányt borsó minden szava. Ez nem igazi vizsgálóbizottság. Ez halottvirrasztási szertartás, egy temetés utáni tor. Itt nem az igazság kiderítéséről van szó, annak reményében, hogy megtalálják a védekezés módját; ez az egész arra való, hogy eldolgozzák a hepehupákat; s a táj újra szép és sima legyen. És most már látta, hogy ez ellen nem tehet semmit. A sorsa eldőlt, mielőtt belépett ebbe a szobába. A vizsgálat színjáték volt, csupa-csupa látszatkérdéssel. Ahogy a jegyzőkönyv azt megkívánja.

- Akkor valaki megkaparintotta és meghamisította a fekete dobozt. Egy hozzáértő technikusnak ilyesmire egy óra is elég. Ki férhetett hozzá?

A Naprendszeren Túli Gyarmatügyi Kormányzóság képviselője az ötvenesek savanyú táborába tartozó nő volt. Mindeddig elég unottnak látszott. Most sem mozdult, csak lassan ingatta a fejét.

- Végiggondolná mindazt, amit eddig elmondott? Valóban azt várja, hogy elhiggyük mindazt, amiről itt beszélt? A túl hosszú mélyálmom furcsa dolgokat tud ám művelni az aggyal.

Ripley rámeredt, s a tehetetlenségtől majd szétvetette a düh.

- Akar hallani néhány furcsa dolgot?

Van Leuwen gyorsan közbevágott:

- Az elemző csoport, amely centiméterről centiméterre átvizsgálta a maga kompját, nem talált tárgyi bizonyítékot a maga által leírt vagy bármi egyéb lényről. A jármű belseje nem károsodott. Semmi karcolás nincs a fémborításon, ami ismeretlen korrozív anyagra utalna.

Ripley egész délelőtt uralkodott magán; türelemmel és megértéssel válaszolt a legeggyűgyűbb kérdésekre. Türeleme és méltányossága elérte az ésszerűség határát.

- Azért, mert kilöktem a zsilipen! - Kissé lecsillapodott, mert kijelentését halotti csend fogadta. - Mint már mondtam.

A biztosítási ember előrehajolt, és fejét oldalra fordítva a Gyarmatügy képviselőjére sandított.

- Vannak az LV 426-on az "ellenséges organizmus"-hoz hasonló őslakók?

- Nincsenek. - A nőből sugárzott a magabiztosság.

- Szikla az egész. Nincs a vírusnál nagyobb helyi életforma. Semmi bonyolult, az biztos. Még egy laposféreg sem. Sosem volt, sosem lesz.

Ripley próbálta megőrizni a nyugalmát.

- Mondtam, hogy nem helyi életforma. - A szemükbe akart nézni, de mert nem találta, Van Leuwen-re és a Gyarmatügy képviselőjére összpontosított. - Jelzés jött a felszínről. A Nostromo pásztázó radarja fogta, és a szabályzat értelmében fölébresztett bennünket. Amikor a jeladás helyszínére érkeztünk, ott egy idegen űrhajót találtunk, olyat, amelyet se maguk, sem senki más nem látott még soha. Ez is rajta van a felvételeken. A hajó gazdátlan volt: sérült, elhagyott... sosem derült ki, miféle. A jelzései alapján leltük meg. Megtaláltuk a hajó pilótáját, aki szintén nem hasonlított senkire, akivel korábban találkoztunk. Holtan feküdt az ülésben, a mellén hatalmas lyukkal.

Lehet, hogy a történet untatta a gyarmatügyi képviselőt. Vagy attól fáradt el, hogy már ezredszer hallja: akárhogy is, úgy érezte, az ő dolga a válaszadás.

- Hogy egészen őszinte legyek, eddig már háromszáz bolygót vizsgáltunk át, de még soha nem kaptunk jelentést olyan lényről, amelyik, az ön szavaival élve - Ripley jelentésének egy példánya fölé hajolva olvasta, hogy - "születése pillanataig élő emberi testbe ágyazódik és molekuláris savat koncentrálna a vérében".

Ripley Burke felé pillantott, aki összeszorított szájjal, némán ült az asztal túlsó végében. Nem volt tagja a vizsgálóbizottságnak, így csendben maradt a kihallgatás alatt. Nem mintha tudott volna segíteni neki. Minden attól függ, hogyan fogadják Ripley hivatalos jelentését a Nostromo pusztulásáról. A sikló fekete dobozának megerősítő bizonyítékai hiányában a bizottság csak Ripley szavaira támaszkodhatott, és kezdettől fogva elég nyilvánvaló volt, hogy azok milyen kevés súllyal esnek latba. Megint felöltött benne, vajon ki hamisította meg a felvételeket és miért. Vagy talán magától rongálódtak meg? Most már nincs jelentősége. Belefáradt a játékba.

- Nézzék, látom, mire megy ki a játék. - Mosolygott, de nem jókedvében. Ez kemény labdamenet volt s neki a győzelem esélye nélkül is küzdenie kell a végsőkéig. - Ez az egész móka az androiddal - hogy elsősorban miért eredtünk a jelzés nyomába - utólag olyan világos, mint a nap, ámbar nem tudom bizonyítani. - Végignézett az asztal mellett ülőkön, s ezúttal valóban vigyorgott. - Valaki fedezte Asht,

és úgy gondolta, hogy majd rám kenheti a szart. Oké, rendben. De van valami, amin nem tudnak változtatni, egy tény, amit nem hamisíthatnak meg. Azok a lények léteznek. Engem megsemmisíthetnek, de azokat nem. Ott, azon a bolygón van egy idegen hajó és abban a hajóban ezernyi tojás. Ezernyi. Értik? Van fogalmuk róla, hogy mit jelent ez? Azt ajánlom, küldjenek oda egy expedíciót, keressék meg a fekete doboz adatai alapján, és találják meg, de gyorsan. Találják meg és bánjanak el vele, lehetőleg bolygó körüli pályáról; még mielőtt valamelyik felderítőjük egy kis meglepetéssel térne vissza.

- Köszönjük, Ripley parancsnok - kezdte Van Leuwen. - Ennyi elég...

- Mert egyetlen közülük - folytatta Ripley, beléfojtva a szót - tizenkét órával a kikelés után megölte az egész legénységemet.

Az ügyvezető felállt. Nem Ripley volt az egyetlen a szobában, aki elvesztette a türelmét.

- Köszönjük. Ennyi elég is lesz.

- Szó sincs róla, hogy elég! - Ripley is fölállt, s keményen szembenézett a másikkal. - Ha azok idejönnek, akkor valóban elég lesz. Akkor aztán befellegzett, hivatalnok urak. De befellegzett ám!

A Gyarmatügy képviselője ridegen fordult az ügyvezetőhöz.

- Azt hiszem, ennyi információ alapján meghozhatjuk a döntésünket. Azt hiszem, ideje véget vetni a kihallgatásnak. Vonuljunk vissza, és mérlegeljük a hallottakat.

Van Leuwen a bizottságbeli kollégáira pillantott. Mintha csak a tükörképeit nézte volna; csupán az arcok és az öltözékek mutattak felszínes különbségeket. Lélekben egyek voltak. Az ilyesmit azonban nem lehet nyíltan kimutatni: nem venné jól ki magát a jegyzőkönyvben. A jegyzőkönyvnek mindenkiféle szabályszerűnek kell lennie.

- Uraim, hölgyeim? - Beleegyező bólintások. Újra a megbeszélés tárgyát rögzítő írásokba tekintett. Inkább boncolási jegyzőkönyvre hasonlított, gondolta Ripley keserűen.

- Ugye megbocsát, Ripley parancsnok.

- Nem szívesen. - Dűhtől és csalódottságtól remegve fordult meg, hogy elhagyja a szobát. Eközben szeme megakadt Dallas képmásán. Üresen bámult rá a képernyőről. Dallas kapitány: Dallas, a jó barát. Dallas, a bajtárs.

A halott Dallas. Ripley dühösen kirohant.

Nem volt már mit mondani, tenni. Bűnösnek találtatott, és most eljátszanak neki egy becsületes vizsgálatot. Üres szertartás. A Társaság és a barátai mindig is kedvelték a szertartásokat. Nincs semmi rossz a halálban és a tragédiában, amíg ki tudnak szippantani belőle minden érzelmet. Akkor aztán nyugodtan beilleszthetik az éves jelentésbe. És ha vizsgálatra került a sor, az érzelmek higiénikus számokként kerülnek bele a megfelelő rovatokba. A döntést meg kell hozni.

De nem túl hangosan, nehogy a szomszéd meghallja.

Mindez valójában nem zavarta Ripleyt. Pályájának küszöbönálló törése a legkevesbé sem aggasztotta. De nem tudta megbocsátani azt a vak ostobaságot, amellyel a korlátlan hatalom páváskodott az imént elhagyott szobában. Tehát nem hittek neki. Látván hogy milyen fafejűek, s ráadásul hiányoztak a megfelelő tárgyi bizonyítékok is; ezt meg tudta érteni. De hogy teljesen figyelmen kívül hagyják, amit elmondott, hogy még az ellenőrzést is visszautasítsák, ezt soha nem fogja megbocsátani. Mert most több forgott kockán, mint egy vacak élet, egy teherhajó tisztjének hétköznapi karrierje. És ők nem törődnek vele. Nem jelentkezik nyereségként vagy veszteségként, hát nem törődnek vele.

Belerúgott a falba Burke mellett, aki éppen kávét és fánkot vásárolt az egyik automatából. A gép udvariasan megköszönte a vásárlást, amikor letapogatta a hitelkártyát. Mint a Gateway Állomáson gyakorlatilag mindennek, a gépnek sem volt szaga. De a fekete folyadéknak sem, amit kiadott. Ami az állítólagos fánkot illette, lehet, hogy egyszer elrepültek vele egy bűzamező felett.

- Kézből kell ennie, kislány - próbálta Burke felvidítani: Ripley hálás volt a próbálkozásért, még ha nem sikerült is. De nem volt értelme, hogy rajta töltsék ki a haragját. Több adag cukor és szintetikus tejszín adott némi ízt a pótkávénak.

- Már eldöntötték mindent, mielőtt én egyáltalán átémentem. Elpocsékoltam egy egész délelőttöt. Mindenkinek kioszthatták volna a forgatókönyvet - nekem is -, hogy felolvassuk a szöveget: könnyebb lett volna felolvasni, amit hallani akarnak, mint emlékezni az igazságra. - A férfira pillantott. - Tudja, mit gondolnak?

- El tudom képzelni. - Burke beleharapott egy fánkba.

- Azt hiszik, baj van a fejemmel.

- Baj van a fejével - mondta Burke vigyorogva. - Egyen fánkot. Csokoládét kér vagy túrót?

A nő undorral vette szemügyre a kínált ízesítőket.

- Maga érzi köztük a különbséget?

- Nem igazán, de szép a színük.

Ripley nem mosolygott, de nem is csúfolódott.

A "tanácskozás" nem tartott sokáig. Nincs mi indokolná, gondolta Ripley, miközben visszatért a

szobába, és elfoglalta a helyét. Burke is leült a szoba távolabbi sarkában. Rá akart kacsintani Ripleyre, de úgy gondolta, jobb; ha nem teszi, így félbeszakította a mozdulatot. Ripley észrevette, és hálás volt, hogy nem fejezte be.

Van Leuwen megköszörülte a torkát. Nem érezte szükségét, hogy támogatást keresve bizottságbeli társaira pillantson.

- A vizsgálóbizottság megállapította, hogy Ellen Ripley, NOC-14672 fedélzeti tiszt vitatható döntés alapján cselekedett, ezért alkalmatlannak találta az ICC jogosítványban feltüntetett kereskedelmi repülőtishti teendők ellátására. - Ha bármelyikük is arra számított, hogy az elítélt valamilyen módon reagál, csalódnia kellett. Ripley csak ült némán, összeszorított szájjal, és kihívóan nézett vissza rájuk. Láthatóan megkönnyebbültek. Az érzelmi kitöréseket rögzíteni kellett volna. Van Leuwen folytatta, nem is sejtve, hogy Ripley képzelete fekete köpenybe és csuklyába öltöztette. - Ez azt jelenti, hogy a jogosítványát a mai naptól határozatlan időre felfüggesztjük. - Megköszörülte a torkát, aztán megnyugtatta a lelkiismeretét is. - Tekintettel a vádlott által mélyálomban eltöltött szokatlanul hosszú időre és az azzal járó, az emberi idegrendszerre gyakorolt meghatározhatatlan effektusokra, őrizetbe vételétől ezúttal eltekintünk.

Ezúttal, gondolta Ripley keserűen. Ezt úgy kell érteni, hogy "fogd be a szádat, kerüld el a tömegtájékoztatási eszközöket, akkor még összeszedhetsz magadnak némi nyugdíjat".

- Saját felelősségére hat hónapos pszichometriai próbaidőre bocsátjuk, mely idő alatt havonta jelentkeznie kell a kijelölt ICC pszichiátriai technikuskánál ellenőrzésre, és ha szükséges, gyógykezelésen kell részt vennie.

Az ítélet rövid volt, világos és egyáltalán nem kellemes, de megállta szó nélkül, míg Van Leuwen befejezte és távozott. Burke figyelte a tekintetét, és próbálta visszatartani.

- Kapcsoljon ki - súgta. Ripley eltolta magától Burke kezét, és elindult a folyosó felé. - Vége.

- Úgy van - szólt vissza Ripley, és megnyújtotta a lépteit. - Hát mit tehetnek még velem?

Beérte Van Leuwen; aki éppen a felvonóra várt.

- Miért nem akarnak körülnézni az LV 426-on?

A férfi ránézett.

- Nem lenne értelme, Ms. Ripley. A bizottság döntése végleges.

- A francba a bizottság döntésével! Most nem rólam van szó. Most azokról a szerencsétlenekről beszélünk, akik legközelebb megtalálják a hajót. Csak azt mondja meg, miért nem ellenőriztetni!

- Mert nincs rá szükség - hallatszott a nyers válasz.

- Az ott élők évekkel ezelőtt átvizsgálták a bolygót, és nem jelentettek semmiféle "ellenséges organizmust", vagy idegen hajót. Azt hiszi, teljesen bolond vagyok? Gondolja, hogy a bizottság nem szerzett erre vonatkozóan bizonyítékokat, ha másért nem, hát hogy megóvjá magát a jövőbeni vizsgálatoktól? Egyébként a bolygót Acheronnak hívják.

Ötvenhét év. Hosszú idő. Az ember sok mindent elérhet ötvenhét év alatt. Épít, a világuirt járja, új gyarmatokat alapít. Ripleyt mellbe vágta az adminisztrátor szavai.

- Miről beszél? Miféle ott élők?

Van Leuwen belépett a felvonó utasai mellé. Ripley az ajtószárnyak közé tette a kezét, hogy be ne csukódjanak. Az ajtó érzékelői engedelmesen várták, hogy kivegye onnan.

- Lakhatóvá alakítják a bolygót - magyarázta Van Leuwen. - Mérnökök. Sok minden történt ezen a téren, míg maga aludt, Ripley. Sokat fejlődtünk; nagy utat tettünk meg. A világuirt nem barátságos hely, de mi megváltoztatjuk. Csináld magad kolóniának nevezzük. Légtérfeldolgozókat állítanak fel, hogy belélegezhetővé tegyék a levegőt. Ma már meg tudjuk tenni, méghozzá hatékonyan és gazdaságosan, amennyiben van helyi atmoszféra, amit átalakíthatunk. Hidrogén, argon... a metán a legjobb. Az Acheron metánban úszik, van oxigénje és elegendő nitrogénje, amivel el lehet kezdeni a megkötést. Ma már ez semmi. Most még alig belélegezhető, de idővel, türelemmel és kemény munkával egy újabb bolygót kapunk odakint, mely kényelmet és menedéket nyújt az emberiségnek. Drága áron, természetesen. A miénk nem emberbarát intézmény, bár szeretnénk hinni, hogy amit teszünk, az emberiség fejlődését szolgálja. Nagy munka ez. Évtizedekre szóló. Már több mint húsz éve dolgoznak odakint. Békében.

- Miért nem mondták el nekem?

- Mert úgy éreztük, hogy ez az információ befolyásolná a vallomását: én magam nem hiszem, hogy lényeges eltérést okozott volna. Maga nyilván hiszi, amit hisz. De néhány kollégám más véleményen volt. Kétlem, hogy változtatott volna a döntésünkön.

Az ajtó megpróbált becsukódni, de Ripley nem engedte: a többi utason már látszott, hogy unják a dolgot.

- Hány telepes van?

Van Leuwen a homlokát ráncolta.

- Legutóbb, ha jól emlékszem, hatvan-hetven családot számoltunk össze. Rájöttünk, hogy az emberek jobban dolgoznak, ha nincsenek elszakítva a szeretteiktől. Drágább ugyan, de hosszú távon

kifizetődik, és a közösség igazi kolóniának érezheti magát, nem egy kihelyezett műszaki bázisnak. Némelyik asszonynak és gyereknek ez kemény megpróbáltatás, de a szerződés lejártá után kényelemben vonulhatnak vissza. Ezen az üzleten mindenki nyer.

- Édes Jézus! - suttogta Ripley.

Az egyik utas előrehajolt, és ingerülten megkérdezte:

- Megengedik?

Ripley elgondolkodva eresztette le a karját. Az ajtó csendben bezárult. Van Leuwen már el is felejtette őt, és ő is Van Leuwent. Képzeletének világa felé fordult.

Nem volt kedvére való, amit ott látott.

II.

Nem volt épp a legszebb évszak, és biztos, hogy nem akadt ennél csúfabb táj. A földön túli meteorológiai erőktől hajtott acheroni szelek szüntelenül döngölték a kopár felszínt. Egyidősek voltak magával a sziklalyolgóval. Mivel nem voltak óceánok, amikkel versenyre kelhetnének, már eonokkal ezelőtt simára csiszolták volna a felszínt, ha a bazalthéj mélyében feszülő erők nem nyomnak ki állandóan új és új hegyeket, fennsíkokat. Az Acheron szelei örökös harcban álltak a bolygóval, amely életre keltette őket.

Mind ez ideig nem akadt semmi, ami szembeszállt volna könyörtelen rohamával. Semmi sem állíthatta meg homokviharait, semmi sem állt ellen tombolásának, inkább megadta magát a szél kényének-kedvének - amíg az ember el nem jött az Acheronra és a magáénak nem nyilvánította. Nem a mostani állapotában, amikor a sárgás levegőrétegen homályosan derengett át a por és a megkínzott sziklatáj, de amilyen majd akkor lesz, ha az atmoszféra-generátorok megtették a magukét. Először maga a légkör alakul át, ahogy a metán átadja egyeduralmát az oxigénnek és a nitrogénnek. Akkor majd megszeli a szél és vele a felszín is. A végső eredmény egy kellemes éghajlat lesz, amely havat és esőt ad, a bolygónak pedig zöld növénytakarót.

Ez lenne a jelen öröksége a jövő nemzedékeknek.

Ma az Acheron lakói üzemből tartják a generátorokat, és nagy adag eltökéltséggel, kedvvel és nagy összegekről szóló csekkkel küzdenek az álom megvalósításáért. Életük rövid ahhoz, hogy lássák a tejfel-mézzel folyó Acheront. Azt csak a Társaság fogja megérni. A Társaság halhatatlan, amivé egyetlen ember sem válhat.

A nehéz körülmények között élő úttörők mindig jó humorral voltak megáldva. Az Acheronon ennek legnyilvánvalóbb jele az utolsó elkészült épület elé betonalapzatra helyezett acéltábla volt:

HADLEY REMÉNYSÉGE - POP. 159

Üdvözljük az Acheronon!

Alája valami helyi vagány letörölhetetlen festékekkel odaspriccelte: "Legyen egy jó napod!" A szél semmibe vette a jókívánságot. Szélhordta kődarabok és homokszemek karcolták össze az acélfelírat nagy részét.

A légkörfeldolgozók jóvoltából idelátogató új vendég is a táblára biggyesztette barna cikornyáit (jelmondat, felirat): az első esőcseppek meghozták az első rozsdafoltokat. A táblán túl terült el a kolónia maga, egy sor bunkerszerű fém- és műbeton építmény, az Acheron szeleivel szemben túl törékenynek tűnő átjáró folyosókkal összekapcsolva. Nem voltak olyan tetszetősek, mint a környező, szélfútt sziklatömbökkel és málló hegyekkel teli táj, de majdnem olyan szilárdak és jóval otthonosabbak. Távol tartották az orkánokat és a még ritka levegőt, de védelmet nyújtottak az ott dolgozóknak.

Hatalmas kerekű traktorok és más járművek kúsztak az építmények közötti utakon, s mint a pincebogarak, hol előbukkantak, hol újra eltűntek a föld alatti garázsok kijárataiban. Szeszélyes neonfények villogtak a kereskedelmi épületeken, száznál is több, de komolyan beállított szórakozást kínálva gyalázatos áráért, amiket azonban zokszó nélkül kifizettek. Ahol nagy összegű csekkekkel fizetnek, ott mindig akadnak kis üzletek, élükön nagy álmokat dédelgető férfiakkal és nőkkel. A Társaságot nem érdekelték az ilyen filléres üzletek, de szívesen adott engedélyt mindenkinek, aki kérte.

A telepen túl emelkedett az első légkörfeldolgozó.

Fúziós reaktorai a tisztított levegő hatalmas felhőit okádták a bolygót körülvevő gáztakaróba. A szilárd részecskéket és mérgező gázokat égetéssel vagy vegyi bontással távolította el; az oxigént és a nitrogént visszajuttatta a sápadt égboltra. Be a rossz levegővel, ki a jóval. Nem valami bonyolult művelet, de lassú és nagyon drága.

De mennyit ér egy világ? És az Acheron nem volt olyan rossz, mint némelyik, amelyet a Társaság már megvásárolt. Legalább volt atmoszférája, amit át lehetett alakítani. Mennyivel könnyebb finomítani egy bolygó levegőjét, mint teremteni a semmiből. Az Acheronnak volt időjárása és majdnem normális gravitációja. Valóságos paradicsom.

A vulkányszerű légkörfeldolgozó koronája fölött kiáramló tüzes derengés egy egészen más birodalmat sejtetett. Jelképes mivolta nem maradt hatás nélkül a telepésekre sem. Csak újabb ihletést adott humorérzéküknek. Végére is nem az időjárás kedvéért jöttek az Acheronra.

A telep folyosóin nem lehetett elpuhult testeket vagy fakó, elnyűtt arcokat látni. Még a gyerekeken is látszott, hogy kemény fából vannak faragva. Nem a beszédüket vagy a viselkedésüket tekintve - de kívül-belül erősek voltak. Itt nem volt helye a durvaságnak.

Az összetartást korán megtanulták. A gyerekek itt gyorsabban fejlődtek, mint földi társaik vagy azok, akik gazdagabb, szelídebb bolygókon nevelkedtek.

Ők és a szüleik önmagukat alakították, önállóan, mégis függetlenül. Nem voltak kivételes emberek. Őseik székéren utaztak, nem űrhajókon.

Jó volt úttörőknek érezniük magukat. Jobban hangzott, mint egy kódszámmal jelzett foglalkozás.

Az emberek és gépek e telepének közepén emelkedett az irányítóközpontnak nevezett magas építmény.

A légkörfeldolgozókat kivéve, túlnőtt az Acheron minden más mesterséges építményén. Kívülről tágasnak látszott, belül viszont nem volt egyetlen kihasználatlan négyzetméter sem. Minden sarokba berendezéseket zsúfoltak, de telirakták velük még a padlóba és az álmennyezet fölé épített szervizfolyosók tárolóhelyiségeit is. Még így sem volt elég a hely. Az emberek összehúzták magukat, hogy a számítógépeknek és kiszolgáló egységeiknek valamivel több hely jusson. Papírhalmok tornyosultak minden sarokban, hiába igyekeztek szüntelenül, hogy a legcsekélyebb szükséges információt is számítógépre vigyék. A gyárakból kikerülő új készülékek hamar tele lettek meghitt firkálásokkal, horpadásokkal és a kávéspoharak kerek nyomaival.

Két férfi vezette az irányítóközpontot, ennél fogva a kolóniát. Az egyik volt az üzemvezető, a másik a helyettese. Keresztneven szólították egymást. A formalitás nem volt divatban a határvidékeken. Holmi címekhez és családnevekhez való ragaszkodással és rangra való túl sűrű hivatkozással az ember könnyen kint találhatta magát az űrben szkafter és kommunikátor nélkül.

Simpson és Lydecker volt a nevük, és nemigen lehetett eldönteni, melyikük látszik zaklatottabbnak a másiknál. Mindkettő arcáról le lehetett olvasni, hogy az alvás ritka luxus számukra. Lydecker úgy nézett ki, mint egy könyvelő, akit egy tíz évvel ezelőtt hibásan elvégzett adókimutatás kísért. Simpson nagydarab, pocakos férfi volt, aki sokkal inkább el tudott volna vezetni egy kamiont, mint egy kolóniát. Sajnos ésszel is megvolt verve, nemcsak erővel, s ezt a munkáltatói előtt sem tudta titkolni. Inge eleje folyton izzadságtól volt nedves. Lydecker eléje állt, mielőtt visszavonulhatott volna.

- Láttad a jövő heti időjárás jelentést? - Simpson valami illatosat rágcsált, amivel összekente a száját. Biztosan valami illegális, gondolta Lydecker. Nem szólt semmit. Simpson dolga, és Simpson a főnöke. Különböző is, már régóta fontolgatja, hogy kér tőle. Bár az apróbb bűnök nem számítottak jópontra az Acheronon, mindaddig, amíg azok nem akadályozták az egyént a munkájában, még vicceket sem faragtak róluk. Már az is teljesítmény, ha az ember megőrzi a józan esztét, hát még ha boldogul.

- Mi van vele? - kérdezte az üzemvezető.

- Igazi vénasszonyok nyara köszönt ránk. A szél sebessége állítólag fokozatosan negyven csomóra csökken.

- Ó, remek. Majd kidugom a fejem, és bekenem napolajjal. A francba is, legalább egy pillanatra látnám az itteni napot!

- Neked semmi sem elég? - ingatta a fejét színlelt rosszállással Lydecker. - Nem elég, ha tudod, hogy itt van felettünk?

- Nem tehetek róla, mohó vagyok. Befoghatnám a számat és megbecsülhetném magam, ugye? Akarsz még valamit mondani, Lydecker, vagy csak a szokásos egyórás kávészünetedre mész?

- Ez az én formám. Minden lehetőségemet elbaltázom. Úgy számítom, a legközelebbi lehetőségem két év múlva esedékes. - Az egyik kiíróra pillantott. - Emlékszel, néhány napja kiküldtél néhány aranyásót az Ilium Tartományon túli fennsíkra?

- Igen. Odahaza kitalálta valamelyik álmodónk, hogy arrafelé radioaktív anyagok vannak. Kértem hát önkénteseket, és egy Jorden nevű fickó kaparintotta meg a bulit. Szóltam nekik, hogy ha akarnak, nézzenek körül. Lehet, hogy mások is elindultak arrafelé. Miről van szó?

- Az egyik fickó már odakint van. Mama-papa-féle kutatócsoport. Azt mondja, talált valamit, és azt kérdezi, elismerik-e a jogcímét.

- Manapság mindenki ügyvéd. Néha már arra gondolok, nekem is annak kellett volna mennem.

- Mi, lerombolnád a rólad kialakult kedvező képet? Idekint egyébként sincs túl nagy szükség ügyvédekre. És többet is keresel.

- Mondjad csak. Jólesik hallani. - Simpson megrázta a fejét, és a zöld képernyő felé fordult. Valami

kényelmes irodában terjeszkedő fafejű odaát a Földön azt mondta, menjetek, nézzétek meg, mi van a nagy semmi közepén, hát mi megnézzük. Nem mondták, miért, én meg nem kérdeztem. Nem kérdeztem, mert két hétbe telik, amíg megérkezik a válasz, ami mindig úgy szól, hogy "ne kérdezősködj". Néha elfog a kíváncsiság, miért izgatjuk magunkat.

- Épp most mondtam, miért. A pénzért. - A helyettes üzemvezető egy konzolnak támasztotta a hátát. - Szóval, mit mondjak ennek a fickónak?

Simpson a videoernyő felé fordult, amely majdnem az egész falat elfoglalta. Az Acheron felderített területeinek számítógépes topográfiai térképe volt látható rajta. A térkép nem nagy területet mutatott, az is ugyanúgy hasonlított a Kalahári sivatagra, mint Polinéziára. Simpson ritkán látta az Acheron felszínét személyesen. Feladatköre megkívánta, hogy mindenkor az üzem közelében tartózkodjon, és neki ez nagyon is megfelelt.

- Mondd meg neki - utasította Lydeckert -, hogy részemről akármit talál, az az övé. Ha valakiben van annyi kurázsizs, hogy odáig elmerészkedik, megérdemli, hogy megtartsa, amit talál.

A traktornak hat kereke volt, páncélozott burkolata, túlméretezett gumiabroncsai és korrózióálló alváza. De nem volt Acheron-álló, mint a telep felszerelésének nagy része. A folytonos foltozások, hegesztések a traktor egykor sima felszínét forrasztófémmel és

epoxitömítéssel egymáshoz ragasztott, színevesztett fémfoltok mozaikjává alakították át. De ellenállt a szélnek és a homoknak, és állhatatosan haladt előre.

Ez elég is volt a benne ülő embereknek.

Most éppen felfelé pöfögött egy szelíd emelkedőn, tömött kerekei alól sugárban fröccsent föl a vulkáni eredetű por, amit a szél azonnal tovasodort. A lepusztult homokkő és pala ropogott a súlya alatt. Erős nyugati szél süvöltött a páncélozott burkolat mellett, nekicsapódott a ragyaverte ablakoknak és reflektoroknak, a maga egykedvű és szüntelen igyekezetében, hogy megvakítsa a járművet és a benne ülőket. Az ő eltökéltségük is kellett a megbízható hajtóművek mellé, hogy tovább haladhassanak fölfelé. A gép megnyugtatóan berregett, a levegőszűrők folyamatosan dolgoztak, hogy a port és a homokot távol tartsák a jármű szent és sérthetetlen belsejétől. A gépnek ugyanúgy szüksége volt tiszta levegőre, mint gazdáinak.

Russ Jorden nem látszott annyira megviseltnek, mint a járműve, de külseje tévedhetetlenül elárulta, hogy a szokásosnál több időt töltött az Acheronon.

Viharvert, szélcserezte arca volt. Némiképp ugyanez a leírás illett a feleségére, Anne-ra is, nem úgy, mint a tágas utastér hátuljában lármázó, két gyerekre.

Macskaügyességgel ugrándoztak a mintavevő készülékek és felhalmozott ládák között; egyszer sem ütköztek a falnak. Az őseik nagyon fiatalon megtanulták, hogyan kell megülni valamit, amit lónak neveztek.

A traktor mozgása nem sokban különbözött attól, amit az ember a rokonszenves négy lábú hátán ülvé érez, és a gyerekek a járással egy időben tanulták meg, hogyan kell megbirkózni vele.

Ruhájakat, arcukat vastagon lepte a por; noha a jármű belseje névlegesen pormentes volt. Ez hozzátartozott az acheroni élethez. Nem számít, mennyi gondot fordítasz a szigetelésre, a por mindenütt behatol a járművekbe, irodákba, otthonokba. Az egyik első telepesek nevet is adott ennek a jelenségnek, sokkal inkább érzékletest, semmint tudományost. "Szemcseozmózisnak" nevezte. Ez az acheroni tudomány. A nagyobb képzelőerővel megáldott telepesek állították, hogy a por értelmes, és hogy rejtekhelyéről figyel, mikor nyílik valahol egy ajtó- vagy ablakrés, amin besurranhat. Háziasszonyok vitakoztak tréfásan, vajon gyorsabb-e kimosni a ruhát, mint levakarni róla a port.

Russ Jorden megkerülte a nagyobb szikladarabokat, melyeken nem tudott átevíckélni, és a legkisebb rést is kihasználta, hogy utat törjön a plató felé. A lokátor hangos pittyegése segített neki, hogy kitartsa.

A hang egyre erősebb lett, ahogy közelebb értek az elektromágneses zavarforrás eredetéhez, de nem halkította le. Minden pittyenés zene volt a fülének, mintha régimódi pénztárgépek cseverészését hallgatta volna. Felesége a traktor üzemi állapotát és a létfenntartó rendszert ellenőrizte, míg ő vezetett.

- Nézd ezt a vaskos, száftos mágneses jelet - mutatott Jorden egy tőle jobbra eső kis képernyőre. - És ez az enyém, enyém, enyém. Lydecker szerint Simpson megmondta, és mi vettük észre. Már nem vehetik el tőlünk. Még a Társaság sem veheti el tőlünk. Mind az enyém.

- A fele az enyém, drágám - pillantott rá mosolyogva a felesége.

- És fele az enyém! - Ez a jókedvű matematikai szentségtörés Newtnak, Jorden lányának szájából hangzott el. Tízévesnek is beillő hatéves kislány volt, és több energia volt benne, mint a szüleiben és a traktorban együttvéve. Apja gyengéden elvigyorodott, de a szemét nem vette le a műszerfalról.

- Túl sok társam van.

A kislány addig játszott a bátyjával, míg az ki nem dőlt mellőle.

- Tim unatkozik, apa, és én is. Mikor megyünk vissza a városba?

- Ha meggazdagodtunk, Newt.
 - Mindig ezt mondod. - Olyan fürgén ugrott fel, mint egy vidra: - Haza akarok menni. Alagútszörnyet akarok játszani.
 A bátyja egészen közel hajolt hozzá.
 - Most játssz magadban. Örökké jár a szád.
 - Na ne mondd! - Apró ökleit a csípőjére tette. - Irigy vagy, mert én vagyok a legjobb!
 - Nem vagyok! De te olyan helyekre bújsz, ahová mi nem férünk be.
 - Na és? Hát ezért vagyok a legjobb.
 Anyjuk szakított egy másodpercet, hogy elforduljon a monitoroktól és kiolvasóktól.
 - Hagyjátok abba. Ha még egyszer rajtakapom valamelyikötöket, hogy a légvezetékbe bújik, jól elnadrágozom. Nemcsak mert tiltják a telepi rendszabályok, hanem mert veszélyes is. Mi van, ha megcsúsztok és beleestek egy függőleges aknába?
 - Ó, mami! Senki se olyan béna. Különben is, minden gyerek ezt játssza, és még senki nem sérült meg. Vigyázunk - mosolygott vissza: - És én vagyok a legügyesebb, mert beférek olyan helyekre is, ahová senki más.
 - Mint egy kis kukac. - A bátyja ráöltötte a nyelvét.
 A kislány rögtön utánozta.
 - Bee, bee! Irigy, irigy.
 A fiú a nyelve után kapott, mire Newt gyerekes visítással lebukott egy hordozható ércanalizátor mögé.
 - Ide figyeljete mind a ketten! - Anne Jorden hangjában több szeretet volt, mint harag. - Próbáljatok meg két percig nyugton maradni, jó? Nemsokára végzünk itt. Aztán visszafordulunk a város felé, és...
 Russ Jorden félig felemelkedett az ülésből, úgy bámult ki a szélvédőn. Felesége a gyerekek veszekedését egy pillanat alatt elfelejtve csatlakozott hozzá.
 - Mi az, Russ? - Fél kézzel megkapaszkodott férje vállában, mert a traktor balra billent.
 - Valami van odakint. A porfelhő szétvált egy pillanatra, és akkor megláttam. Nem tudom, mi az, de nagy. És a miénk. A tiéd meg az enyém - meg a gyerekeké!
 A traktort eltörpült az idegen úrhajó mellett, amint odagördült mellé, és megállt a közelében. Kettős fémes üvegív emelkedett méltóságteljesen, mégis nyomasztóan a hajó törzséből az ég felé. Távolról arcra borult halotthoz hasonlított, akinek kitárt karjait a hullamerevség zárta mozdulatlanságba. Az egyik rövidebb volt, mint a másik, s valahogy mégsem rontotta el a hajó szimmetriáját.
 Idegen konstrukció volt. Inkább növényhez hasonlított, mint építményhez. A hajótest sima íve különös, üveges fényben csillogott, még az Acheron szélhordta kőpora sem homályosította el.
 Jorden behúzta a traktor fékjét.
 - Emberek, ezúttal nagy fogást csináltunk. Anne, vedd elő a ruhákat. Kíváncsi volnék, hogy a Hadley kávézóban tudnak-e pezsgőt szintetizálni.
 A felesége a helyén maradt, onnan bámult ki az üvegen túlra.
 - Előbb nézzük meg alaposan, aztán térjünk vissza biztonságban, s csak utána ünnepeljünk, Russ. Lehet, hogy nem is mi találtunk rá elsőnek.
 - Viccelsz? Nincs egyetlen jelzőfény se az egész fennsíkon. Semmi jelzés odakint: senki nem járt itt előttünk. Senki! Az egész hajó a miénk! - Míg beszélt, a fülke hátulja felé indult.
 Anne hangja még mindig kételkedő volt.
 - Nehéz elhinni, hogy egy ekkora valami, ami ilyen rezgéseket bocsát ki, észrevétlenül csücsülhet itt ennyi ideig.
 - Hülyeség. - Jorden már belebújt a terepjáró ruhájába, a pántokat tapogatózás nélkül csatolta be, a légmentes villámzárat a hosszú gyakorlat könnyedségével húzta össze. - Túl sokat aggódsz. Ezer okot tudnék felsorolni, miért kerülte el eddig a figyelmünket.
 - Például? - Az asszony vonakodva fordult el az ablaktól, hogy ő is fölvegye a ruháját.
 - Például, mert ezek a hegyek leányékolják a telep detektorai elől, és te is tudod, hogy a felderítő műholdak használhatatlanok az ilyen légkörben.
 - És mi van az infravörössel? - Anne felhúzta a ruha cipzáráját.
 - Milyen infravörös? Nézz rá, egy szikra élet sincs benne. Lehet, hogy évezredek óta itt hever. De még ha tegnap érkezett volna is, a bolygónak ebből a részéből semmiféle infravörös jelzés nem jut el hozzád; a légkörfeldolgozóból kiáramló új levegő túl forró.
 - Akkor hogyan talált rá az üzem? - Belebújt a létfenntartó készülék hevedereibe, és becsatlakozott.
 Jorden vállat vont.
 - Honnan a francból tudnám? Ha ez gondot okoz neked, kiszedheted Lydeckerből, ha visszamegyünk. A lényeg, hogy minket szemeltek ki, hogy ellenőrizzük. Mázlink volt. - A légszilip ajtaja felé indult. - Gyerünk, kislány. Nyissuk ki a kincsesládát. Fogadok, a csöppség hasa tele van értékes cuccokkal.
 Anne Jorden, aki éppoly lelkes volt, de jobban tudott uralkodni magán, rögzítette a kapcsokat a ruháján. Férj és feleség ellenőrizték egymást: oxigén, szerszámok, lámpák, telepek, minden a helyén.

Amikor készen álltak a traktor elhagyására, Anne felpattintotta a sisak arcvédőjét, és szigorú tekintettel fordult a csemetéihez.

- Srácok, ti itt maradtok. Komolyan mondom.

- Jaj, mamí! - Tim arca merő csalódottság volt. - Nem mehetnék én is?

- Nem, nem jöhetsz. Mindent elmesélünk, ha visszajöttünk. - Becsukta maga mögött a zsilipajtót. Tim máris szaladt a legközelebbi ablakhoz, és orrát az üvegnek nyomta. Odakint a félhomályos tájat csak szülei sisaklámpájának fénye világította meg.

- Nem t'om, miér' nem mehettem én is.

- Mert a mami azt mondta.

Newt, miközben arcát a másik ablakhoz szorította, már azon töprengett, mit kellene játszani most. Szülei sisakjának fénye annál inkább elhalványult, minél közelebb értek a különös hajóhoz.

Valami megragadta hátulról. Felvitte, és hátrafordulva szembetalálta magát a bátyjával.

- Csaló! - csúfolódott a fiú, majd elszaladt, hogy elrejtőzzön. Newt visongva eredt utána.

Az idegen hajótest fenyegetően magasodott a két kétlábú fölé, akik lassan másztak át a hajót körülvevő törmelékhalmon. A szél bömbölt körülöttük. A por elhomályosította a napot.

- Nem kéne visszavonulót fújnunk? - nézett fel Anne a sima burkolatú tömegre.

- Várjuk meg, amíg megtudjuk, mi elől vonulunk vissza. - A férj odébb rúgott egy vulkánikő-darabot.

- És ha elnevezük "hatalmas és rejtelmes tárgynak"?

Russ Jorden a nő felé fordult, a sisaklemez mögött meglepetés látszott az arcán.

- Hé, mi a baj, aranyom? Ideges vagy?

- Éppen egy ismeretlen típusú, idegen hajóroncsba készülünk belépni. Képzelheted, hogy ideges vagyok.

Russ hátra verte.

- Csak gondold arra a sok szép pénzre. Maga a hajó is megér egy vagyont, még ha üres is. Felbecsülhetetlen értékű lehet. Kíváncsi lennék, ki építhette, honnan jött, és miért szenvedett hajótörést ezen az istenverte kavicsalmon. - A hangja hirtelen csupa izgalommá vált, ahogy a hajó oldalán tatóngó nyílásra mutatott.

- Ott egy repedés! Nézzünk bele.

A nyílás felé indultak tovább. Közelebb érve, Anne Jorden szorongva nézte.

- Nem hiszem, hogy sérülés nyoma lenne, Russ. Úgy érzem, a törzs szerves része. Akárki tervezte, nem kedvelte a szögletes formákat.

- Nem érdekel, mit kedvelt. Bemegyünk.

Egy könnycsepp gördült le Newt Jorden arcán. Már régóta bámult kifelé az elülső szélvédőn. Végül leszállt, és a vezetőüléshez ment, hogy felrázza alvó bátyját. Szipogott, és megtörölte a szemét, nehogy Tim meglássa, hogy sírt.

- Timmy... ébredj fel, Timmy. Olyan régen elmentek már.

Bátyja pislogott, levette lábát a műszerfalról és felült. Bambán nézett a vezérlőpultba épített kronométerre, aztán kikukucskált a komor, megtépzott vidékre. A traktor nagyteljesítményű hangszigetelése ellenére is hallani lehetett a szél zúgását, ha a motor nem járt. Tim megnyalta alsó ajkát.

- Minden rendben lesz, Newt. Apa tudja, mit csinál.

Ebben a pillanatban felpattant a külső ajtó, bebocsátva a szelet, a port és egy magas sötét alakot. Newt sikított. Tim kimászott az ülésből, miközben anyjuk letépte és félrehajította a sisakját, nem törődve azzal, hogy megsérülhet a finom szerkezet. A szeme kitégült, az inak kidagadtak a nyakán, amint elszárgult a gyerekek mellett. Felkapta a műszerfal mikrofonját és belekiabált:

- Segítség! Segítség! Itt Alfa Kilo Kettő Négy Kilences hívja Hadley Irányítóközpontot. Ismétlem. Itt Alfa Kilo...

Newt alig hallotta anyját. Mindkét kezét a szájára szorította, miközben nyeldeste a poshadt levegőt. Mögötte a traktor szűrőberendezése vinnyogva küszködött, hogy megtisztítsa a porral telített levegőt. A kislány elkerekedett szemmel bámult ki a nyitott ajtón át a földre. Az apja feküdt ott, hanyatt elterülve a köveken. Az anyja vonszolta valahogy vissza az idegen hajótól. Valami volt az arcán.

Lapos volt, sűrűn erezett, és sok, pókszerű, kitingpáncélos lába volt. Hosszú, izmos farka szorosan apja szkafanderének nyaka köré volt tekeredve. A lény leginkább egy kardfarkú tarisznarák puhatestű változatára hasonlított. Lüktetett, fel és le, fel és le, mint valami pumpa. Mint egy gép. Csakhogy nem gép volt.

Határozottan, nyilvánvalóan, szemérmetlenül élt.

Newt újra sikoltozni kezdett, és ezúttal abba se hagyta.

III.

A képernyőfal harsogását leszámítva nyugalom volt a lakásban. Ripley ügyet sem vetett a szimpkomra, a nikotinmentes cigaretta felszálló füstjét nézte. Lomha, elmosódott mintákat formált a mozdulatlan levegőbe.

Bár már jócskán elmúlt a reggel, eddig meg tudta állni, hogy tükörbe nézzen. Jobb is volt így, mert megviselt, rendezetlen külseje csak még inkább elkedvetlenítette volna. A lakás jobb állapotban volt, mint ő. Több volt benne a látványos elem, semhogy spártainak tűnjék fel. Egyik látványosság sem volt azonban személyes vonatkozású. Ez érthető. Túlélte mindent, amit egykor személyesnek lehetett volna tekinteni.

A mosogató tele volt szennyes edénnyel, pedig alatta üresen tátongott a mosogatógép. Fürdőköpenyt viselt, ami ugyanolyan megviselt volt, mint ő. A szomszédos hálósobában a lepedők és takarók egy halomban heverték a matrac tetején.

Jones a konyhában portyázott, elhullatott morzsákra vadászva. Egyet sem talált. A konyha meglehetősen tisztán tartotta önmagát, noha tulajdonosa ebben nem működött közre.

- Hé, Bob! - hallatszott a képernyőfal szellemtelen mekegése. - Hallom, hogy a gyarmatokra készülsz családotstul!

- A legokosabb döntés, amit életemben hoztam, Phil - válaszolt egy bután vigyorgó jelentéktelen figura a fal túloldaláról. - A semmiből kezdünk új életet egy tiszta világon. Nincs bűnözés, nincs munkanélküliség...

És ez a két svihák (megbízhatatlan) színész, akik itt eljátsszák ezt a kormány szája íze szerinti jelenetet, valószínűleg a Keleti Part drága Zöld Gyűrű övezetében laknak, gondolta gúnyosan Ripley, miközben fél füllel hallgatta őket. Márta Szőlőskertjére vagy Hilton Headre vagy valamelyik másik, szennyezetlen negyedre néző, Cape Cod-i öröklakásaikban találtak méregdrága, "előkelő" menedéket a szerencsés kevesek, akik tudták, hogyan kell hízelegni, turbékolni és táncolni, úgy ám, táncolni, amikor a Társaság fenséges törzsfőnökei pattintanak az ujjukkal. Neki ezekből semmi sem jár.

Sem a sós tengerillat, sem a hegyek hús lehelete. Csak egy belvárosi lakás a Társaság jóvoltából, és még örülhet, hogy ennyit is kapott.

Valamire nagyon hamar rájött. Hogy egy ideig békén akarják hagyni, csak addig, amíg megnyugszik.

Boldogan támogatnák abban, hogy áttelepüljön és átképezze magát. Ami után kényelmesen elfeledkezhetnek róla. Ez pompás, nagyszerű megoldás lenne, már ami őt illeti. Nem akarta, hogy több köze legyen a Társasághoz, mint a Társaságnak öhozzá.

Csak ne vonták volna be a jogosítványát, már régen eltűnt volna innen, méghozzá jó messzire.

Az ajtó élesen felbúgott, mire Ripley felpattant. Jones felpillantott, és nyávogott egyet, mielőtt elvonult volna a fürdőszoba irányába. Nem kedvelte az idegeneket. Mindig eszes macska volt.

Letette a cigarettáját (amely garantáltan nem tartalmazott rákkeltő anyagokat, nikotint, még dohányt sem - ahogy ezt a csomag oldalán olvasható felirat közölte), és indult ajtót nyitni. Nem nézett ki a kukucskálón, hogy ki az. Teljesen biztonságos lakásban lakott. Nem mintha a közelmúlt tapasztalatai után adódhatna bármi is a Földön, amitől megijedt volna.

Carter Burke állt odakint, arcán a megszokott, mentegetőző mosollyal. Mellette egy hivatalos külsejű, nála fiatalabb férfi a Gyarmatügyi Flotta komor, fekete, tisztí egyenruhájában.

- Üdvözlöm, Ripley. - Burke a társa felé intett. - Ő Gorman hadnagy, a Tár...

A becsapódó ajtó félbeszakította a mondatát. Ripley nekitámaszkodott a hátával, de a szobai hangszórót nem kapcsolta ki. Burke hangja a rejtett membránon keresztül jutott el hozzá.

- Ripley, beszélünk kell.

- Nem, nem kell. Tűnjön el, Carter. És vigye a barátját is.

- Nem tehetem. Ez fontos dolog.

- Nekem ugyan nem. Nekem semmi sem fontos.

Burke elhallgatott, de Ripley tudta, hogy nem ment el. Ismerte már annyira, hogy tudja, ilyen könnyen nem adja fel. A Társaság képviselője nem volt követelődő, de remekül értett a rábeszéléshez.

Ő már tudta, hogy nem kell vitatkoznia Ripleyvel.

Elég, ha egyetlen mondatot mond.

- Elvesztítettük a kapcsolatot az acheroni kolóniával.

Ripleyt hirtelen gyengeség fogta el, amint eltűnődött a váratlan kijelentés sokértelműségén. Nos, talán nem is volt olyan váratlan: még egy percig tétovázott, aztán kinyitotta az ajtót. Nem volt trükk. Ez látszott Burke arckifejezésén. Gorman hol az egyikre, hol a másikra nézett. Határozottan zavarta, hogy figyelembe se veszik, de megpróbálta nem mutatni.

Ripley félreállt.

- Jöjjenek be.

Burke körülnézett a lakásban, de tapintatosan nem szólt, húzódózva az afféle bárgyúságoktól, mint "milyen kellemes kis fészek", amikor nyilvánvalóan nem volt az. Továbbá semmi olyasmit nem

mondott, hogy "remekül néz ki", mert ez is szemenszedett hazugság lett volna. Ripley méltányolta a tartózkodását. Az asztal felé intett.

- Kérnek valamit? Kávét, teát, gyümölcsöt?

- A kávé jólesne - válaszolt Burke. Gorman csak bólintott.

Ripley kiment a kompakt (szűk, tömör) konyhába, és feltárcsázott néhány csésze kávé. Bugyborékoló hang hallatszott a készülékből, mialatt visszafordult a szoba felé.

- Nem kellett volna magával hoznia a flottát. - Egy halvány mosolyt küldött feléjük: - Már túl vagyok a dühöngő szakaszon. A pszichotechnikus mondta, és rajta van a kartonomon is. - Az íróasztal felé intett, ahol nagy halomban heverték a lemezek és a papírok. - Miért hát a kíséret?

- A testület hivatalos képviselőjeként vagyok itt. - Gorman nagyon kényelmetlenül érezte magát és legszívesebben Burke-re hagyta volna az egész társalgást.

Vajon mennyit tud, és mennyit árultak el neki ő róla, töprengett Ripley. Vajon csalódott, hogy nem egy részeges, vén boszorkánnyal találkozott itt? Nem mintha számítana a véleménye.

- Szóval nincs kapcsolat - mondta tettetett közönnyel.

Burke elegáns vonalú, de jól biztosított aktatáskájára pillantott.

- Utána kell nézni. Mielőbb. Semmiféle kommunikációs kapcsolat nincs. Túl régóta hallgatnak, semhogy a készülék hibájára gyanakodhatnánk. Az Acheron már évek óta működik egyfolytában. Tapasztalt emberek vannak ott, akik rendelkeznek a megfelelő háttérrel. Lehet, hogy most is éppen a probléma megoldásán dolgoznak. De az ilyen hosszú halálos csend már gyanús. Az emberek már idegesek. Valakinek oda kell menni és személyesen ellenőrizni. Ez az egyetlen módja, hogy lecsillapodjanak a kedélyek. Lehet, hogy elhárítják a hibát, míg a hajó úton van, és az egész csak idő- és pénzpocsékolás, de valamit döntenie kellene már.

Nem kellett részleteznie, Ripley tudta, hogy mire akar kilyukadni. Kiment a konyhába, és behozta a kávékat. Amíg Gorman a zavaros lötytyöt szűröcsölgette, ő föl-alá járkált. A szoba túl kicsi volt ehhez, de azért megpróbálta. Burke várt.

- Nem - mondta végül Ripley. - Szó sem lehet róla.

- Hallgasson meg. Nem úgy van, ahogy gondolja.

Ripley megállt a szoba közepén, és hitetlenkedve bámult rá.

- Nem úgy van? Ahogy én gondolom? Nem kell sehogy se gondolnom, Burke. Maguk kifordítottak, átgőzöltek, vegytisztítottak, és most azt akarják, hogy menjek vissza oda? Felejtsek el!

Reszketett, amíg beszélt. Gorman dühkitörésnek vélte, pedig csak félelem volt. Ripley halálosan megrémült. A csontjaiig hasított a félelem, ezt próbálta a felháborodás mögé rejtteni. Burke tudta, hogy mit érez, de elszántan folytatta. Nem volt más választása.

- Nézze - kezdte olyan hangon, amiről úgy vélte, eléggé kiengesztelő -, nem tudjuk, mi van odakint. Ha nem a felszíni adó ment ki, hanem a közvetítő műhold, akkor csak egy mentőcsapat segíthet rajtuk. A telepen nincs űrhajó. Ha így van, akkor most ott ülnek, és átkozzák a Társaságot, amiért nem küldik a javítóbrigádot azonnal. Ha a műhold a hibás, a segélycsapatnak le sem kell szállnia a bolygóra. Nem tudjuk, mi a baj, de ha nem az orbitális relé, akkor szívesen látnánk magát ott. Mint tanácsadót. Ez minden.

Gorman letette a kávéját.

- Nem kell a csapattal tartania. Feltéve, hogy egyáltalán szükség lesz ránk. Kezeskedem a biztonságáért.

Ripley a mennyezetre emelte a szemét.

- Nem holmi sarki rendőrök vagy egyszerű katonák lesznek a társaink, Ripley - mondta Burke erőlesen. - A Gyarmati Flottánál szolgálók kemény fickók, és a legfejlettebb technikájú tűzérési kapacitással látják el őket. Ember plusz gép. Nincs olyan, amivel el ne bánnának. Így van, hadnagy?

Gorman megengedett magának egy szerény mosolyt.

- Elég képzettek vagyunk, hogy megbirkózzunk a váratlannal is. Megoldottunk már problémákat az Acheronnál rosszabb helyeken is. Veszteségeink az ilyesfajta akcióknál a nulla körül mozognak. Remélem, ez után az arány csak javulni fog.

Ha ezzel a kijelentéssel Ripleyt akarta elkápráztatni, csúfos kudarcot vallott: Ripley újra Burke-re nézett.

- És maga? Maga miért van benne?

- Nos, a Társaság a Gyarmatügyi Hivatallal együttesen finanszírozza a kolóniát. Miénk a megelőlegezett bányászati jog és a hosszútávú fejlesztésből származó haszon egy része. Megváltoztatjuk azt a világot, hasonlatossá tesszük a Földhöz. Egy galaktikus méretű ingatlan. Jobb világot teremtünk, s ehhez hasonlók.

- Igen, igen - morogta Ripley. - Láttam a hirdetéseket.

- A részvénytársaság nem részesül lényegesen a haszonból mindaddig, amíg a földiesítés be nem fejeződik, de hosszú távon nagy haszonnak néz elébe. - Látván, hogy ez sincs hatással a vendéglátójára, Burke más témára váltott. - Úgy hallom, most a Portside rakodódokkjainál dolgozik.

A válasz védekező volt, ahogy várta.

- Így van. Hát aztán?

Burke neme reagált a kihívásra.

- Rohangáló rakodómunkások, villás targoncák, függőállványok; ilyesmi?

- Ez minden, amihez hozzájuthattam. Bolond lennék egész életemben könyöradományból élni. Meg aztán elvonja a figyelmemet... mindenről. A szabadnapok rosszabbak. Túl sok időm van gondolkodni. Jobb, ha lefoglalom magam.

- Szereti ezt a fajta munkát?

- Most vicces akart lenni?

Burke a táskája fogantyújával játszott.

- Talán ez mégsem minden, amihez hozzájuthat. Mit szólna, ha azt mondanám, hogy visszaszorítottam repülőtisztnek? Ha visszakapná a jogosítványát? És hogy a Társaság megújítaná a szerződését? Nincs több vita a bizottsággal, nincs több veszekedés. A hivatalos megrovást törlik a kartonjáról. Nyomtalanul. Bárki számára, akit illet, maga eddig szabadságon volt. Tökéletesen kézenfekvő egy ilyen hosszú hivatalos út után. Olyan lesz, mintha mi sem történt volna. Még a nyugdíjára sem lesz kihatással.

- Mi van a gyarmatügyiekkel meg a Biztosítóval?

- A Biztosító el van intézve, kész, felejtse el. Kiszálltak belőle. Amíg a kartonjain nem bukkann fel semmi, maga nem jelent rizikót, ugyanúgy, mint utolsó útja előtt. Ami a gyarmatügyieket illeti, szeretnék, ha a mentőcsapattal tartana. Minden el van rendezve.

- Ha megyek.

- Ha megy - bólintott Burke, s könnyedén meghajolt feléje. Nem könyörgött különösebben. Inkább amolyan begyakorlott vásári alkudozás volt ez. - Egy második lehetőség, kislány. A legtöbb embernek, aki a vizsgálóbizottság elé kerül, nem adatik meg a lehetőség a visszatérésre. Ha a baj nem nagyobb, mint egy tönkrement szatellitrelé (jelfogó műholdon), magának csak a kabinjában kell üldögnie és olvasgatnia, amíg a technikusok dolgoznak. Aztán már csak a pénze gyűlik, mialatt maga a mélyálomban szendereg. Ha megy, megszabadul minden kellemetlenségtől, és egy csapásra visszakérül oda, ahová valójában tartozik. Teljes fizetés, teljes nyugdíj, rendes munkák. Láttam a személyi lapját. Még egy hosszú járatú út, és megkapja a kapitányi besorolását. És magának is az lesz a legjobb, ha szembenéz ezzel a félelemmel, és legyőzi. Újra nyeregbe szállhat.

- Kíméljen meg, Burke - mondta Ripley fagyosan. - Az e havi pszichológiai értékelésemet már megkaptam.

Burke mosolya csöppet elhalványult, de a hangja annál eltökéltebben csengett:

- Helyes. Akkor hagyjuk a mellébeszélést. Olvastam a pszichikai értékeléseit. Minden éjjel felriad, a lepedője csuromvíz, ugyanaz a rémálom gyötri újra és újra...

- Nem! A válaszem: nem! - Összeszedte a kávéscsészéket, pedig egyik sem volt még üres. Ez is az elutasítás egy formája volt: - Most, kérem, menjenek. Sajnálom. Menjenek el szépen, helyes?

A két férfi pillantást váltott. Gorman arckifejezése megfjejthetetlen volt, de Ripleynek az volt az érzése, hogy kíváncsisága a megvetés irányába tolódott el.

A pokolba vele, ugyan mit tud az egészről?

Burke a zsebében kotorászott, elővett egy áttetsző kártyát, és mielőtt az ajtó felé fordult volna, letette az asztalra. Az ajtóban megállt, és visszamosolygott Ripleyre.

- Gondolkozzon rajta.

Azután elmentek, magára hagyva őt a gondolataival. Kellemetlen társaság.

Szél, szél meg homok, meg a morajló ég. Az idegen nap sápadt korongja, mint papírtányér libeg a megtépázott légkör felett. Mind közelebről, egyre élesebben, erősebben hallatszik az üvöltés, s már ott van, rád ugrik, fojtogat, hogy elakad belé a lélegzeted is.

Hörgés tört fel Ripley torkából, s mellén megmarkolva az inget hirtelen felült az ágyban. Nehezen, fájdalmasan szedte a levegőt. Mély lélegzetet vett, és körülnézett az apró hálósobában. Az ágy fejénél elhelyezett kislámpa megvilágította a csupasz falakat, a toalettasztalt, a fiókos szekrényt, az ágy lábához gyűrt lepedőt.

Jones a szoba legmagasabb pontján, a fiókos szekrény tetején hevert elnyúlva, és egykedvűen bámult vissza rá. Ezt a szokást nem sokkal visszatérésük után vette fel. Amikor lefeküdtek, odabújt szorosan melléje, de miután Ripley elaludt, visszavonult a fiókos szekrény biztonságot nyújtó tetejére. Tudta, hogy útban van már a lidérces álom, s inkább meghagyta neki a helyet.

Ripley a lepedő egyik sarkával törölte le homlokáról és arcáról a verítéket. Ujjai az éjjeliszekrény fiókjában kutattak cigaretta után. Felkattintotta a gyújtót, és várt, amíg a cigaretta meggyulladt. Valami... Felkapta a fejét. Semmi. Csak az óra halk bűgása. Nincs más a szobában. Csak Jones meg ő. Szél nem fúj, az biztos.

A bal oldali éjjeliszekrényhez hajolt, és addig matatott, amíg rá nem akadt a kártyára, amit Burke hagyott ott. Megfordította, majd becsúsztatta az ágy melleti készülék nyílásába. A szemben lévő falat

bóritó videoernyő azonnal felvillantotta a készenléti jelet.

Türelmetlenül várt, míg megjelent rajta Burke arca.

Vaksin pislogott, borostás volt, látszott, hogy legmélyebb álmából riasztották fel, de kipréselt magából egy vigyort, látva, hogy ki a hívó.

- Halló? Ó, Ripley! Üdv!

- Burke, csak egyvalamit ígérjen meg. - Remélte, hogy van annyi fény a szobában, hogy a monitor érzékelni tudja arc kifejezését is, nemcsak a hangját. - Hogy azért mennek ki oda, hogy megöljék őket. Nem azért, hogy tanulmányozzák. Nem azért, hogy elhozzák. Egyszerűen csak azért, hogy kifüstöljék őket egyszer s mindenkorra.

Burke gyorsan magához tért, Ripley észrevette:

- Ez a tervünk. Ha bármi fenyegető kószál odakint, megszabadulunk tőle. Egy kolónia van a gondunkra bízva. Vem vacakolunk semmiféle potenciálisan veszélyes organizmussal. Ez a Társaság álláspontja. Ha bármilyen gyilkos lényel találkozunk, legyen az akármilyen, megsűjtjük. Menjenek a tudósok tojásokat gyűjteni. A szavam rá. - Hosszú szünet után előrehajolt saját mikrofonja fölé, arca betöltötte az egész képernyőt. - Ripley! Ripley? Ott van még?

Nincs több idő gondolkodni. Itt az idő abbahagyni az elmélkedést; most cselekedni kell.

- Rendben, benne vagyok. - Lám, elszánta magát, és kimondta. Valahogy mégiscsak kimondta.

Burke mintha válaszolni akart volna, gratulálni vagy megköszönni. Valamit. De Ripley megszakította a vonalat, mielőtt megszólalhatott volna. Egy huppanás hallatszott mellette a takarón; megfordult, s gyengéden nézett le Jonesra. Ujjaiával végigsimította a hátát, mire a macska elégedetten nyújtózott egyet, a csípőjéhez dörgölőzött, és dorombolni kezdett.

- És te, aranyoskám, szépen itthon maradsz.

A macska felsandított rá, miközben Ripley ujjai tovább cirógatták a hátát. Kétes volt, hogy valamit is megértett a szavakból, vagy felfogta az előbbi hívás lényegét, de nem ajánlkozott, hogy elkíséri Ripleyt.

Legalább egyikünknek van még egy kis esze, gondolta Ripley, miközben visszabújt a takaró alá.

IV.

Csúf hajó volt, ütött-kopott, agyonhasznált, egyes részeit kifoltozták ahelyett, hogy kicserélték volna, de amilyen erős és értékes volt, mégsem vethették a szemétre. Gazdáinak könnyebb volt felújítani és átalakítani, mint újat vásárolni. Formája esetlen, hajtóművei túlméretezettek: hegynyi méretű fém- és kerámiatest, lebegő ócskaságkupac, súlytalan háborús emlékmű, amely erőszakkal tör utat magának a mélyűrnek nevezett rejtelmes téren át. Mint emberi rakománya, maga is tisztán funkcionális volt. A neve Sulaco.

Ezúttal tizennégy álmódó utazott rajta. Tizenegyen összefüggő morfémius látomásokkal voltak elfoglalva, melyek egyszerűek és lényegre törőek voltak, mint a hajó, mely az űrön át repítette őket. Ketten ennél individualistábbak (egyéni, önálló) voltak. A szükséges szerekek lecsillapított hosszú alvás ideje egy másiknak, amelyben letompul a visszatérő rémálom hatása. Tizennégy álmódó - és még valaki, akinek az alvás csak felesleges figyelemelvonást jelentett.

Bishop másodtiszt ellenőrizte a kiolvasókat, és beállította a vezérlőgombokat. A hosszú várakozásnak vége. Riadójel futott végig a nehéz katonai szállítóhajó törzsén. Az energiatakarékosság jegyében régóta szunnyadó gépek keltek új életre. Akárcsak az alvó emberek, akiknek mélyálomkapszulái feltöltődtek és felnyíltak. Bishop elégedetten állapította meg, hogy a telepek túléltek a hosszú hibernációs időszakot, és nekilátott, hogy a Sulacót az Acheron kolóniája fölé, alacsony geostacionárius (adott pont felett maradó) röppályára állítsa.

Az alvók közül Ripley ébredt elsőnek. Nem azért, mert jobban alkalmazkodott, vagy jobban viselte a mélyálom hatásait, mint a társai, hanem mert a feltöltődés sorrendjében az ő kapszulája volt az első. Felült az ágyban, és dörzsölni kezdte előbb a karját, majd a lábát. A vele szemben lévő tokban Burke ült fel, mögötte pedig a hadnagy - hogy is hívják? -, ó, igen, Gorman.

A többi kapszula a Sulaco katonai legénységét tartalmazta: nyolc férfit és három nőt. Válogatott társaság volt, olyanokból állt, akik ébrenlétük alatt többnyire bőrüket vitték vásárra; olyan emberekből, akik megszokták, hogy a hosszú mélyálom után az éberség rövid, de intenzív szakaszai következnek. Az ilyenek elől térnek ki a többiek a járdán vagy a bárpulnál.

Spunkmeyer őrzető volt a leszállóegység parancsnoka, Ferro tizedessel ők feleltek azért, hogy társaik biztonságban lejussanak az éppen soros bolygó felszínére, és hogy onnan egy darabban kerüljenek vissza a hajóra. Ha szükséges, a legrövidebb idő alatt. Megdörzsölte a szemét, és nyögve nézett körül a kapszulában.

- Ehhez már túl öreg vagyok. - Senki nem figyelt a megjegyzésre, hiszen köztudott volt (legalábbis azt

pletykálták), hogy Spunkmeyert még kiskorúként sorozták be. Mégsem tréfálkozott senki az érettségén vagy éretlenségén, ha egy új világ felszínéhez közeledtek az őrzetű által irányított leszállóegységben.

Drake közlegény a Spunkmeyer melletti kapszulából bújott ki. Valamivel idősebb volt mint Spunkmeyer, és jóval csúfabb. Ráadásul külső megjelenésében is hasonlított a Sulacóhoz, mintha egy anyagból gyúrták volna mindkettőjüket. Drake bikaerős, mogorva fickó volt, a karja mint a legendabéli félszemű tengerészé, belapított orrával még egy plasztikai sebész sem tudott volna mit kezdeni, és egy csúnya sebhelytől örökös gúnyos mosolyra húzódott a szája. A sebhelyt el lehetett volna tüntetni, de Drake ragaszkodott hozzá.

Kitüntetésnek tekintette, amit állandóan hordhat. Széles karimájú, szűk kalapot viselt. Élő ember nem akadt, aki azt mondta volna rá, hogy szemrevaló.

Drake az elektronikus fegyver kezelője volt, de ügyesen bánt a puskákkal, a kézfegyverekkel, a gránátokkal, a különféle pengékkel és a fogaival is.

- Nem vagyunk mi ezér' megfizetve - morogta.

- Hát annyira nem, hogy ébredés után a te képedet kelljen elsőnek meglátnom, Drake. - Ez Dietrich tizedes volt, a társaság vitathatatlanul legcsinosabb hölgytagja mindaddig, amíg ki nem nyitotta a száját.

- Szívj vákuumot - felelte Drake. Az egyik éppen felnyíló kapszula lakójára pillantott. - Hé, Hicks, pont úgy nézel ki, ahogy én érzem magam.

Hicks volt az osztag legidősebb tizedese és Apone őrmester mellett a másodparancsnok. Keveset beszélt, és vészhelyzetben mindig a megfelelő helyen tartózkodott, amit tengerésztársai nagyra értékelték. Tudott titkot tartani, nem úgy, mint mások. Ha megszólalt, arra érdemes volt odafigyelni.

Ripley már állt, a lábát dörzsölgette, hogy serkentse a vérkeringését, és térdhajlításokkal próbált lazítani merev ízületein. Elnézte a katonákat, amint elcsoszogtak mellette az öltözőszekrények felé. Nem voltak szuperemberek, sem izomkolosszusok, inkább szikarak, de keménykötésűek. Gyanította, hogy a leggyengébbje is képes rá, hogy teljes menetfelszereléssel fusson egész nap egy két g-s bolygófelszínén, mialatt zajlik a csata, majd az éjszakát a helyzet elemzésével töltse, s mellesleg megjavítson egy komplex számítógépegységet. Erőnek és észnek bővíben voltak, még ha a közönséges utcai zsargont beszélték is. A legjobbak, amit a hadsereg nyújtani tudott. Ripley valamivel nagyobb biztonságban érezte magát - de csak valamivel.

Apone őrmester a központi helyiség felé indult, s eközben néhány kurta szót váltott minden éledező katonájával. Az őrmester úgy nézett ki, mint aki pusztán kézzel szét tud szedni egy közepes méretű járművet.

Amint elhaladt Hudson híradós tizedes ágya mellett, az panaszkodni kezdett:

- Ez a padló le van fagyva.

- Te is le voltál még tíz perce. Nem láttam még együtt ennyi vénasszonyt. Akarod, hogy hozzam a papucsodat, Hudson?

A tizedes az őrmesterre pislantott a szempillája alól.

- Lenne olyan szíves, uram? Örökké hálás lennék.

Durva röhögés fogadta Hudson ríposztját (csattanós válasz). Apone magában mosolygott, folytatta útját, s közben dorgálta az embereit, és sürgette őket.

Ripley félreállt, amíg elvánszorogtak mellette. Összeszokott társaság volt, egy tizenegy fejű harcoló organizmus, és ő nem tartozott közéjük. Kívülálló maradt, amolyan szigetember. Néhányan feléje bólintottak elhaladtukban, és elhangzott néhány odavetett "hello" is. Ennél többet el sem várhatott tőlük, de ez nem volt elég, hogy feloldódjék a társaságukban.

Vasquez őrzetű mereven bámulva haladt el mellette. Ripley már kapott melegebb pillantásokat robotoktól is. A másik elektronikus tűzér nem is pislantott, nem is mosolygott. Fekete haja volt, még feketébb szeme, vékony szája. Ha csak kicsit is akarná, vonzó is lehetne.

Az elektronikus fegyver kezelése különleges képességeket kívánt: az erőnek, gyors észjárásnak és a reflexeknek különleges ötvözetét. Ripley azt várta, hogy majd a nő szól hozzá. De az úgy ment el, hogy ki sem nyitotta a száját. A csapat valamennyi tagja kemény fickónak látszott. Drake és Vasquez keménynek és erőszakosnak.

Amint a nő az öltözőszekrényhez ért, fegyvertárs átszólt neki:

- Hé, Vasquez, néztek már valaha férfinak?

- Nem... Hát téged?

Drake feléje nyújtotta nyitott tenyerét. A nő belecsapott, mire a férfi ujjai rászorultak a kisebb, női ujjakra. A két kéz mindjobban összeszorult - csendes, fájdalmas üdvözlésképpen. Mindketten örültek, hogy kikerültek a mélyálomból, és újra élnek.

Végül a nő pofon csapta a férfit, és elengedték egymás kezét. Nevettek, felszabadultan, mint két játékos doberman. Drake az erősebb, de Vasquez a gyorsabb, állapította meg Ripley, aki figyelte őket. Ha le kell szállniuk, azon lesz, hogy ezek ketten közrefogják őt. Az lesz a legbiztosabb hely.

Bishop csendben sürgölődött az emberek körül, kit meggyúrt, kit regeneráló itallal kínált, egyszóval inkább hasonlított holmi inasra, semmint tisztre. Idősebbnek látszott, mint a csapat többi tagja, beleértve Gorman hadnagyot is. Ahogy elment mellette, Ripley észrevette a bal kézfeje tetovált alfanumerikus kódot. Megmerevedett a felismeréstől, de nem szólt semmit.

- Hé - szólt Frost közlegény valakinek, akit Ripley nem látott -, elvitted a törölközőmet?

Frost éppoly fiatal volt, mint Hudson, de jobban nézett ki, és ragaszkodott bárkihez, aki vette a fáradságot, hogy meghallgassa. Ha kérkedni kellett, a két fiatal katona rendszerint az elsők között volt. Hudson inkább a nagy hangjában bízott, míg Frost ügyesebben forgatta a szavakat.

Spunkmeyer a sor elején állt, de még mindig panaszkodott:

- Pihennem kéne még egy kicsit. Hogy lehet ilyen durván felkelteni az embert? Ez nem járja. Ránk férne még egy kis lustálkodás vagy mi.

Hicks szelíden morogta:

- Most pihentél három hétig. Az egész életedet lazálással töltened el?

- Élve gondoltam, nem lefagyasztva. Három hét a fagyasztóban nem igazi szabadidő.

- Na, főnök, mi a hozzászólásod? - kíváncsiskodott Dietrich.

- Tudod, hogy nem rajtam múlik. - Apone felemelte a hangját. - Oké, abba lehet hagyni a pofázást. Első gyülekező tizenöt perc múlva. Addigra legyen mindenkinek emberformája - de legalább próbáljátok megjátszani. Hajtsunk rá.

A hiperálomban viselt öltözetet levetették és a szémétgyűjtőbe dobták. Könnyebb volt elégetni és a visszaútra új öltözetet elővenni, mint újra felhasználni egy olyan ruhadarabot, amely már heteken át érintkezett az emberi testtel. A sovány, meztelen emberek bevonultak a zuhanyozóba. Nagynyomású vízsugár mosta le róluk a felgyülemlett izzadságot és szennyet, s bizsergette meg a megtisztult bőr alatt az idegvégződéseket. A gomolygó gőzfelhőn át Hudson, Vasquez és Ferro Ripleyt figyelték, aki szárítkozott.

- Ki ez az újonc már megint? - kérdezte Vasquez, miközben kimosta hajából a sampont:

- Állítólag valami tanácsadó. Sokat nem tudok róla. - A kis növésű Ferro a hasát törölgette, amely olyan lapos és kemény volt, mint egy vaslemez. Színlelt szörnyülködéssel még hozzátette: - Látott egyszer egy "idegent". Legalábbis a pletyka szerint.

- Huha! - fintorgott Hudson. - Le vagyok nyűgözve.

Apone átkiáltott hozzájuk. Ő már a szárítóban volt és törölközőjével a vállát dörzsölte. Azon éppúgy nem volt egy csepp haj sem, mint a húsz évvel ifjabb katonáknak.

- Gyerünk, gyerünk. Még ilyen lusta népséget, hagyják, hogy a szél fújja szárazra a bőrüket. Gyerünk, fejezzük be. Mire ezzel a tempóval végeztek, újra bekoszolódtok.

Az étkezőben automatikusan spontán rend alakult ki. Nem volt szükség suttogó szavakra vagy a poharak mellé helyezett névkártyákra. Apone és katonái megszállták az egyik asztalt, míg Ripley, Gorman, Burke és Bishop a másikhoz ültek. Mindenki kávét, teát, gyümölcslelét vagy vizet iszogatót, amíg az automata hajószakács kiosztotta a tojásból, műszalonnából, pirítósból, vagdaltból, ízesítőkből és vitaminokból álló adagokat.

Minden katonát fel lehetett ismerni az egyenruhájáról. Nem volt két egyforma. De nem annyira a pontosan meghatározott azonosító jelzések, hanem az egyéni ízlés miatt. A Sulaco nem kaszánya, és az Acheron sem korzó. Aponénak néha le kellett hordania egyiket-másikat, ha túlzásba vitte a díszítéseket, mint egyszer Crowe, aki legutóbbi barátnőjének számítógéppel stencilezett (kb. sokszorosított) képmását biggyesztette páncélzubbonya hátára. De leginkább hagyta, hogy katonái úgy díszítsék egyenruhájukat, ahogy nekik tetszik.

- Hé, fiú - székálta társát Hudson -, van valami hézag?

- Ja. - Frost belebugyborékol a teájába. - Olyan hirtelen kaptam meg a behajózási parancsot, hogy el sem tudtam búcsúzni Mymától.

- Myma? - húzta fel bozontos szemöldökét Wierzbowski közlegény. - Azt hittem, Leina.

Frost egy pillanatra elbizonytalanodott.

- Azt hiszem, Leina három hónappal ezelőtt volt. Vagy hat.

- Ez egy mentőexpedíció - szűrte a kávéját Apone.

- Van itt néhány telepes, akinek fel kell szabadítani a lányát.

Ferro úgy tett, mint aki vérgigézt.

- A pokolba is, én meg megint kimaradok.

- Ki mondta? - kacsintott rá Hudson. A lány megdobta egy cukorral.

Apone csak hallgatott és figyelt. Nem volt oka rá, hogy közbelépjen. Lecsillapíthatta volna őket, eljátszhatta volna a parancsnokot, de inkább hagyta, hogy kicsit elszabaduljanak, mert tudta, az ő emberei a legjobbak. Nyugodtan harcba indulhatott bármelyikkel a háta mögött, nem kellett aggódnia amiatt, amit nem látott, mert tudta: bármi támadás érne is hátulról, azt ugyanolyan hatásosan ki tudná védeni, mintha hátrafelé is volna szeme. Hadd játsszanak; hadd szídják a gyarmatügyeket, a testületet, a Társaságot, még őt is. Ha eljön az idő, vége a játéknak, és mindegyikük tudja a dolgát.

- Ostoba telepesek. - Spunkmeyer ránézett a tányérjára, amelyen már megjelent az étel. Három hétig koplalt a mélyálomban, de nem annyira, hogy most ne tegye meg a katonákra jellemző elmaradhatatlan megjegyzést az ennivalóra: - Mi akar ez lenni?

- Tojás, te seggfej - mondta Ferro.

- Tudom, milyen a tojás, te buggyant agyú. Én ezt a nyúlós sárga valamit kérdezem itt mellette.

- Kukoricakenyér, gondolom. - Wierzbowski megtapogatta a saját adagját, és mélázva hozzátette: - Hé, nem bánnám, ha volna még abból az arcturusi puntangból. Emlékeztek rá?

Hicks tőle jobbra ült. A tizedes felpillantott, majd visszafordult a tányérja felé.

- Úgy látszik, az új hadnagy nem ereszkedik le közénk, hogy velünk egyen. Csókoltatjuk a Társaság képviselőjét.

Wierzbowski átbámult a tizedes feje fölött, nem törődve azzal, hogy követi-e bárki is a pillantását.

- Ja.

- Nem számít, ha tudja a dolgát - mondta Crowe.

- A varázsszót. - Frost nekilátott a tojásnak. - Majd elválik.

Talán Gorman fiatalsága zavarta őket, pedig idősebb volt, mint a társaság fele. Mégis inkább a megjelenése: haja a több hetes alvás után is jól fésült volt, nadrágjának éle nyílegyenes, a csizmája fénylett, mint a tükör. Túl fess (tetszetős, divatos) volt.

Amint ettek, beszélgettek és nézelődtek, Bishop leült a Ripley melletti székre. Ripley kiegyenesedett és elhúzódott mellőle. A másodtiszt láthatóan megsértődött.

- Sajnálom, hogy így viszonyul a mesterségesekhez, Ripley.

Ripley nem vett róla tudomást, Burke-re nézett, a hangja vádlón csattant.

- Maga egy szóval sem említette soha, hogy egy android is lesz a fedélzeten! Miért nem? Ne is hazudjon nekem, Carter! Láttam a tetoválását a zuhanyozó előtt.

Burke láthatóan elképedt.

- Nem is jutott eszembe. Nem tudom, miért zavarja ez. A Társaságnál évek óta gyakorlat, hogy minden transzportban van egy szintetikus is. Neki nincs szüksége mélyálomra, és sokkal olcsóbb, mintha humán pilóta irányítja a hajót a csillagközi ugrások alatt. A magány sem megy az agyukra. Csak ennyi, semmi különös.

- Magam jobban szeretem a "mesterséges személy" kifejezést - szólt közbe halkán Bishop. - Van valami probléma? Talán tudok rajta segíteni.

- Nem hiszem. - Burke letörölte a tojást a szájáról.

- Egy szintetikus meghibásodott a legutóbbi útján. Volt néhány halott is.

- Ez megdöbbent. Régen volt?

- Elég régen, ami azt illeti. - Burke nem bocsátkozott részletekbe, s Ripley hálás volt érte.

- Akkor biztosan egy régebbi modell volt.

- 120-A/2 Hiperdine rendszerű.

Bishop megnyugodva dőlt hátra a székén, és Ripley felé fordult.

- Nos, ez mindent megmagyaráz. A régi A/2-esek mindig is kissé kiszámíthatatlanok voltak. Ilyesmi ma már nem történhet meg, magatartásszabályozó van belénk építve. Lehetetlen, hogy megsebesítsek vagy akciókimaradás miatt sérülni engedjek emberi lényt. A gátlásaim, akárcsak az agyi funkcióim, gyárilag vannak beszerelve: senki sem babrálhat hozzájuk. Mint látja, ártalmatlan vagyok. - Sárga téglalapokkal megrakott tányért nyújtott Ripley felé. - Kér még kukoricakenyeret?

A tányér nem tört össze a szemközi falon, amikor Ripley kiütötte a kezéből. A kukoricakenyér szétmorzsolódott, amikor a tányér a földre esett.

- Tartsa magát távol tőlem, Bishop. Megértette? Kerüljön el.

Wierzbowski csendben figyelte a közbjátékot, aztán vállat vont, és folytatta az étkezést.

- Ő sem szereti a kukoricakenyeret.

Ripley kitöréséhez nem is fűztek több megjegyzést, a katonák befejezték a reggelit, és visszavonultak a készenléti szobába. Különleges fegyverek sorakoztak a fal mentén a hátuk mögött: néhányan összetolták a székeiket és kockázni kezdtek. Háromheti öntudatlanság után még a kockajáték is kimerítő, de azért ők megpróbálták. Lustán felálltak, amikor Gorman és Burke beléptek, de ugrottak, mielőtt Apone rájuk vakkantott:

- Vi-gyázz!

A férfiak és nők egy emberként engedelmeskedtek, karjuk feszesen szorult az oldalukhoz, szemük előremeredt, és csak arra összpontosítottak, amit az őrmester mondani készült.

Gorman szeme végigszaladt a soron. Ha lehet, a katonák még mozdulatlanabbak voltak, mint hiperálomban. Még egy percet adott nekik, aztán beszélni kezdett.

- Pihenj. - A sor megmozdult, amint az izmok elernyedtek. - Sajnálom, de nem volt időnk a tájékoztatásra, mielőtt elhagytuk Gatewayt, de...

- Uram? - szólt Hudson.

Gorman bosszúsán pillantott a közbeszólóra. Nem hagyják még az első mondatot sem befejezni,

máris kérdezősködni. Nem mintha mást várt volna. Figyelmeztették, hogy ez egy ilyen társaság.

- Igen, mi van, Hicks?

A közbeszóló a mellette álló társára bökött.

- Hudson, uram. Ő a Hicks.

- Mi a kérdése, katona?

- Harc lesz, uram, vagy megint csak bogarászás?

- Ha vár még egy percet, látni fogja, hogy a kérdése felesleges volt, Hudson. Megértem a kíváncsiságát és a tudásszomját. Nem sok mondanivalóm van. Csak annyit tudunk, hogy még most sincs kapcsolat a kolóniával. Bishop másodtiszt megpróbálta hívni Hadleyt, mielőtt a Sulaco hallótávolságra került az Acheronhoz. Nem kapott választ. A bolygó mélyűri műholdreléje rendben van, így tehát nem ez okozta a kapcsolatot megszüntetését. Még nem tudjuk, hogy mi.

- Valami elképzelés? - kérdezte Crowe.

- Lehetséges, egyelőre csak lehetséges, hogy egy xenomorf a felelős érte.

- Egy micsoda? - kérdezte Wierzbowski.

Hicks közelebb hajolt hozzá, és halkán suttozta:

- Itt jön a bogarászás. - Majd hangosan a hadnagyhoz szólt: - És ha azok, mifélek?

Gorman Ripley felé bólintott, aki előrelépett. Tizenegy szempár úgy irányult rá, mint fegyverek célgömbjei; éberén, feszülten, kíváncsian és töprengve. Felmérték, de még nem tudták, Burke és Gorman mellé sorolják-e vagy egészen máshová. Nem foglalkoztak vele, de nem is volt kifogásuk ellene, mivel még nem ismerték.

- Jó. Maradjunk ennyiben. - Maroknyi apró adatrögzítő korongot tett maga elé az asztalra. - Lediktáltam, amit tudok róluk. Itt van belőle néhány másolat. Elolvashatják a szobájukban, vagy ha már beöltöztek.

- Én lassan olvasok. - Apone már annyira felvidult, hogy halványan el is mosolyodott. - Győtörjön meg bennünket egy kicsit.

- Igen, kérünk egy kis előzetest. - Spunkmeyer hátával kényelmesen megtámaszkodott a fegyverek csövén és gyújtószerkezetén, vagyis körülbelül annyi robbanóanyagon, amiktől egy kisebb szálloda is a levegőbe repülhetett volna.

- Rendben. Először is, fontos, hogy megismerjük az organizmus életciklusát. Ez valójában két lény. Az első spórából kel ki, afféle óriástojásból, és rögtön az áldozatára tapad. Bejuttatja az embriót, azután leválik és elpusztul. Tulajdonképpen egy mozgó szaporítószerv. Aztán...

- Olyan lehet, mint te, Hicks - vigyorgott Hudson idősebb társára, aki szokásos, elnéző mosolyával nyugtázta a megjegyzést.

Ripley nem találta ezt viccesnek. Ő semmit nem talált viccesnek az idegennel kapcsolatban, na persze, ő látta. A katonák még nem voltak meggyőzve afelől, hogy amit mesél, az nem csak a képzeletének a szüleménye. Türelmesnek kell lennie velük. Nem lesz könnyű.

- Az embrió, a másik forma, órákig él az áldozat testében. Mint valami méhben. Azután - nyelnie kellett, mert hirtelen kiszáradt a torka - előbújik. Kirobban. Gyorsan nő. A felnőtt alak hamar átvesz néhány közbenső átalakuláson, mígnem kifejtett...

Ezúttal Vasquez volt, aki félbeszakította:

- Ez mind szép, de nekem csak egyvalamit kell tudnom.

- Mégpedig?

- Hogy hol vannak. - Ujjával a Ripley és az ajtó közötti üres helyre bökött, majd elsütött egy képzeletbeli fegyvert. Társai helyeslően ordítottak, röhögtek.

- Ez az, Vasquez!

Mint mindig, Drake most is élvezte fegyvertársa higgadt vérszomját. A nő beceneve "Gyilkos Suhanc" volt. Jól eltalált név.

Vasquez mogorván bólintott.

- Bármikor és bárhol.

- Valaki azt mondta, "idegen"? - Hudson hátradőlt a székében, miközben szórakozottan babrálta az egyik különösen vékony és hosszú csövű fegyvert. - Vasquez azt hitte, "törvénytelen idegen", azért iratkozott fel.

- Szarok rád. - Vasquez közömbösen célozta meg a híradóst ujjával. Az válaszképpen, amennyire tőle tellett, utánózta a nő hangját és arcát.

- Bármikor és bárhol.

Ripley hangja olyan hűvös volt, mint a Sulaco burkolata.

- Nem zavarom a társalgást, Mr. Hudson? Tudom, hogy a legtöbbjük csak rutin rendőrségi akciónak tekinti ezt az egészet. Biztosíthatom, ennél többről van szó. Én láttam ezt a lényt. Láttam, mire képes. Ha összefutnak vele, garantálom, hogy elmegy a kedvük a nevetéstől.

Hudson elhallgatott, csak vigyorgott. Ripley Vasquez felé fordult.

- Remélem, olyan könnyű lesz, mint amilyennek elképzelem, élvezetű. Őszintén remélem. - Pillantásuk

találkozott. Egyikük sem sütötte le a szemét.

Burke vetett véget a közbjátéknak azzal, hogy közéjük lépett, és szavait a csapathoz intézve így szólt:

- Ennyi előzetes elegendő. Javaslom, hogy mindenki tanulmányozza át a lemezeket, amiket Ripley volt szíves elkészíteni. Találnak rajtuk további alapvető információkat, valamint néhány, az apró részletekre kiterjedő ábrát, amiket a korszerű képalkotó számítógép készített. Azt hiszem, érdekesnek fogják találni. Ígérem, hogy le fogja kötni a figyelmüket.

Átadta a terepet Gormannak. A hadnagy határozottan beszélt, mint egy parancsnok, még ha nem úgy nézett is ki.

- Köszönöm, Mr. Burke, Ms. Ripley. - Tekintete körbejárt az osztag katonáinak közönyös arcán. - Van kérdés? - Egy kéz lendült hátul a magasba, mire lemondóan sóhajtott. - Igen, Hudson?

A híradós a körmeit vizsgálta.

- Honnan tudjam, mit vigyek magammal?

Gorman mogorván nézett, és erőt vett magán, nehogy kimondja azt, ami már a nyelve hegyén volt. Még egyszer köszönetet mondott Ripleynek, aki örült, hogy végre leülhet.

- Oké. Szeretném, ha az akció simán és tervszerűen menne. Végleges eligazítás és taktikai adategyeztetés nulla nyolc harminckor.

Halk morgás hallatszott, de senki nem tiltakozott komolyabban. Nagyjából erre számítottak.

- A fegyverek ellenőrzése és feltöltése, a leszállóegység előkészítése hét órákor. Azt akarom, hogy ha eljön az idő, minden és mindenki indulásra készen álljon. Munkára fel! Volt három hét pihenőjük.

V.

A Sulaco, ez a hatalmas fémkagyló tovább sodródott a fekete óceánban. Kékes fények villogtak némán a csúf hajótest oldalán, amint az a végső pályára állt.

A hídon Bishop rebbenéstelen szemmel figyelte a műszereit és kiolvasóit. Néha megérintett egy-egy kapcsolót, vagy új parancssorozatot juttatott be a rendszerbe. De leginkább csak figyelnie kellett, míg a hajó számítógépei a kívánt pályára állították a bárkát.

A csillagközi utazást lehetővé tévő automatizálás révén az embernek már csak a végső felelősséget kellett vállalnia. Ma már a Bishop-féle szintetikusok helyettesítették az embert. Az űr felderítése az autővezetéshez hasonló szakma lett.

Amikor a műszerek mutatói a kívánt helyzetbe álltak, Bishop a legközelebbi mikrofon felé hajolt.

- Híd, figyelem! Itt Bishop. Befejeztük az intraorbitális manőverezést. A geoszinkronpályára állás megtörtént. A mesterséges gravitációt az Acheronhoz igazítottam. Köszönöm az együttműködést. Folytassák a munkát.

A hajó többi részén uralkodó csenddel és nyugalommal ellentétben a rakodódokknál nagy volt a nyüzsgés. Spunkmeyer egy rakodógép henger alakú fülkéjében ült: a gép elefántcsontvázra hasonlított, de annál jóval erősebb volt. A kezére és lábára húzott stimulátorkesztyű és -csizma érzékelték a mozdulatait, és az erejét ezerszeresére növelve adták át azokat a gépezet fémkarjainak és -lábainak.

A hosszú, erős fémkarral benyúlt az egyik domború hadianyagtartóba, és kiemelt egy köteg kisméretű taktikai lövedéket. Meghosszabbított műkarja könnyed mozdulataival becsúsztatta a rakományt a leszállóegység gyomrába. Kattogás, csattogás hallatszott odabentről, amint a jármű fogadta és automatikusan a helyére rögzítette a lövedékeket. Spunkmeyer újabb adagért indult. A rakodógép ütött-kopott és olajfoltos volt. A hátulján még halványan látszott a Caterpillar felirat.

Többen is dolgoztak vontatókkal vagy rakodókaros gépekkel. Néha oda-odaszóltak egymásnak, de a rakodás és az előkészületi munkálatok jobbára társalgás nélkül folytak. A csapat tagjai balesetmentesen, mint amolyan félig fém-, félig szerves gépezet értelmes hajtóművei és kerekei végezték a munkájukat. A szűk hely és a sok állandó mozgásban lévő veszélyes gépezet ellenére senki még csak karcolást sem ejtett a másikon. Hicks ellenőrizte a rakodást, tételenként kísérve figyelemmel az elektronikus rakományjegyzéken, s bólintással nyugtázta, amikor egy-egy fontos művelet befejeződött.

A fegyverraktárban Wierzbowski, Drake és Vasquez a kézfegyverekkel foglalatoskodtak. Ujjaik éppolyan pontos munkát végeztek, mint a rakodógépek a raktérben. Apró áramkörpaneleket emeltek ki a fegyverekből, ellenőrizték, lefűjták róla a port, mielőtt visszaillesztették a halált osztó szerszámok fényes fém- és műanyag rekeszeibe.

Vasquez levette tartóállványáról nehéz elektronikus fegyverét, készenléti helyzetbe állította, és gyengéden elvégezte rajta a számítógépes ellenőrzést. Kézfegyver volt, nem messze hordó. Integrált számítógép vezérlésű závarzáttal, önálló célkereső és célkövető egységgel rendelkezett, és egy precíziós kiegyensúlyozó szerkezet révén igazodott kezelője mozdulataihoz. Mindent tudott, csak a ravaszt nem tudta meghúzni.

Vasquez szerető mosollyal foglalatostkodott vele. Úgy kezelte, mint egy nehéz természetű, bonyolult lelkivilágú gyereket, aki mindazonáltal alkalmas rá, hogy megvédje őt és társait, megóvja őket minden veszélytől. Több megértést és gondoskodást pazarolt rá, mint bármelyik társára.

Drake tökéletesen megértette. Ő is beszélt a fegyveréhez, jóllehet suttogva. Az ilyen viselkedést egy társuk sem találta abnormálisnak. Mindenki tudta, hogy a Gyarmati Flottánál szolgálók valamennyien kicsit kiegyensúlyozatlanok, de mind közül az elektronikus fegyverek kezelői a legfurcsább teremtmények. Hajlamosak rá, hogy fegyverüket a saját meghosszabbított végtaguknak tekintsék. Társaikkal ellentétben nekik a fegyverkezelés volt a legfőbb teendőjük. Drake-re és Vasquezre nem tartozott a kommunikációs berendezés kezelése, a leszállóhajó irányítása, a páncélozott csapatszállító jármű kormányzása, és segíteniük sem kellett a leszálláshoz készülő hajó rakodásánál. Tőlük csak azt várták el, hogy lőjenek bizonyos dolgokra.

A halálosztás volt a szakterületük. Mindketten szerették a munkájukat.

Nem volt mindenki olyan elfoglalt, mint a katonák. Burke már felkészült a landoláshoz, Gorman pedig Apone-ra hagyta az előkészületek utolsó ellenőrzését. Míg félreálltak és figyeltek, a Társaság képviselője mellékesen odaszólt a hadnagynak:

- Még semmi hír a kolóniáról?

Gorman a fejét rázta, és felfigyelt valamire a rakodás menetében, amit szükségesnek látott elektronikus jegyzeteiben rögzíteni.

- Még a háttér sugárzás zaját sem fogjuk. Minden csatorna sűket.

- A közvetítő műhold felől bizonyosak vagyunk?

- Bishop kitart amellett, hogy alaposan ellenőrizte, és hogy tökéletesen válaszolt minden parancsra. Azt mondja, volt vele munkája, mialatt megközelítettük a rendszert. Rajta keresztül juttatott vissza a Földre egy standard ellenőrző jelet, amire néhány napon belül kell választ kapnunk. Az lesz a végső megerősítés, de olyan biztosnak tartja a saját ellenőrzését, hogy kezeskedik a rendszer működéséért.

- Akkor a probléma lent van a felszínen.

Gorman bólintott.

- Ahogy mindvégig gyanítottuk.

Burke elgondolkodott.

- Mi van a helyi kommunikációval? A közösségi videóval, a traktorok üzemeltetésével, a légkörfeldolgozó állomások közötti adásokkal meg ilyesmikkel?

A hadnagy sajnálkozva rázta a fejét.

- Ha valaki beszélget odalent valakivel, akkor azt füstjelekkel vagy tükörrel teszi: eltekintve a helyi nap halk háttérzajától, az elektromágneses spektrumnak nincs vezető tulajdonsága.

A Társaság képviselője vállat vont.

- Nos, nem reméltük, hogy bármi mást találunk. Illetve egy kicsit azért reménykedtünk.

- Azt még most is lehet. A kolónia tagjai talán némasági fogadalmat tettek. Az is lehet, hogy csak duzzognak.

- Miért tennének ilyesmit?

- Honnan tudhatnám? Talán valami tömeges vallási hisztéria követeli meg a rádió elhallgattatását.

- Igen, talán.

Burke hinni szeretett volna Gormannak. Gorman hinni szeretett volna Burke-nek. Egyik sem hitt egy percig sem a másikkal. Bármilyen némította is el az Acheron kolóniáját, az nem valamiféle választáson múlt.

Az emberek szeretnek beszélni, a telepések pedig mindenkinél jobban. Saját akaratukból sosem kapcsolnak ki a kommunikációs rendszert.

Ripley egy ideje a két férfit figyelte. Most újra a berakodás és a leszállást megelőző előkészületek felé fordult. Látott már katonai leszállóegységeket híradóban, de ez volt az első eset, hogy közről is megsejlelhetett egyet. Valamivel nagyobb biztonságban érezte magát tőle. Nehézfegyverzetével és páncélburkolatával hatalmas, fekete darázshoz hasonlított. Amíg figyelte, egy hatkerekű, páncélozott csapatszállító járművet vontattak be a hajó gyomrába. Olyan volt, mint egy acélöntvény, alacsony, lapos, külsőre visszataszító, tisztán funkcionális felépítésű.

Félre kellett húzódnia, mert bal felől Frost egy halom ismeretlen rendeltetésű szerkezetet tolt feléje.

- Utat kérek - mondta a katona udvariasan.

Miután bocsánatkérően félreállt, megint másfelé kellett húzódnia, hogy kikerülje Hudson.

- Bocsánat. - Hudson nem nézett rá, a rakománya kötötte le a figyelmét.

Magában káromkodva addig keresgélt a szervezett zűrzavarban, amíg meg nem találta Apone-t. Az altiszt Hicksszel csevegett, mindketten a tizedes rakományjegyzékét tanulmányozták, amikor hozzájuk lépett. Csendben várt, amíg az őrmester észrevette a jelenlétét.

- Van valami? - kérdezte kíváncsian.

- Igen, van valami. Úgy érzem itt magam, mint valami ötödik kerék, utálom a semmittevést.

Apone vigyorgott.

- Mindannyian utáljuk a semmittevést. Miről van szó?
- Van valami, amit meg tudnék csinálni?

A férfi megvakarta a tarkóját, és végignézett rajta.

- Nem tudom. Van valami, amit meg tudna csinálni?

Ripley megfordult és odamutatott.

- Tudom kezelni azt a rakodógépet. Másodosztályú rakodógép-kezelő vagyok. Pályám legutóbbi szakasza.

Apone arrafelé nézett, amerre Ripley mutatott. A Sulaco hátramenetes rakodógépe a karbantartó-dokkjában pihent. Az emberei sokoldalúak voltak, de elsősorban katonák. Tengerészek, nem pedig műszakiak. Bármilyen segítő kéz jól jön a rakodásnál, kivált, ha az áru titánötvözetből van, mint maga a rakodógép.

- Az nem játék. - Ugyanaz a kétkedés bujkált a hangjában, mint ami Hicks arcán látszott.

- Az rendben van - vágta rá Ripley. - De karácsony sincs.

Az őrmester lebiggyesztette az ajkát.

- Másodosztályú, he?

Ripley erre már sarkon fordult, a rakodógéphez ment, felmászott a létrán, és elhelyezkedett a ráccsal védett ülésben. Egy gyors pillantással beigazolódni látta a sejtését, hogy a gép valamelyest más, mint amit a Földön, Portside-on használt. Lehet, hogy ez egy újabb modell. Megnyomott egy sor gombot. A motor felpörgött. Mély zúgás tört elő a gép belsejéből, majd egyenletes bűgássá erősödött.

Keze-lába becsúszott a kesztyűbe, csizmába. Mint valami hirtelen életre kelt béna dinoszaurusz, a gép fölemelkedett titánpárnáin. Dübörögve közeledett az egyik halom egységgrakomány felé. Hatalmas karmok csúsztak ki és nyúltak be a legközelebbi konténer emelőnyílásaiba. Leemelte a rakat tetejéről, és a figyelő férfiak felé indult vele. Hangja túlharsogta a motorbűgást.

- Hova kívánja?

Hicks az őrmesterre pillantott, és elismerően kacsintott.

A leszállóegység berakodásával egy időben a személyes előkészületek is folytak, de jóval nagyobb körültekintéssel. A terepjáró vagy a belézsűfolt gépek vagy a kommunikációs rendszer meghibásodhatott, de egy katona nem engedhette meg magának, hogy a fegyvere elromoljon. Mindegyikük megvívta és megnyerte a saját kis háborúját.

Először a fegyvereken ellenőrizték az alkatrészek és a burkolatok illeszkedését. Utána a deszantcsizma került sorra, amely ellenállt mindenfajta időjárásnak, korróziónak és fogsornak. Majd a hátikészülék, amely utántöltés nélkül tudja több mint egy hónapig életben tartani a törékeny emberi lényt a legbarátságtalanabb körülmények között is. Hámkészlet, ami megtartja az embert a zuhanás alatt, vagy amikor a terepjáró különösen vad vidéken tapos utat magának. A koponyát védő sisak és a szemet árnyékoló napellenző. Végül az adóvevő, hogy kapcsolatban maradjanak a leszálló egységgel, a terepjáróval vagy bármelyik, történetesen hátulról fedező cimborával.

Ujjak simították végig a rögzítőpántokat és kapcsokat. Amikor mindezzel végeztek, s a próba során minden működött, kezdték előlről, s újra végigcsinálták az egészet. És amikor az is készen volt, és még mindig maradt egy perc, az azzal telt, hogy a szomszéd munkáját ellenőrizték.

Apone le-fel járkált az emberei között, megszokott tapintatával itt-ott ellenőrzött valamit, bár tudta, hogy szükségtelen. Mindazonáltal azt tartotta, hogy a legkisebb mulasztás is súlyos következményekkel járhat. Most volt itt az ideje, hogy felfedezzék a kopott kapcsokat, rejtett sérüléseket. Ha valami kezd elhasználódni, a következményei rendszerint végzetesek.

- Gyerünk, lányok! Mindenki a helyére! Gyerünk, gyerünk! Aludtatok eleget.

Felsorakoztak, és izgatottan cseverészve kettes-hármas csoportokban a leszállóhajó felé indultak.

Apone, ha akarja, megkövetelhetné volna az alakzatot és a lépéstartást, de emberei nem voltak ilyesmiben jártasak, neki pedig nem volt kedve megtanítani őket járni. Az őrmester örömmel látta, hogy az új hadnagy már megtanulta befogni a száját. Egymás között halkan beszélgetve szálltak be, nem lobogtak zászlók, nem harsogott a katonazene. Indulókészletük kimerült abban a néhány agyonkoptatott, meghitt trágárságban, amit mint örökséget adtak át egymásnak a halállal packázó férfiak és nők arcátlan szavai. Ebben Apone is osztozott velük. Mint minden katona évezredek óta, tudták, a halálban nincs semmi nemes. Csak a dühítő véglegesség.

A leszállóhajóba érve azonnal elhelyezkedtek a terepjáróban: az anyahajó a földet érés után azonnal csatarendbe állítja a járművet. Ez igen kemény igénybevételt jelent, de a Gyarmati Flotta nem kényeztette az embereket.

Mihelyt mindenki a leszállóhajó fedélzetén volt, és az ajtók bezárultak, megszólalt a kürt, jelezve, hogy a Sulaco teherdokkjában megszűnt a légnyomás. Szervizrobotok sűrögtek, hogy elvégezzék a biztosítást.

Figyelmeztető fények villogtak.

A katonák egymással szemben, két sorban ültek, csak szűk folyosó választotta el őket. A nehézfegyverzetű emberek mellett Ripley aprónak és sebezhetőnek érezte magát. Az öltözetén kívül,

csak repülőszubbony és kommunikációs fejhallgató volt rajta. Fegyvert senki nem ajánlott fel neki.

Hudson nem sokáig bírta ki csendben. Adrenalin szintje megemelkedett, szeme kitágult. A két sor között járkált le, s fel, ragadozóra emlékeztető, túljátszott mozdulatokkal, valahogy úgy, mint az ugrásra készülő macska. Eközben szünet nélkül folyt belőle az önbizalom erősítő szöveg, amit a helyszíne miatt a többiek is kénytelenek voltak végighallgatni.

- Felkészültem, emberek. Felkészültem, hogy lecsapjak rá. Hogy kinyírjam. Én vagyok a legjobb. A mesterség művésze. Velem nem fogsz kibabrálni. Hé, Ripley! - Ripley kifejezéstelen arccal nézett föl rá. - Ne féljen, kishölgyem. Én és legyőzhetetlen gyilkológépeim megvédjük magát. Kinyírjuk. - Megpaskolta a feje feletti tüzelőállásba szerelt szervölöveget, ügyelve, nehogy meglökje valamelyik töltetet. - Önálló célratartó részecskesugárzást kibocsátó falanxágyú. Csinos darab, mi? Bumm! Fél várost felperzselek a kis aranyossal. Hát még az elektronikus taktikai lövedékek, a fáziskorrekciós plazmafegyverek, az RPG-k. Van hangsebességű elektronágyúnk, van findzsánk, bocsánat, lándzsánk, késünk és hegyes botunk is...

Hicks kinyúlt, és harci öltözékét megragadva Hudson egy üres székbe lökte. Hangja halk, de határozott volt.

- Nyughass.

- Jól van, Hicks. - Hudson hátradőlt, hirtelen megadta magát.

Ripley egy bólintással megköszönte a tizedesnek. Fialat arc, öreg szem, gondolta, amíg Hickset figyelte. Korához képest többet láthatott a kelleténél. Talán többet, mint szeretett volna. Örült a Hudson monológiát követő csendnek. Elég a hisztéria, ami odalent van. Egy fikarcnyival sincs többre szüksége. A tizedes feléje hajolt.

- Ne törődjön Hudsonnal. Egyikükkel se törődjön. Mind ilyenek, de ha szorul a hurok, nincs náluk jobb.

- Ha a fegyvere is olyan jól mozog, mint a szája, egy fokkal talán a vérnyomásom is lejjebb megy. - Hicks vigyorgott.

- Ne aggódjon miatta. Hudson híradós, de éppoly képzett a közelharcban, mint a többiek.

- Maga is?

Hátradőlt a székében: elégedetten, tartózkodón, könnyedén.

- Én sehol sem vagyok; én cukrász akartam lenni.

Motorok bögtek fel. A leszállóhajó megingott, amint a rakodódokk reteszei elengedtek.

- Hé - morgott Frost. - Ellenőrizte valaki a hevedereket ezen koporsón? Mert ha nem elég feszesek, könnyen kipottyanhatunk a sikló fenekén.

- Nyugodj meg, édesem - mondta Dietrich. - Magam ellenőriztem, biztonságban vagyunk. Míg össze nem csókolózunk a lenti porral, ez a hatkerekű nem megy sehová.

Frost láthatóan megnyugodott.

A leszállóhajó motorjai életrekeltek. A gyomruk belereszketett, amikor maguk mögött hagyták a Sulaco mesterséges gravitációját. Már szabadok voltak, lassan távolodtak a hatalmas szállítóhajótól. Hamarosan kellő távolságba érnek, és a hajtóművek teljes erővel rákapcsolnak. Kezek-lábak lebegnek majd szabadon a nulla g-s térben, de gazdáikat a hámok szorosan az üléshez rögzítik.

A terepjáró padlója és falai beleremegtek a hajtóművek dübörgésébe. Vad erővel tért vissza a gravitáció.

Burke úgy ült, mint aki egy jamaikai halászhajón utazik. Izgalmában, hogy végre megkezdődött az igazi kaland, lelkesen vigyorgott.

- Megyünk már.

Ripley behunyta a szemét, majd azonnal ki is nyitotta. Minden jobb, mint szemhéjának feketeségét nézni belülről, melyen mint miniatűr videoernyőn, csillagok szikráztak, apró, zöld buborékok lebegtek. És a buborékokban gonosz kis figurák. Ennél mégiscsak megnyugtatóbb látványt nyújt Frost, Crowe, Apone és Hicks feszült, magabiztos arca.

Fent, a pilótaülésben Spunkmeyer és Ferro figyelték a kiolvasókat és kezelték a vezérlógombokat. A gravitáció a terepjáró belsejében a sebességgel együtt nőtt.

Némelyikük ajka reszketett. Senki nem szólt egy szót sem, mialatt a légkör felé közelítettek.

Odalent a pokol szürke tornáca. Az Acheron felszínét borító felhőtakaró fentről csodálatos gyöngyházszerű fényben ragyogott: a légkör sűrűn, zavarosan forrt a száraz sivatagok és élettelen sziklák fölött, elrejtve a tájat minden előtt, kivéve a kifinomult szenzorokat és letapogató szondákat.

A leszállóhajó remegve, rázkódva imbolygott át az idegen gázörvényeken. Ferro hangja jéghideg nyugalommal csendült fel a hangszórós telefonban, mialatt az áramvonalas járművel befurakodott a porral telített viharba.

- Átkapcsoltam DCS bemérésre. Láthatóság nulla. Igazi kirándulóhely. Micsoda szargolyó.

- Kettő négy nulla. - Spunkmeyer túlságosan el volt foglalva ahhoz, hogy hasonló értelemben válaszoljon a nő panaszkodására. - Fiktív körvonalazás. Némű felszíni ionizáció.

Ferro az egyik kiolvasóra nézett.

- Rossz?

- A szűrők megbirkóznak vele. Szélerő kétszáz plusz. - Kettejük között egy ernyő kelt életre, az alattuk elsuhanó táj topográfiai modelljét mutatta. - Felszín bemérése folyamatban. Mire számítottál, Ferro? Trópusi tengerpartra? - Megnyomott három kapcsolót. - Termikhez (felszálló meleg légáramlat) közelítettünk. Függőleges ereszkedés egyelőre kiszámíthatatlan: túl sok az örvénylés.

- Elkaptuk. - Ferro lenyomott egy gombot. - Semmi programon kívüli. Legalább az időjárás nem változott odalent. - Az egyik kiolvasóra pillantott. - Háborgó légkör előttünk. - A pilóta hangja élénknek tűnt a terepjáró hangszóróján keresztül. - Itt Ferro. Jól írtad le ennek a sárgolyónak a felszínét. Hát, nem tombol a nyár. Keresünk valami rést.

Ripley szeme gyorsan végigfutott a szorosan összezsúfolt, felfegyverzett társaságon. Hicks magába roskadva aludt az ülésbe szíjazva. A rázkódás látszólag egy cseppet sem zavarta. A többiek leginkább csendben ültek, és maguk elé bámultak, ki-ki a saját gondolataiba merülve. Hudson megállás nélkül motyogott magában. Ajka szünet nélkül mozgott. Ripley nem próbálta leolvasni a szavakat.

Burke a szakember érdeklődésével szemlélte a terepjáró belsejét. Vele szemben Gorman ült szorosan lehunytt szemmel. Arca sápadt volt, homlokát és nyakát kiverte a veríték. Keze folyvást mozgott, térde hajlatát vakargatta. Kimasszírozza a feszültséget vagy csak a tenyeréről törli le az izzadságot, gondolta Ripley. Talán segítene rajta, ha beszélgethetne valakivel.

- Hány bevetése volt eddig, hadnagy?

A szeme felnyílt, hunyorogva nézett Ripleyre.

- Harmincnyolc... szimulált.

- És harci bevetés? - kérdezte Vasquez éles hangon.

Gorman úgy válaszolt, mintha az ilyesmi egyre menne. Apróság, és egyáltalán mi köze van bármihez is?

- Nos... kettő. Ezzel együtt három.

Vasquez és Drake pillantást váltottak, de nem szóltak. Nem volt rá szükségük. Arckifejezésük eléggé ékeesszóló volt. Ripley vádlón nézett Burke-re, aki egyfajta közönyös tehetetlenséggel nézett vissza rá, mintha azt mondaná: "Jó vicc, én civil vagyok. Katonai megbízásokba nincs beleszólásom." Ami persze szemenszedett hazugság volt, de nem volt érdemes vitatkozni rajta. Alattuk az Acheron, a földi bürokrácia pedig a messze távolban. Ripley beharapta alsó ajkát, és megpróbált nem gondolni rá.

Gorman elég rátermettnek látszott. Különben is, ha sor kerül valamiféle szembesülésre vagy harcra, Apone-nak kell elvinni a balhét. Apone-nak és Hicks-nek.

A pilótafülkéből továbbra is bejöttek a hangok. Ferro háromszorosan harsogta túl Spunkmeyert. De bármennyit kiabáltak és panaszkodtak, azért elboldogultak a leszállóegységgel.

- Ráfordulunk az utolsó pályaszakaszra - mondta Ferro. - Helyzetünk hét nulla kilences. Végző szakasz távvezérlése bekapcsolva.

- Mindig tudtam, hogy egyedül nem tudnád letenni - mondta Spunkmeyer. Régi pilótavicc volt, Ferro meg se hallotta.

- Figyeld a képernyődet. Nem tudom irányítani is ezt a szart, meg a terepadatokat is figyelni. Vigyázz a hegyekre. - Majd kis szünet után: - Hol a jelzőfény?

- Sehol. - Spunkmeyer hangja nyugodt volt. - Nyilván kiment a kommunikációs berendezésekkel együtt.

- Ez örülség, te is tudod. A jelzőfények automatikusak és önálló energiaforrásaik vannak.

- Oké, akkor keresd meg te.

- Majd odaállítok valakit, hogy lengessen legalább egy rohadt zászlót.

Csend lett. A katonák közül senkit nem érdekelt a dolog. Ferro és Spunkmeyer tette már le őket leheletfinoman az Acheronnál mostohább bolygóra is.

- Enyhül a szél. Sárkányeregetéshez való idő. - Még egy ideig idefent maradunk, hogy ti, gyerekek, ott hátul, elbabrálhassatok a játékszereitekkel.

Mozgolódás támadt a katonák között, a leszállás utolsó előkészületeit végezték: Gorman kibújt a hevederekből és az ülések között a terepjáró taktikai irányítóközpontja felé indult. Burke és Ripley követték, a tengerészeket magukra hagyva a munkájukkal.

Mindhárman bezúfolódtak a vezérlőfülkébe. Gorman az irányítópult mögé csusszant, Burke pedig úgy helyezkedett el mögötte, hogy kilásson a hadnagy válla fölött. Ripley örömmel állapította meg, hogy Gorman a műszerek tekintetében érti a dolgát. Láthatóan megkönnyebbült, hogy végre csinálhat valamit.

Ujjai kiolvasókat és monitorokat keltettek életre, mint ahogy az orgonista csalja ki a hangokat a regiszterekből és billentyűkből. Ferro hangja győzelmesen zengett a pilótafülkéből:

- Végre megvannak a jelzőfények. A jel elmosódott, de kivehető. És a felhők is úgy megritkultak, hogy látjuk a felszínt. Látjuk Hadleyt.

Gorman a mikrofon felé hajolt.

- Hogy néz ki?

- Mint a brosúrában - válaszolt a nő gúnyosan. - A Galaxis Üdülőhelye. Tömör és mocskos építmény. Néhány fénypont, tehát valahol van energiaforrásuk. Innen nem tudom megmondani, hogy standard vagy vészfények. Nem sok van. Lehet, hogy szundiznak. Én is bármikor elmennék az Antarktiszra két hétre.

- Spunkmeyer, mi a véleménye?

- A szél nem tett kárt benne. Bombák sem hullottak rá. Az építmény sértetlennek látszik, de csak innen, fentről és rossz megvilágításban. Sajnálom, de nem érünk rá letapogatni a felszínt.

- Majd megteesszük személyesen. - Gorman visszafordult a számtalan képernyő felé. Minél közelebb jutottak a leszállás pillanatához, annál magabiztosabbnak látszott. Talán az egyetlen gyengéje, hogy fél a magasságoktól, tűnődött Ripley. Ha valóban ez a helyzet, akkor megnyugodhat.

A taktikai ernyők mellett minden katonának volt két kisebb képernyője is. Valamennyi névvel volt ellátva. A felső a harci sisak homlokrészébe épített videokamerák képét mutatta. Az alsó a személyes adatokat írta ki: EEG-t, EKG-t, légzésszámot, a keringési rendszer állapotát, látásélességet és így tovább. Elég információt közölt ahhoz, hogy a monitor szemlélője hú képet kaphasson minden egyes katona teljes fiziológiai állapotáról.

A két sor kis ernyő feletti és melletti nagyobb monitorok mutatták a terepjáróban ülőknek a külső környezetet. Gorman megnyomott néhány gombot. Rejtett jelzőkészülékek csipogó válasza érkezett azonnal.

- Jól fest a dolog - morogta magának s civil társainak. - Mindenki vonalban van. - Ripley megfigyelte, hogy a katonák vérnyomása feltűnően egyenletes. És egyikőjük pulzusszáma sem emelkedett hetvenöt fölé.

Az egyik kis monitoron statikus zavar látszott a terepjáró belsejének tiszta képe helyett.

- Drake, ellenőrizze a kameráját - parancsolta Gorman. - Nem kapok képet. Frost, mutassa nekem Drake-et. Biztosan külső hiba.

A Drake-e melletti képernyőre beúszott az elektronikus fegyver kezelőjének sisakos feje, amint tulajdonosa egy kézi teleppel a sisak oldalát kocogtatja. A képernyő azonnal kitisztult.

- Már jobb. Mozgassa körbe egy kicsit.

Drake eleget tett a kérésnek.

- Ezt a technikusiskolában tanultam - közölte a vezérlőfülkében tartózkodókkal. - Csak a bal oldalt szabad kocogtatni, különben nem működik.

- És mi van, ha a jobb oldalt kocogtatja? - kérdezte Ripley kíváncsian.

- Túlterheli a belső nyomásszabályozót, ami az egész sisakot megtartja a fején. - Ripley látta, amint Drake vérszomjas vigyorgással belebámul Frost kamerájába. - A szeme besüpped, az agya felrobban.

- Miféle agy? - horkant fel Vasquez. Drake azon nyomban előrehajolt, hogy megkocogtassa a kézi teleppel a nő sisakjának jobb oldalát.

Apone csendre intette őket. Tudta, hogy nem érdekes, mi volt a hiba Drake sisakjában, mert a fegyverkezelő az első adandó alkalommal úgyis leveszi. Akárcsak Vasquez. Drake egyszer csak megjelenik lötyögős sapkájában, Vasquez meg babos selyemkendőjében.

Nem éppen harci fejfedők. Mindkettő állította, hogy a sisaktól nem látják a saját fegyverüket, és ha ők így érezték, Apone-nak nem volt szándékában vitatkozni velük. Akár le is borotváltathatják a fejüket és harcolhatnak kopaszon, amíg oda lőnek, ahová kell.

- Oké. Tűzérsztag, felkészülni! Ellenőrizzék a hátikészülékeket és a telepeket. Ha valamelyik véletlenül kimenne a terepen, az illető számára az a vég. Ha nem valami mumus, majd én végzek vele. Gyerünk. Két perc. - Jobbra pillantott. - Valaki ébressze fel Hickset.

A katonák felröhögtek. Ripleynek is mosolyognia kellett, amikor a tizedes biomonitorára pillantott. Az adatok is azt mutatták, hogy unalmában elnyomta a buzgóság. Apone helyettese az álom mély REM-fázisában járt: kétségtelen, idilli tájakról álmodott. Ripley azt kívánta, bárcsak ő is így tudna pihenni. Talán majd egyszer: talán, ha innen egyszer visszatérnek, újra képes lesz rá.

Az utastér ismét megtelt mozgással, amint felvették a hátikészüléket, és kézbe fogták a fegyvereket. Vasquez és Drake egymásra segítették az elektronikus fegyver bonyolult hevedereit.

Az előlő kamerához csatlakozó ernyő ugyanazt a képet továbbította a vezérlőfülkébe, amit Ferro és Spunkmeyer láthattak. Közvetlen előttük egy szabályos kúp alakú fémes vulkán furakodott a felhők közé, forró gázt böfögve az égre. A mikrofonok letompították a légkörfeldolgozó dübörgését.

- Hány ilyen van az Acheronon? - kérdezte Ripley Burke-től.

- Úgy harminc körül lehetnek. Nem szolgálhatok pontos adatokkal. Szanaszét vannak az egész bolygón. Illetve, nem szanaszét. Elosztva, hogy egyenletesen fújjanak az atmoszférába. Mindegyik teljesen automatizált, működésüket a Hadley Irányítóközpont ellenőrzi. Az általuk kibocsátott gázokat módosítják, mielőtt az itteni levegő hasonlítani kezd a földiéhez. Végül teljesen leállnak. De addig még húsz-harminc évig működnek éjjel-nappal. Igen költségesek és megbízhatóak. Egyébként mi gyártjuk őket.

A hajó csupán szálló porszem volt a hatalmas, dübörgő torony mellett. Ripleyt lenyűgözte a látvány.

Mint mindenki, akit a munkája az úrhöz kötött, hallott már a földiesítés hatalmas berendezéseiről, de nem gondolta volna, hogy személyesen is fog látni egyet.

Gorman gombokat nyomogatott, miközben a külső nagy kamerát lefelé irányítva körbeforgatta, hogy megkeresse a kolónia épületeinek néma tetőit.

- Tartsd negyvenen - utasította Ferrót a műszerfal mikrofonján keresztül. - Lassan körözz a komplexum körül. Nem valószínű, hogy észreveszünk bármit is innen fentről, de ezt írja elő a szabályzat, hát ezt tesszük.

- Úgy lesz - válaszolt a pilóta. - Kapaszkodjatok ott hátul. Dobálni fog egy kicsit, ahogy haladunk lefelé. Ez nem légköri repülő, jusson eszetekbe. Csak egy nyamvadt leszállóhajó. A finom szuborbitális manőverezés nem a legerősebb oldala.

- Csinálja az utasítás szerint, tizedes.

- Igen, uram. - Ferro mondott még valamit, de olyan halkán, hogy a mikrofonja nem érzékelte. Ripley sejtette, hogy nem éppen hízelgőt.

Csigavonalban közelítettek a városhoz. Semmi nem mozdult alattuk az épületek között. Az a néhány fény, amit a távolból láttak, még világított. A háttérben a légkörfeldolgozók dübörögtek.

- Minden érintetlennek látszik - jegyezte meg Burke. - Talán dögvész szabadult rájuk.

- Talán. - Gorman a kolónia épületeinek látványa az óceán fenekén heverő ősrégi hajók roncsaira emlékeztette.

- Oké - szólt élesen Apone-nak. - Lássunk neki.

Hátul, az utastérben az őrmester felállt és a katonáira nézett, miközben megmarkolta a feje fölötti kapaszkodót, mert a leszállóhajó felgyorsulva fúrta bele magát az Acheron viharába.

- Helyes! Hallottátok a hadnagyot! Ezúttal mintaszerű kiszállást kérek. Figyeljétek az előttekét lévőket. Ha valaki elgáncsolja a másikat, azt visszarugdosom a hajóra.

- Ezt vehetjük ígéretnek? - kérdezte Crowe ártatlan képpel.

- Hé, Crowe, vágysz a mamád után? - vigyorgott Wierzbowski a bajtársára.

- Bárcsak itt volna - felelte a közlegény. - Jól elpáholná a fele társaságot.

Az előlő zsílip felé indultak; az irányítófülke mellett összezsúfolódtak. Vasquez oldalba lökte Ripleyt, amint elhaladt mellette.

- Maga marad?

- Nyert.

- Gondoltam. - Az elektronikus tűzér elfordult, figyelmét Drake tarkójára irányította.

- A fő telemetrikus antenna mellett hatvan méterrel szállunk le. - Gorman a kamera stimulátorát tekergette. Odalent még semmi életjel. - Ha eloszlik a por, keverünk egy fuvallatot, és letesszük.

- Értettem - mondta Ferro gépiesen.

Apone a zubbonya ujjába épített kronométerre nézett.

- Tíz másodperc, emberek. Felkészülni!

Amint a leszállóhajó százötven méternyire közelítette meg a kolónia leszállópályáját, a külső fények automatikusan bekapcsolódtak. Az erős fénysugarak meglepően messzire világítottak a homályban. A pálya nedves volt, tele szélhordta szeméttel, de egyik sem volt akkora, hogy akadályozza Ferrót a pontosan időzített leszállásban. Hidraulikus talpak csillapították a rázkódást, amikor a sok tonna fém a talajhoz ért. Másodpercek múlva a terepjáró kidübörgött a rakodótérből, és eltávolodott a kompakt járműtől.

Alig ért az Acheron felszínéhez, a leszállóhajó motorjai máris feldübörögtek és visszakúszott a sötét égre.

Semmi sem bukkant elő a szeméthalmok közül, hogy megállítsa a csapatszállítót, amint az az első építmény elé gördült. Víz és sár fröccsent fel a páncélozott kerekek alól. Élesen balra kanyarodott, hogy az emberek pontosan a főbejáratnál szemben szállhassanak ki. Még félig sem nyílt ki az ajtó, Hudson már ugrott, s futva ért földet. A társai a nyomában. Gyorsan szétszóródtak a lehető legnagyobb területen, ügyelve, nehogy szem elől veszítsék egymást.

Apone figyelmét a napellenzőjébe épített ernyő kötötte le, miközben szemügyre vette a környező épületeket. A letapogatóba épített számítógép felerősítette a rendelkezésre álló fényt, s amennyire tudta, kitisztította a képet. Az eredmény egy világos, piszkossárga árnyalatú, erősen kontrasztos kép lett, de ennyi elég is volt.

A kolónia felépítése a rendeltetéséhez igazodott. A környezet szépítésére majd akkor kerül sor, ha - az idővel jócskán megszélidülő - szél nem hiúsítja meg az emberek erőfeszítéseit. Szélhordta szemét kavargott az épületek között, melyek túl nagynak bizonyultak, hogy azokat is elfújja. Egy fémdarab gördült az egyenetlen talajon, nekicsapódott a közeli falnak, csörömpölése elvegyült a szél zúgásával. Néhány neonfény villogott bizonytalanul.

Gorman hangja határozottan csendült fel valamennyiük sisakhangszórójában:

- Első osztag, láncba fejlődj! Hicks, állítsd sorba az embereidet a bejárat és a terepjáró között. Figyeljétek hátrafelé. Vasquez, lőállásba. Indulj.

A katonák sora előrenyomult a főbejárat zsilipjéig. Nem remélték, hogy fogadóbizottsággal találják szembe magukat, csupán azt, hogy sikerül működésbe hozni a zárat és bejutni akadály nélkül, de meglepetés várta őket, mert két, egymással szembeállított traktor parkolt a hatalmas ajtó előtt, elzárva a bejáratot. Mutatta a bent lévők szándékos erőfeszítését, hogy távol tartsanak valamit az épülettől.

Vasquez érte el elsőnek a csendes gépeket, és megállt, hogy bepillantson a közelebbi jármű vezetőfülkéjébe. A műszerek ki voltak szakítva a helyükről és szanaszét voltak szórva a fülkében. Szenvtelenül préselte át magát a markolólapátok között, hangja flegmán csengett, amint jelentett:

- Úgy néz ki, mintha valaki feszítővassal szerelte volna meg a műszerfalat. - Elérte a főbejáratot és jobb felé bólintott, ahol Drake fedezte. Apone is megérkezett, megnézte a torlaszt, majd az ajtó külső kezelőtáblája felé indult. Ujjai minden kombinációt kipróbáltak. Egyik jelzőlámpa sem gyulladt ki.

- Tönkrement? - érdeklődött Drake.

- Bezárták. Ez különbség. Hudson, gyere ide. Keresnünk kell valami rést.

A híradós ezúttal mellőzte szokásos "szellemes bemondásait", letette a fegyverét és kötelességtudóan lehajolt, hogy megvizsgálja az ajtót.

- Előírászerű - mondta kisvártatva. Leakasztott az övéről egy szerszámot, lefeszítette vele a burkolatot, és a huzalozást kezdte tanulmányozni. - Adj két patront, őrmester. - A szél és a hideg ellenére ujjai fűgén és határozottan matattak a sérült vezetékek között. Apone és a többiek vártak és figyeltek.

- Első osztag - kiáltott az őrmester a mikrofonba - sorakozó mellett a főbejáratnál!

Recsegés-ropogás hallatszott a fejük felett, amint a reteszek engedni kezdtek. A szél zúgott körülöttük, jobban próbára tette az idegeiket, mint a testüket.

Hudson létrehozott egy kapcsolást. Két jelzőfény szeszélyesen villogni kezdett. A nagy ajtó nekifeszült a vezetősínbe rakódott pornak, s a villogó fényekkel egy ütemben meg-megállva oldalra csúszott. Félúton elakadt. De ennyi bőven elég volt.

Apone előre küldte Vasquezet. A nő - maga elé tartva elektronikus fegyvere csövét - belépett. Társai követték, amikor Gorman hangja reccsent a fejhangszóróban.

- Második csapat, zárt alakzatban, oldalazva előre. Milyennek találja, őrmester?

Apone szeme végigfutott a néma épület belsején.

- Eddig tiszta, uram. Senki nincs itthon.

- Jó. Második osztag. Előrenyomulás közben figyeljenek hátrafelé. - A hadnagy arra is szakított egy másodpercet, hogy föl- és hátrapillantson. - Ripley, jól érzi magát?

Ripley csak most eszmélt rá, hogy olyan gyorsan szedi a levegőt, mintha most ért volna a maratoni táv végére, holott mindvégig egy helyben állt. Kurtán bólintott, dühös volt magára és dühös Gormanra is, hogy így aggódik érte. A férfi már újra a műszerfalat figyelte.

Vasquez és Apone lefelé indultak a széles, kihalt folyosón. A fejük felett néhány kék fényű lámpa égett. Vészfények, bár már elég gyengék. Ki tudja, mióta működnek a telepek. A szél egy darabon elkísérte őket az épületbe, fűtyülve keringett a fordulóknál. Víztócsák csillogtak a padlón. Távolság víz csepegett a mennyezetben tátongó lyukakból. Apone hátrahajtotta a fejét, így a sisakkamerája már továbbította is a tűzharc bizonyítékait a terepjáróra.

- Impulzusfegyver - mormogta, magyarázatot adva a roncsolt szélű lyukak eredetére. - Valaki össze-vissza lövöldözött.

A vezérőrfülkében Ripley élesen Burke-re pillantott.

- Ágyhoz kötött emberek nem rohagnak a házukban töltött impulzusfegyverrel. Ha elromlik a kommunikációs rendszerük, nem kezdenek el impulzusfegyverrel lövöldözni. Valami más készítette erre őket. - Burke csak megvonta a vállát, és visszafordult a képernyők felé. Apone fintorogva nézte a lövések nyomait.

- Gyalázatos. - Ezt a szakember mondta, nem az esztéta. Az őrmester ki nem állhatta a felületes munkát. Persze, ezek csak telepések, emlékeztette önmagát. Mérnökök, építésztechnikusok, szervizmunkások. Nem katonák. Legfeljebb egy-két zsarú: katonák nem kellettek - mindeddig. És most miért? A szél gúnyolódott vele. Maga előtt a folyosót kémlelte, választ keresett, de csak sötétséget talált. - Mozdulj már.

Vasquez folytatta az előrenyomulást, mozgása gépiesebb volt, mint egy roboté. Fegyvere csöve lassan lendült balról jobbra, majd vissza, néhány pillanatonként befogva a folyosó minden négyzetcentiméterét. Szemét lesütve a fegyver nyomkövető monitorját figyelte, nem a padlót. Körös-körül és mögötte lépések hallatszottak, de elől csend volt.

Gorman egy nagy, piros gombon tartotta az ujját.

- Kettesével tovább kutatni. Második osztag, befelé! Hicks, magáé a felső szint. Használja a mozgásdetektort. Bárki bármi mozgást észlel, kiáltson.

Valaki megkockáztatott néhány sort Thor vihardalából, a Das Rheingold (A Rajna kincse) végéről. Úgy tűnt, Hudson az, de Ripley nem volt benne biztos, és az illető nem mutatkozott be. Megpróbálta valamennyi személyi monitort egyidejűleg figyelemmel kísérni. Minden sötét sarok odabent az

épületben a pokol kapujává válhat, minden árnyék halálos fenyegetést rejthet. Erőltetnie kellett, hogy egyenletesen vegye a levegőt.

Hicks egy elhagyott lépcsőn a város második szintjére vezette az osztagát. A folyosó tükörképe volt az alatta lévőnek, talán valamivel keskenyebb, de ugyanolyan kihalt. Csak egyetlen előnye volt: itt legalább nem fújt a szél.

Hicks, a katonáitól körülvéve a kezébe vett egy üvegfedelű kis fémdobozt. Érzékeny műszert rejtett a belseje, kívülről pedig, mint a flotta majd minden eszközét, erős páncélburkolat védte. Az előcsarnok felé tartotta és bekapcsolta. Néhány fénykibocsátó dióda villant fel rajta. A mutatók mozdulatlanok maradtak. Lassan pásztázott vele jobbra-balra.

- Semmi - jelentette. - Se mozgás, se életjel.

- Menjenek tovább - hangzott Gorman csalódott válasza.

Hicks előretartotta a letapogatót, míg katonái elől, hátul és oldalt fedezték. Végigjárták a szobákat, az irodákat. Némelyik ajtó félig nyitva állt, másokat kilincstre csuktak. A szobák hasonlítottak egymásra, és nem rejtettek meglepetést.

Minél beljebb jutottak, annál nyilvánvalóbbá váltak a harc jelei. A bútorok feldöntve, papírok hevertek mindenütt. Pótolhatatlan adattároló lemezeken tiportak. Személyes tárgyak - melyeket drágán fuvaroztak ide a roppant távolságból - gondatlanul szétszórva, összezúzva, összetörve. Felbecsülhetetlen értékű, igazi papírból készült könyvek lebegtek szétázva a tócsákban, melyek a szétfagyott csövekből és a mennyezet sérüléseiből gyűltek össze.

- Olyan, mint a kollégiumi szobám volt - próbált tréfálkozni Burke. Sikertelenül.

Számos szoba, amit Hicks osztaga átvizsgált, nem csak fel volt forgatva, de ki is volt égve. Fekete csikok szabdalták a fém- és műanyag falakat. Némelyik irodában a háromszoros vastagságú biztonsági üveg is ki volt törve. Eső és szélrohamok zúdultak be a réseken.

Hicks belépett az egyik irodába, hogy az egyik ferde lapú asztalról fölemeljen egy félig megevett fánkot. A mellette álló kávéspohárban színültig állt az esővíz. A sötét folyadék szétfolyt a padlón, apró patakként kigyózott a pocsolókba.

Apone emberei módszeresen kutatták át az alsó szintet, párosával haladtak, de egy testként cselekedtek. Sorban, egyenként végigjárták a telepések szerény lakószobáit. Nem sok látnivaló akadt. Hudson a letapogatót tartotta a szemét, miközben Vasquez mellett lopakodott, s amikor egy pillanatra fölneézett, furcsa szennyeződést vett észre a falon. Nem volt szüksége bonyolult elektronikus analízatorra, hogy megállapítsa: száradt vér volt. A terepjáróban is látta mindenki.

Senki nem szólt semmit.

Hudson nyomkeresője sípolni kezdett, a hang belerobbant a folyosó csendjébe. Vasquez fegyverét készenlétben tartva megpördült. Szemük egymásra villant. Hudson bólintott, aztán elindult az egyik félig nyitott ajtó felé, amely ki volt fordulva a sarkából.

Impulzusfegyvertől származó lyukak borították az ajtó maradványait és a környező falakat.

Amint a híradós utat engedett, Vasquez a romos ajtó mellé siklott, és berúgta az akadályt. Amennyire lehetett, közel ment, ügyelve, hogy ha tüzelni kell, ne tegyen kárt a berendezésben. Egy hosszú, rugalmas vezetéken csüngő csatlakozódoboz hintázott előre-hátra, mint az inga. A törött ablakon befúvó szél lengette. A nehéz fémdoboz nagyokat csattanva vágódott neki egy gyermekágy rácsának.

- Mozdásdetektorok. De utálom - morgott magában Vasquez.

Mindketten visszafordultak az előcsarnok felé.

Ripley Hicks monitorjának képét figyelte. Hirtelen előrehajolt.

- Várjon! Mondja meg neki...

Hirtelen eszébe jutott, hogy csak Gorman és Burke hallja amit mond, ezért gyorsan átkapcsolta saját készülékét a kintiek kommunikációs rendszerére.

- Hicks, itt Ripley. Láttam valamit a monitorján. Menjen vissza. - Hicks engedelmeskedett és a kép újra megjelent a monitorján. - Ez az. Most forduljon balra. Ott!

A két férfi, aki Ripley mellett tartózkodott a vezetőfülkében, szintén látta, hogy a tizedes kamerája körbefordul, majd megállapodik a fal egy pontján, amely lyukakkal, furcsa formájú barázdákkal és mélyedésekkel volt tele. Ripley elhűlt. Ő tudta, mi okozta ezeket a szokatlan sérüléseket.

Hicks kesztyűs kezét végigfuttatta a megrongálódott fémen.

- Jól látja? Mintha megolvadt volna.

- Nem olvadt - helyesbítette Ripley. - Korrodált.

Burke feléje fordult, felhúzta a szemöldökét.

- Hm. Savas vér.

- Úgy látszik, Ripley rossz fiúi közül egyet itt ejtett el valaki. - Hicks kevésbé látszott meglepettnnek, mint a Társaság képviselője.

Hudson az alsó szint egyik szobájában végezte vizsgálódását. Most maga mellé intette a társait.

- Hé, ha az szép volt, akkor ez egyenesen gyönyörű.

Ripley és társai a bőbeszédű katona kamerája által közvetített kép felé fordultak.

A tizedes lefelé nézett. Egy tátongó nyílás szélén állt. Amint a lyuk pereme fölé hajolt, látták, hogy alatta még egy lyuk van, s azon át a sisaklámpa halvány fénye bevilágít a szervizszint egy részébe. Csöveket, vezetékeket, huzalokat - mindent szétmárt valamilyen maró folyadék.

Apone megvizsgálta, majd elfordult.

- Második osztag, jelentést. Mi a helyzet?

Hicks hangja válaszolt:

- Éppen most végeztünk. Senki sincs itthon.

Az őrmester bólintott, majd a távoli terepjáróban ülőkhöz szólt:

- Az épület kihalt, uram. Kihalt és elhagyatott. A Hadley-fronton minden csendes. Akármilyen történet is, lemaradtunk róla.

- Megint lekéstük a bulit. - Drake arrébb rúgott egy rozsdás fémdarabot.

Gorman hátradőlt és elgondolkodott.

- Rendben van, a terep veszélytelen. Bemegyünk és megnézzük, mit mond a számítógépünk. Első osztag, irány az irányítóközpont. Tudja, merre van, őrmester?

Apone megnyomott a zubbonya ujján egy gombot. A Hadley-kolónia térképe megjelent napellenzője belső felén.

- Az a magas építmény, amit idejövet láttunk. Nincs messze, uram. Elindulunk.

- Jó. Hudson, ha odaértek, nézze meg, működésbe tudja-e hozni a központi egységüket. Nem kell cifrázni. Nem akarjuk használni, csak kérdezni akarunk valamit. Hicks, bemegyünk. A torony mellett, a déli zsilipnél találkozunk. Gorman kilép.

- Rendben, kilép. - Hudson legszívesebben köpött volna egyet, de nem volt alkalmas célpont. - Idejön. Máris nagyobb biztonságban érzem magam.

Vasquez megnézte, hogy a személyi mikrofonja ki van-e kapcsolva, mielőtt helyeselt.

Amint a páncélozott jármű előrenyomult a fő szervizúton, az elejére szerelt ívlámpák fénye megvilágította a kolónia épületeinek szélkorbácsolta, mocskos falait. Elhaladtak néhány, védett területen parkoló kisebb jármű mellett. A terepjáró csillogó fémkerekei felverték a piszkos vizet, amint keresztülgördültek a kátyúkon. A rázkódás nem jutott el a jármű belsejébe.

A reflektorokat esővíz mosta.

A vezetőfülkében Bishop és Wierzbowski, hús-vér és szintetikus ember, szorosan egymás mellett ülve, tökéletes egyetértésben dolgoztak. Mindegyikük nagyra értékelte a másik képességeit. Tudták például, hogy Wierzbowski figyelmen kívül hagyhatja Bishop tanácsait. De azt is tudták, hogy valószínűleg megfogadja azokat. Wierzbowski kikukucskált a kis ablakon, majd intett.

- Azt hiszem, az lesz az.

Bishop a köztük lévő képernyő színes térképére pillantott.

- Annak kell lennie. Nincs másik zsilip a közelben. - És a nehéz gép elindult a közeli fal barlangszerű nyílása felé.

- Igen, itt van Hicks.

Apone helyettese előbújt a nyitott zsilipből, mihelyt a páncélozott csapatszállító megállt. Figyelte, hogyan fordul meg a csúszik oldalra a jármű ajtaja. A beöltözött Gorman jelent meg elsőnek a rámpán, majd szorosan a nyomában Burke, Bishop és Wierzbowski.

Burke hátrapillantott, a jármű hátramaradt tagját keresve, aki tétován állt az ajtóban. Nem nézett rá. Tekintetét a telep belsejébe vezető sötét bejáratra függesztette.

- Ripley?

A nő lenézett rá. Válaszképpen vadul megrázta a fejét.

- Veszélytelen a terület. - Burke megpróbált megértő lenni. - Hallhatta Apone-t.

Újabb heves fejrázás. Hudson hangja hallatszott a sisakjukban:

- Uram, a kolónia központi egysége a számítógépre van csatolva.

- Jó munka volt, Hudson - mondta a hadnagy. - Álljanak készenlétben az irányítóközpontban. Hamarosan ott leszünk. - A társai felé intett. - Induljunk.

VI.

A helyszínen borzalmasabbnak látszott a pusztítás, mint a monitorokon keresztül.

- Ezt a kolóniát valószínűleg leírhatja a Társaság - morogta a hadnagy Burke-nek.

- Az épületek nagyrészt sértetlenek. - A Társaság képviselője hallhatóan nem aggódott. - A többi biztosítva van.

- Igen? És a telepesei? - kérdezte Ripley.

- Még nem tudjuk, mi történt velük. - Egy kissé ingerült lett a kérdéstől.

Hideg volt odabent. A belső vezérlés a telepekkel együtt felmondta a szolgálatot, s egyébként is, a

törött ablakokon és a falak résein befújó szél amúgy is meggyorsította a telepek kimerülését. Ripley érezte, hogy izzad, holott az öltözéke mindent megtett, hogy biztosítsa a kényelmét. Szeme éppoly fürgén kutatta a fal és a padló minden repedését, minden árnyékos sarkot, mint a katonáké.

Itt kellett kezdődnie mindennek. Ez volt az a hely, ahonnan előjött. Az idegen. Egy percig sem volt számára kétséges, hogy mi történt itt. Egy idegen, mint amelyik a Nostromo pusztulását és társai halálát okozta, beszabadult a Hadley-kolóniába.

Hicks észrevette, milyen nyugtalanul fürkészi a szétrombolt előcsarnokot, a szétlőtt irodákat és raktárhelyiségeket. Szóttanul intett Wierzbowski-nak. A katona alig észrevehetően bólintott, és úgy helyezkedett, hogy Ripley jobb oldalára kerüljön. Hicks is lelassított, amíg a bal oldalára nem került. Ilyenformán közrefogták Ripleyt, aki észrevette a manővert, és a tizedesre pillantott. Hicks kacsintott, legalábbis Ripley úgy látta. Túl gyors volt ahhoz, hogy biztos lehessen benne. Az is lehet, hogy valami a szemébe ment.

Még a folyosón is úgy fújt a szél, hogy felkavarta a homokot és a pernyét.

Frost lépett elő az egyik oldalfolyosóból, és biccentett az újonnan érkezettek felé. Hicksre nézett, de Gormanhoz beszélt.

- Uram, ezt meg kell nézni.

- Mi az, Frost? - Gorman mielőbb találkozni akart Apone-nal, de a közlegény nem tágitott.

- Egyszerűbb, ha megmutatom, uram.

- Rendben. Errefelé van? - A hadnagy a folyosó felé intett. Frost bólintott, és a sötétség felé indult, a többiek utána.

Egy olyan szárnyba vezette őket, ahol egyáltalán nem volt energia. Fejlámpáik fénye az eddig látottaknál is nagyobb rombolást világított meg. Ripley érezte, hogy reszket. A terepjáró biztonságos, szilárd és vastagon páncélozott, nincs is messze, derengett fel a gondolataiban. Ha elég gyorsan szalad, néhány perc alatt odaérhet. És megint egyedül lesz. Lehetett bármilyen biztonságos a csapatszállító, tudta, hogy itt, katonákkal körülvéve nagyobb biztonságban van. Ezt mondogatta magában, míg haladtak előre.

- Erre egyenesen, uram - mutatta Frost.

A folyosó el volt torlaszolva. Valaki hegesztett csővekből, acéllemezekből, felesleges ajtólapokból, mennyezetelemekből és föltépett padlóburkolatból hevenyészett barikádokat emelt. Savmarta lyukak és rések szabdalják a sebtében emelt torlaszt. A fémet borzalmasan nagy erővel nyomták, csavarták össze.

Jobbra attól, ahol Frost állt, a barikádokat feltépték, mint egy régimódi konzervdobozt. Egymás után bújtak át a szűk nyíláson. Fények cikáztak a barikád mögötti pusztítás maradványain.

- Tudja valaki, hogy hol vagyunk? - kérdezte Gorman.

Burke egy világító vászonra rajzolt térképre nézett.

- Az egészségügyi szárnyban. A jobb oldali szekcióban.

Széthúzódtak legyezőállásba, fejlámpáik fénye felborult asztalokra és szekrényekre, törött székekre és drága orvosi berendezésekre esett. Apró orvosi műszerek acélkonfettiként szóródtak szét a padlón. További asztalokat és bútorokat halmoztak, csavaroztak és hegesztettek a barikád oldalához, amely valamikor leválasztotta a szárnyat a komplexum többi részétől.

Fekete foltok mutatták, hol pusztított tűz, a falakat az impulzusfegyverek és a sav nyomai csúfították.

Noha nem égtek a fények, a szárny nem volt teljesen híján az energiának. Néhány, vészartalékra állított, beépített készülék és kapcsolótábla halványan pislákol. Wierzbowski végigsimított kesztyűs kezével egy labda nagyságú lyukat a falban.

- Az utolsó állás. Felépítették a barikádokat, és itt dekkoltak mögötte.

- Érthető. - Gorman félrerúgott egy üres műanyag flakont. Zörögve gurult arrébb a padlón. - Az orvosi részlegben van a legtöbb tartalék energia, és van saját raktárkészlete is. Én is ide jöttem volna. Holttestek nincsenek?

Frost a szárny legtovábbi részét pásztázta a lámpájával.

- Nem láttam egyet sem, amikor idejöttem, uram, és most sem látok. Úgy néz ki, itt ütközet volt.

- A rossz fiúk közül se látni senkit, Ripley. - Wierzbowski körbepillantott. - Hé, Ripley? - Ujja ráfeszült az impulzusfegyver ravaszára. - Hol van Ripley?

- Itt vagyok.

A hangját követve egy második szobába jutottak. Burke rövid idő alatt felmérte a helyiséget, mielőtt meghatározta volna.

- Orvosi laboratórium. Meglehetősen tisztának látszik. Nem hiszem, hogy a harc eljutott ideig. Odakint veszíthették el a csatát.

Wierzbowski addig nézelődött a vészvilágítású kamrában, amíg meglátta azt, ami Ripley figyelmét felkeltette. Morgott valamit az orra alatt, és a nő felé indult. A többiek követték.

A laboratórium túlsó végében hét átlátszó henger világított ibolyafénnyel. Bennük a folyadék a fénnel

együtt valamilyen szerves anyagot tartott életben.

Mind a hét henger tele volt.

- Ez egy pálinkafőző. Itt valaki pálinkát főz - mondta Gorman. Senki nem nevetett.

- Stasiscsövek. Az ilyen nagyságú telepi laboratóriumok nélkülözhetetlen felszerelési tárgyai. - Burke közelebb lépett az üveghengerekhez.

Hét cső, hét példány. Minden hengerben volt valami, ami leginkább egy kézre hasonlított, csak túl sok ujj volt rajta. A test, amelyhez a hosszú ujjak csatlakoztak, lapos volt, és vékony, áttetsző, nyers színű bőrféleség borította. Az álkopoltyús lény lustán lebegett a folyadékban. Felismerhető látó- vagy hallószerve nem volt. Valamennyi förtelmes teremtmény hátából hosszú farkok lógott le lazán, szabadon a folyadékba. Némelyik lény szorosan maga alá tekerve hordta a farkát.

Burke Ripleyhez intézte a szavait, de szemét nem vette le a lényekről.

- Ezek ugyanolyanok, mint amit a jelentésében leírt? - Ripley szó nélkül bólintott.

A Társaság képviselője elbűvölten közeledett az egyik henger felé, előrehajolt, arca majdnem a különleges üveghez ért.

- Vigyázzon, Burke - intette Ripley.

Alig hangzott el a figyelmeztetés, a bebörtönzött lény hirtelen megmozdult és nekicsapódott a henger belső falának. Burke ijedten ugrott hátra. A lapos, kéz alakú test hasi oldalán egy vékony nyúlvány emelkedett ki. Ahogy a henger belseje felé csúszott, mint valami kiöltött nyelv, elvékonyodott béldarabra hasonlított. Végül visszahúzódott, feltekeredett és visszacsúszott a kopoltyúszerű szervek között megbúvó hüvelyébe. Lábai és farka is nyugalmi helyzetbe álltak vissza.

Hicks szenvtelenül pillantott Burke-re.

- Kedveli magát.

A Társaság képviselője nem válaszolt, csak végigment a soron, megvizsgálta valamennyi hengert. Valahányszor újabb hengerhez ért, megérintette a sima külső felületet. A további hat példányból csak egy reagált a jelenlétére. A többi közömbösen lebegett a szuszpenzióban, ujjai, farkuk szabadon úsztak.

- Ezek halottak - mondta, mikor végzett az utolsó hengerrel is. - Csak kettő van életben. Hacsak nem, egy másfajta állapotban vannak, bár kétlem. Nézze, a halott példányoknak más a színe. Mintha kifakultak volna.

Valamennyi henger tetején egy iratgyűjtő hevert.

Ripley összeszedve önuralmát, leemelte az egyik élő arcölelő dokumentációját. Gyorsan visszakapta a kezét, majd kinyitotta a dossziét, és a sisaklámpája fényénél olvasni kezdte. A nyomtatott szöveg mellett a lap tele volt grafikonokkal és szonogramokkal. Volt néhány mágneslemez is, amelyek a lény belső felépítéséről próbáltak valamit megmutatni. Elég zavarosak voltak. A hosszú printerszalagok margóját gazdagon ékesítették kéziratos feljegyzésekkel. Orvos kézírása, állapította meg. Többnyire olvashatatlan volt.

- Van benne valami érdekes? - Burke a stasishenger fölé hajolt, amelynek adatait Ripley tanulmányozta, és minden lehetséges szögből megszemlélte a benne lévő lényt.

- Valószínűleg sok minden, de nagyrészt túl szakmai nekem. - Megveregette a dossziét. - A vizsgálóorvos jelentése. Egy Ling nevű orvosé.

- Chester O'Ling. - Burke megkocogtatta a körmével a hengert. Ezúttal a lény nem válaszolt. - Három orvos állomásozott Hadleyn. Ling sebész volt, azt hiszem. Mi mondanivalója van a mi kis zsákmányunkról?

- Sebészi úton távolította el, mielőtt az embrióbeültetés befejeződött volna. A szokásos sebészi módszerek eredménytelenek.

- Vajon miért? - Gorman is érdeklődést mutatott a lény iránt, de nem annyira, hogy figyelmét elfordította volna a szoba többi részétől.

- A testnedvek feloldották a műszereket. Sebészeti lézert kellett alkalmazniuk mind az eltávolításhoz, mind a kauterezéséhez (kiégetés). Egy John M. Marachuk nevű fickóra volt tapadva. - Ripley Burke-re pillantott, aki megrázta a fejét.

- Nem ugrik be. Nem adminisztrátor vagy más magas rangú. Biztosan traktorvezető vagy rakodómunkás.

Ripley visszafordult a jelentéshez.

- Meghalt műtét közben. Megölték azzal, hogy levették róla.

Hicks közelebb lépett, hogy Ripley válla fölött belenézzen a jelentésbe. De már nem tudott beleolvasni. Mozgásdetektora váratlanul, ijesztően hangosan megszólalt.

A négy katona megpördült, először a labor ajtaját ellenőrizték, majd bekukkantottak minden sötét sarokba. Hicks visszafordította a nyomkeresőt.

- Mögöttünk - intett a folyosó felé, ahonnan jöttek.

- Közülünk valaki? - Ripley ösztönösen közelebb húzódott a tizedeshez.

- Nem lehet megállapítani. Ez nem valami precíziós műszer. Úgy készítették, hogy sok mindent

kibírjon, még engem is, de véleményt nem tud mondani.

Gorman a sisakmikrofonjába szólt:

- Apone, itt vagyunk az egészségügyi szárnyban, és találtunk valamit. Hol vannak az emberei? - Gyorsan átfutotta a vizorjára vetített térképet. - Van valaki a D blokkban?

- Nincs. - Mindenki hallhatta az őrmester válaszát.

- Valamennyien az irányítóközpontban vagyunk, ahogy a parancs szólt. Szüksége van ránk?

- Még nem. Rendszeresen tájékoztatni fogjuk. - Félrehajtotta a szája előtt a mikrofont. - Gyerünk, Vasquez.

A nő kurtán biccentett, és készenléti helyzetbe lendítette az elektronikus fegyvert. Az határozott kattanással állt a helyére. Hicksszel együtt elindultak a jelforrás irányába, míg Frost és Wierzbowski hátulról fedezték őket.

A tizedes vezetésével visszamentek a főfolyosóra, majd befordultak jobbra, egy rozsdamentes acéllabirintusba.

- Erősebb a jel. Határozottan nem mechanikus eredetű. - Hicks erősen szorította a keresőt az egyik kezében, míg a másikkal a fegyverét tartotta. - Szabálytalan mozgás. Egyáltalán, hol a francban vagyunk?

Burke szemrevételezte a környezetet.

- Konyha. Ha erre megyünk tovább, az ételgyártó automaták közé jutunk.

Ripley lelassított, amíg Wierzbowski és Frost mögé nem került. Hirtelen észrevette, hogy mögötte nincs más, mint a sötétség, mire előresietett, hogy felzárkózzon a társasághoz.

Burke feltételezése beigazolódott, amint közelebb értek, és a lámpáik fénye visszaverődött a terjedelmes gépek: fagyasztók, sütők, olvasztók és sterilizők fényes felszínéről. Hicks mindezzel mit sem törődve feszülten figyelte a keresőjét.

- Megint mozog.

Vasquez jeges tekintettel nézett körbe. Számos rejtekhely akadt itt. Ujjai a fegyver gombját cirógatták. Egy hosszú előkészítőasztal állta útjukat.

- Merre?

Hicks egy pillanatig tétovázott, aztán egy hús és zöldség feldolgozására tervezett fagyasztó szárító gépsor felé intett. A katonák halkán, megfontoltan lépkedtek a megadott irányba. Wierzbowski megbotlott egy bádogkannában, és dühösen rúgta felre. Az csörömpölve gurult be az árnyékba. Visszanyerte egyensúlyát és hidegvérét, de Ripley ijedtében a falhoz tapadt.

A tizedes keresője ekkor már olyan egyenletesen csipogott, hogy az szinte bűgásnak hallatszott. A bűgás éles visítássá erősödött. Tőlük jobbra egy halom levesestál hirtelen csörömpölve szétgurult. Egy bizonytalan árnyék villámgyorsan az előkészítőpultok mögé suhant.

Vasquez puhán megpördült, ujjai már meg is nyomta a ravaszt. De abban a pillanatban Hicks puskája félrelökte a súlyos fegyver csövét. Izzó fémdarabok csapódtak a mennyezetre, fémcseppeket szórva szana-széjjel. Vasquez megfordult és ráordított.

Hicks, mit sem törődve vele, előreugrott, és lámpájának fényét egy sor fémszekrény alá irányította. Egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig csak bámult, aztán intett Ripleynek, hogy menjen oda. Ripley lába mintha földbe gyökerezett volna, nem mozdult. Hicks újra intett, ezúttal türelmetlenebbül, mire kábultan elindult.

A meggörnyedt Hicks egy nagy élelmiszeres szekrény mögött kutatott. Ripley melléje kuporodott.

A lámpafény, akár a rovargyújtó gombostűje a lepkét, a falhoz szegezett egy apró, rémült alakot. Piszkos, halálra vált tekintetű kislány lapult a betolakodók előtt. Egyik kezében egy félig befalt élelmiszercsomagot szorongatott. A másikkal a hajánál fogva lógott egy óriási baba feje. A műanyag testnek se híre, se hamva. A gyerek olyan girhes volt, mint amilyen piszkos, bőre megfeszült kis arcán. Sokkal törékenyebbnek látszott, mint a kezében tartott babafej.

Szőke haja fénytelen kóctömeggé vált, arcát acélforgácsvattából készült fűzér koronázta.

Ripley hallgatózott, de nem hallotta a lélegzését.

A gyerek pislantott a fényben, s ettől Ripley szíve megdobbant. Lassan kinyújtotta a kezét a gyerek felé és rámosolygott.

- Gyere ki - mondta szelíden. - Minden rendben van. Nincs mitől félned. - Megpróbált beljebb nyúlni a szekrény mögé.

A kislány visszahúzódott a kitárt ujjak előtt, és szemmel láthatóan reszketett. Olyan volt, mint a reflektorfénytől megrettent nyúl. Ripley ujjai majdnem elérték. Kinyitotta a kezét, hogy gyengéden megsimogassa szakadt blúzáját.

Mint egy puskagolyó, a kislány hihetetlen gyorsasággal eliramodott jobbra, a szekrények alatt. Ripley előrebukott, a könyökére és térdére támaszkodva igyekezett szemmel tartani a kislányt. Hicks kétségbeesetten rohant a szekrények mentén, mígnem észrevett köztük egy keskeny rést. Kinyújtotta a kezét, és ujjai összezárultak egy apró boka körül. Egy pillanat múlva visszarántotta a kezét.

- Húú! Vagyázatok, harap!

Ripley a másik láb után kapott, de elvétette. Egy másodperc múlva a kislány elérte az egyik szellőzőcsatornát, amelynek védőrácsa le volt feszítve. Mielőtt Hicks vagy bármelyikük elkaphatta volna, fürgén, mint a hal, besiklott a nyílásba. Hicks meg sem próbálta követni. Nemhogy nehézkes öltözetében, de anyaszült meztelenül sem fért volna át a szűk nyíláson.

Ripley gondolkodás nélkül bemászott a csatornába, kezét előretolva, karjával és combjával tolta magát előre. Csípője alig fért át a nyíláson. A kislány előtte volt, továbbmászott. Ahogy Ripley követte, hangosan lihegve a szűk alagútban, a gyerek az orra előtt rántott a helyére egy fémrácsot. Ripley egy lendülettel ellökte, még mielőtt a gyerek a túloldról elreteszelt volna. Káromkodott, mert beverte a homlokát a fémtetőbe.

Lámpájával előrevilágítva Ripley el is feledkezett a fájdalomról. A kislány egy kerek kamra távolabbi sarkába húzódott. Ez lehetett a kolónia szellőzőrendszerének egyik kiegyenlítőkamrája.

A kislány nem volt egyedül. Körülötte takarók, párnák heverték vaktában összeszedett játékokkal, kitömött állatokkal, babákkal, olcsó ékszerekkel, képeskönyvekkel és üres élelmiszeres csomagokkal együtt. Még egy elemes lemezjátszó is volt ott, felhasított párnákba bugyolálva. Minden az épületből származott. A kislány maga hurcolhatta ide, hogy saját, gyerekes elképzelése szerint rendezze be velük titkos rejtekhelyét.

Inkább fészek, mint szoba, gondolta Ripley.

A kislány valami módon életben maradt. Valami módon alkalmazkodott lepusztult környezetéhez, míg a felnőttek mind megadták magukat. Míg Ripley a látottakat emésztette magában, a kislány továbbkúszott a fal mentén. Egy másik nyílás felé tartott. Ha a csatorna átmérője nem nagyobb, mint a védőrácsé, akkor a kislány kisiklik a kezük közül. Ripley látta, hogy ő nem férne bele.

A kislány megfordult és ugrott, de Ripley jól időzítette a mozdulatát. Mindkét karjával átölelte a kislányt és magához szorította. A csapdába esett gyerek örült kapálózásba kezdett, megpróbálta használni a fogait is. Az egész nemcsak ijesztő, de döbbenetes is volt, mert a kislány mindezt halálos csendben csinálta.

A zárt térben csak kétségbeesett zihálása hallatszott, ahogy Ripleyvel birkózott, de az is kísértetiesen tompán. Ripley életében csak egyszer próbált lefogni egy kicsi, de hasonló szilajsággal védekező lényt, mégpedig Jonest, amikor állatorvoshoz vitte.

Amikor sikerült lefognia a kapálózó lábakat és karokat és kikerülnie az éles fogakat, beszélni kezdett a gyerekekhez.

- Jól van, jól van. Már vége van, most már minden rendben lesz. Jól van, biztonságban vagy.

Végül a kislánynak elfogyott az ereje, mozdulatai lelassultak. Teljesen elernyedtt Ripley karjában, és hagyta, hogy ide-oda ringassa. Nehéz volt a gyerek feldúlt arcára, kifejezéstelen szemébe nézni. Elfehéredett ajka reszketett, a szeme vadul járt ide-oda, de nem látott semmit, megpróbálta befúrni magát Ripley ölébe, hogy elrejtőzzék egy sötét fémálomvilág elől, amit csak ő látott.

Ripley tovább ringatta a kislányt, előre-hátra, előre-hátra, és halk, nyugtató hangon suttogott neki. Közben körülnézett a kamrában, s a szeme megakadt valamin, ami az összehordott limlom tetején hevert. A kislány bekeretezett szolidója lehetett: hasonlított rá, mégis olyan más volt. A képen a kislány fel volt öltözve, mosolygott, frissen mosott szőke fűrtjeiben élénk színű szalagot viselt. Ruhája makulátlan, bőre rózsaszínű. A kép alatt aranyozott betűkkel ez állt:

REBECCA JORDEN

Első osztályú Honpolgár Díj

- Ripley? Ripley? - Hicks hangja visszhangzott a légcsatornában. - Jól van?

- Igen. - Rájött, hogy biztosan nem hallják, ezért felemelte a hangját. - Jól vagyok. Mindketten jól vagyunk. Már jövőnk kifelé.

A kislány nem tiltakozott, amikor a bokájánál fogva lefejtette magáról a kapaszkodó lábakat.

VII.

Magasra húzott térdel kuporgott a szék mély öblében. Nem nézett se jobbra, se balra, sem a kíváncsian figyelő felnőttekre. Figyelmét a tér egy távoli pontjára szegezte. A biomonitor elektródája a bal karjára volt erősítve. Dietrichnek át kellett alakítania kissé, hogy rá lehessen erősíteni a sovány kis karra. Gorman a közelben ült, amíg az orvostechikus az adatokat tanulmányozta.

- Mi is a neve?

Dietrich feljegyzett valamit a printerszalagra.

- Tessék?

- A neve. Ugye, tudjuk a nevét?

A technikus szórakozottan bólintott, a kiolvasót figyelte.

- Azt hiszem, Rebecca.

- Jó. - A hadnagy felöltötte legszebb mosolyát, előre hajolt, és kezét a térdére fektette. - Most gondolkodj, Rebecca. Szedd össze magad. Segítened kell, hogy segíthessünk neked. Azért vagyunk itt, hogy segítsünk neked. Azt akarom, hogy mondj el mindent, amire emlékszel. Mindent. Próbáld az elején kezdeni.

A kislány nem mozdult. Arc kifejezése sem változott. Nem reagált, bár nem volt eszméletlen, hallgatott, bár nem volt néma. Gorman csalódottan dőlt hátra, és Ripleyre pillantott, aki éppen akkor lépett be egy bögre gőzölgő kávéval.

- Hol vannak a szüleid? Meg kell próbálnod...

- Gorman! Abbahagyná, kérem?

A hadnagy éles visszavágásra készült, de aztán lemondó bólintás lett belőle. Felállt, megrázta a fejét.

- Teljes agyzárlat. Mindent megpróbáltam, hogy szóra bírjam, éppen csak nem ordítottam rá, de az nem is állt szándékomban. Az biztosan kikészítette volna. Ha ugyan nincs máris kikészülve.

- Nincs. - Dietrich kikapcsolta a hordozható diagnosztikai műszert, és levette a kislány erőtlén karjáról az érzékelőt. - Fizikailag rendben van. A rosszul tápláltság határán áll, de nem hiszem, hogy maradandó károsodást szenvedett volna. Hogy életben van, annak köszönheti, hogy összeszedte a fel nem használt ételcsomagokat és a szárított, fagyasztott étel kivonatokat. - A nő Ripleyre nézett. - Látott ott valamilyen vitaminkészítményt?

- Nem volt időm körülnézni, ő meg nem vezetett körbe - intett a kislány felé.

- Jó. Nos, nyilván ismerte a készletek helyét, mert nem mutatkoznak rajta a vitaminhiány jelei. Eszes kis kölyök.

- Milyen a szellemi állapota? - Ripley beleszürcsölt a kávéjába, és a székben ülő lelencre bámult. A gyerek kézfejen a bőr olyan volt, mint a pergamen.

- Pontosan nem tudom, de a motorikus reakciói jók. Azt hiszem, túl korai lenne agyzárlatról beszélni. Én úgy mondanám, hogy elveszítette az érzékeit.

- Nevezzék, aminek akarják. - Gorman felállt, és a kijárat felé indult. - Akármilyen is ez, csak az időnket vesztegetjük, ha szóra akarjuk bírni.

Kivonult a helyiségből, és visszament a vezérlőbe Burke-höz és Bishophoz, akik a kolónia központi számítógépének terminálját figyelték. Dietrich egy másik irányba indult.

Ripley egy ideig a három férfit figyelte, akik a Hudson által rendbe hozott terminálokkal foglalatostkodtak, aztán a kislány mellé térdelt. Gyengéden elsimította a gyerek fésületlen haját a szeméből. Ha egy szobrot fésülget, több választ abból sem csalhatott volna ki. De azért mosolyogva nyújtotta feléje a gőzölgő csészét.

- Itt van, igyál. Ha éhes nem is, biztosan szomjas vagy. Hideg van ott a légkamrában, hisz nem működik a fűtés meg semmi. - Megemelte a csészét, hogy a meleg, illatos gőzök ingereljék a kislány orrát. - Egy kis forró csokoládé. Nem szereted a csokoládét?

Amikor a kislány nem reagált, megfogta a kezét, és a csésze köré igazította az ujjait, majd a kis kézzel együtt megemelte a csészét.

Dietrichnek igaza volt a motorikus reakciókkal kapcsolatban. A kislány gépiesen ivott, nem is figyelt arra, hogy mit csinál. A kakaó lefolyt az állán, de a nagyobb része a kis torkán ment le, és ott is maradt.

Ripley elégedett volt.

Nem akarta túlterhelni a nyilvánvalóan összezsugorodott gyomrát, ezért elvette a csészét, amikor az félig kiürült.

- Ugye, finom volt? Később még kapsz belőle. Nem tudom, mit ettél és ittál, és nem akarom, hogy a hirtelen megevett túl sok tápláló étel megfeküdjön a gyomrodat. - Megint elsimította a szőke hajfürtöket. - Szegénykém. Nem beszélsz túl sokat. De nekem így is jó. Ha úgy érzed, hogy hallgatnod kell, hallgass. Én is ilyen vagyok. Észrevettem, hogy a legtöbb ember túl sokat beszél és nem mond semmit. Különösen a felnőttek, amikor gyerekekkel beszélnek. Mintha élveznék, hogy hozzád beszélnek, de nem neked. Azt akarják, hogy folyton rájuk figyelj, de ők nem akarnak rád figyelni. Azt hiszem, ez nagy butaság. Azért, mert kicsi vagy, nem biztos, hogy nincs fontos mondanivalód.

Féltette a csészét, és egy ruhadarabbal letörölte a kakaófoltos állat. Érezte a feszes bőr alatt a még gyerekesen puha csontokat.

- Hóha! - mosolygott szélesen. - Itt most tiszta lett az arcod. Gondolom, meg kellene mosni az egésztestet. Különben túl feltűnő lesz ez a folt.

Az egyik egységcsomagból elővett egy üveg desztillált vizet, és megnedvesítette a kezében lévő ruhadarabot. Azután a rögtönzött törülközőt a kislány arcához emelte, és letörölte a ráakódott többretegnyi piszkot a kakaófoltokkal együtt. A kislány csendben tűrte a műveletet. De a kék szempár megmozdult, és most először Ripleyre szegeződött. Ripley erőt vett az izgalom, de megpróbálta leplezni.

- Alig hiszem el, hogy ez alatt egy kislány rejtőzik. - Feltűnően vizsgálta a kendőt. - Ennyi piszok

csak egy szénbányában van. - Előrehajolt, és fürkészve nézett a megtisztult arcra. - Határozottan kislány. Méghozzá milyen aranyos.

Felpillantott, de csak annyi időre, hogy megbizonyosodjon, a vezérlőből nem leselkedik senki. Ha valaki most, ebben a kritikus pillanatban közbeszól, tönkretelhet mindent, amit nagy nehezen sikerült elérnie a forró csokoládé és a tiszta víz segítségével.

Nem kellett aggódnia. A vezérlőben mindenki a központi terminál körül kuporgott. Hudson a konzol előtt ült, a gombokat nyomogatta, a többiek meg figyelték.

A kolónia háromdimenziós vázlata jelent meg a főernyőn. Lomha geometrikus vonalak rajzolódtak ki először balról jobbra, majd alulról felfelé, amint Hudson elindította a programot. A híradós nem játszott, nem is az ügyességét fitogtatta; keresett valamit. Ezúttal nem fűzött hozzá durva megjegyzéseket. Most dolgozott. Ha káromkodott is, azt magában tette. A számítógép mindenre tudott válaszolni. De a helyes kérdéseket megtalálni kínosan sokáig tartott.

Burke más berendezéseket próbált ki. Most felegyenesedett, hogy jobban lásson, és Gorman felé suttozta:

- Most mit tapogat le?

- A SZAK-okat, a személyi adatközlőket. Minden telepesbe sebészeti úton beültették, amint ideérkeztek.

- Tudom, hogy mi az a SZAK - jegyezte meg Burke szelíden. - A Társaság állítja elő őket. Csak nem tudom, mi értelme van egy SZAK-kereső programnak. Ha valaki életben van a telepen, már meg kellett volna találnunk. Vagy neki minket.

- Nem feltétlenül. - Gorman válasza udvarias volt, de nem tiszteletteljes. Burke jogilag a Társaság képviselőjeként vett részt az expedícióban, azért, hogy a pénzügyi érdekeiket képviselje. Munkaadói a Gyarmatügyi Hivatallal együtt fizették ezt a kis kiruccanását, de a jogköre nem volt pontosan leírva. Tanácsokat adhatott, de utasításokat nem. Ez katonai expedíció volt és Gorman volt a parancsnok. Papíron Burke vele egyenrangú volt. A valóságban nem. - Valaki még életben lehet, de nem tud mozogni. Megsebesült, vagy bennrekedt egy sérült épületben. A keresés jó ideig eltarthat, de ehhez kell folyamodnunk. Át kell vizsgálnunk amit lehet. - A híradóshoz fordult. - Minden hibátlanul működik, Hudson?

- Ha bárki életben van a központi bázis néhány kilométeres körzetében, itt látni fogjuk. - Megkocogtatta a képernyőt. - Eddig csak a kölyök jeleit fogtam.

Wierzbowski a szoba másik sarkából szólt:

- A SZAK nem jelez tovább, ha a tulaj meghalt?

- Ezek az újabbak nem. - Dietrich a műszerei között kotorászott. - Ezek részben a test által gerjesztett elektromos energiából táplálkoznak. Ha a tulaj meghal, a jel is megszűnik. A holttest elektromos kapacitása nulla. Ez az egyetlen akadálya a test elektromos telepként való alkalmazásának.

- Nem viccelsz? - nézett Hudson a csinos orvosteknikusra. - Honnan tudod, hogy valaki egyen- vagy váltóáramot gerjeszt?

- A te esetedben ez nem probléma, Hudson. - Az orvosi táskájára csapott. - Benned csak kóbor áram lehet.

Egyszerűbb volt új kendőt keresni, mint az előbbi kitisztítani. Ripley most a kislány kezét törölgette, kikapargatta a szennyet az ujjak közül és a körmök alól. A fekete mocsok alól rózsaszín bőr derengett elő. Míg tisztogatta, újra cseverészni kezdett:

- Nem tudom, hogy maradtál életben, amikor mindenki elment, de bátor kislány vagy, Rebecca.

Alig hallható, de Ripley fülének új hang hallatszott:

- N-Newt.

Ripley megfeszült, és lefelé pillantott, nehogy elárulja izgalmát. A törölrüha nem állt meg a kezében, amikor közelebb hajolt.

- Sajnálom, kicsim, nem hallottam. Néha a hallásom nem a legjobb. Mit mondtál?

- Newt. A nevem Newt. Így szólít mindenki. Senki sem hív Rebeccának, csak a bátyám.

Ripley végzett a másik kézzel is. Ha nem válaszol, a kislány újra hallgatásba merül. Ugyanakkor vigyáznia kell, nehogy olyasmit mondjon, amivel megzavarhatja. Természetesnek kell maradnia, és nem szabad többet kérdeznie.

- Nos, akkor hát Newt. Az én nevem Ripley... és az emberek Ripleynek szólítanak. De te úgy hívsz, ahogy akarsz.

Amikor nem érkezett válasz a kislánytól, Ripley felemelte a kis kezét, amit éppen most tisztogatott meg és ünnepélyesen megrázta.

- Örülök, hogy találkoztunk, Newt. - A testetlen babafejre mutatott, amit a kislány azóta is a kezében szorongatott.

- Hát ő kicsoda? Van neve? Fogadok, hogy van. Minden babának van neve. Amikor én annyi idős voltam, mint te, sok-sok babám volt, és mindnek volt neve. Egyébként hogyan lehetne

megkülönböztetni őket?

Newt a kifejezéstelen, üveg szemű műanyag fejre pillantott.

- Casey. Ő az egyetlen barátom.

- Hát én?

A kislány olyan élesen pillantott rá, hogy Ripley megdöbbsen. A szemében felvillanó zord bizonyosság sehogy sem illett egy gyermek tekintetéhez. Tompa, közönyös hangon mondta:

- Nem akarom, hogy a barátom légy.

Ripley megpróbálta leplezni meglepettségét.

- Miért nem?

- Mert nemsokára te is itthagysz, mint a többiek. Mint mindenki. - Lepillantott a babafejre. - Casey oké. Ő velem marad. De te el fogsz menni. Meghalsz, és itt hagysz engem egyedül.

Nem volt harag ebben a gyerekes kijelentésben, sem vád, sem hűtlenség. Hidegen és teljes bizonyossággal mondta ki, mintha már meg is történt volna. Nem jóslat volt, inkább a küszöbönálló tény leszögezése.

Ripley beleborzongott, jobban megrémült, mint bármi mástól azóta, hogy a leszállóhajóval elhagyták az odafent keringő Sulaco biztonságát.

- Ó, Newt. A mamád és a papád is így mentek el, ugye? Csak nem akarsz beszélni róla. - A kislány bólintott, lesütött szemét a térdére szegezte. Ujja hegye elfehéredett, ahogy a babafejet szorongatta. - Itt volnának, ha rajtuk múlt volna, édesem - mondta Ripley komolyan. - Biztosan tudom.

- Halottak. Ezért nem jönnek el többé hozzám. Halottak, mint a többiek mind. - Olyan hűvös bizonyossággal beszélt, hogy még hallani is rettenetes volt egy ilyen kis gyerektől.

- Talán nem. Honnan tudod ilyen biztosan?

Newt felemelte a tekintetét, és egyenesen Ripleyre nézett. Kisgyerek nem néz így szembe egy felnőttel, de Newt csak termetre volt gyerek.

- Biztosan tudom. Meghaltak. Meghaltak, és nemsokára te is meghalsz, és Casey meg én megint egyedül maradunk.

Ripley nem fordította el a tekintetét, és nem is mosolygott. Tudta, hogy ez a kislány átlát mindenben, ami egy kicsit is hamis.

- Newt. Nézz rám. Newt. Én nem megyek el. Én nem foglak itthagyni, és nem fogok meghalni. Megígérem. Mellette fogok maradni. Velel maradok, ameddig csak akarod.

A kislány újra lesütötte a szemét. Ripley látta, hogy magában viaskodik, el akarja hinni, amit hallott, el szeretné hinni. Kis idő múlva megint felpillantott.

- Megígéred?

- Így görbüljek meg - mutatta Ripley a gyerekes mozdulatot.

- És úgy éljen a fejed?

- És úgy éljen a fejem - mosolygott Ripley zordul.

A kislány és az asszony egymásra néztek. Newt szeme megtelt könnyel, alsó ajka remegni kezdett. Testéből lassan eltűnt a merevség, és a közöny maszkját, amit eddig az arcán viselt, egy sokkal természetesebb kifejezés váltotta fel; a rémült gyermeké. Mindkét karjával átölelte Ripley nyakát, és zokogni kezdett. Ripley érezte, hogy a könnyek leperregnek tisztára mosott arcán, s belefolynak az ő nyakába. Nem törődött vele; ringatni kezdte a kislányt, és mindenféle butaságot suttogott a fülébe.

Behunyta a szemét, hogy visszatartsa a könnyeit, a félelmét. Megszállta a Hadley Irányítóközpontot körülengő halál érzése, és remélte, hogy az ígéretet, amit tett, sikerül megtartania.

Ripley győzelmét a vezérőben lévő győzelme követte. Hudson nagyot kiáltott:

- Huh! Fiúk, lehet kendőt lobogtatni! Megtaláltam őket! Adjatok az öreg Hudsonnak egy valamire való gépet, és ő megtalálja az eldugott pénzeszközöket, a titkaitokat és a rég nem látott nénikéteket! - Gyengéden megpaskolta a konzolt. - Ütött-kopott masina ez, de játszani még tud.

Gorman a híradós válla fölé hajolt.

- Milyen az alakjuk?

- Ismeretlen. Ezek a SZAK-ok nagy hatósugarúak, de a részleteket nem mutatják.

- Merre vannak?

- Odaát a légkörfeldolgozó állomáson. - Hudson a vázlatot tanulmányozta. - Alsó C szint a komplexum déli szárnya alatt. - A képernyőre legyintett. - Ez egy kis bűvész, ha helyet kell meghatározni.

A vezérőben mindenki a híradós köré gyűlt, hogy megnézze a monitort. Hudson kimerevítette a képet, és kinagyította az egyik részletet. A generátorállomás sematikus rajzának közepén halványan kék pontok pulzáltak.

Hicks felhorkantott:

- Olyan, mintha gyűlést tartanának.

- Vajon miért mentek oda mindnyájan? - tűnődött Dietrich. - Azt hittem, jól számítottuk, hogy ez volt az utolsó állásuk.

- Talán ki tudtak törni innen, és biztonságosabb helyre mentek - állt elő azonnal a szakértő válaszával Gorman. - Emlékezzenek rá, a légkörfeldolgozók teljes kapacitással működnek. Ez előnyös lehet. Gyerünk, nézzük meg.

- Oké, gyerünk, lányok. - Apone a vállára vette a hátikészülékét. A vezérlő méhkassá alakult. - Nem órábérben fizetnek minket. - Az őrmester Hudsonre pillantott. - Hogyan jutunk oda?

A híradós visszavette a nagyítást. A kolónia távlati képe jelent meg a monitoron.

- Van egy szűk szervizfolyosó. Gyalogtúrához kiváló, őrmester.

Apone Gormanra nézett, utasítást várt.

- Nem tudom, hogy van vele, őrmester - mondta a hadnagy -, de én nem kedvelem a hosszú, szűk folyosókat. És szeretném, ha mindenki friss erőben érne oda. És a terepjárót is szeretném magunk mögött tudni, amikor bemegyünk.

- Én is így gondoltam, uram. - Az őrmester megkönnyebbült. Készen állt, hogy javasolja és vitatkozzon miatta; és most örült, hogy egyikre sem került sor. A csapat néhány tagja elégedetten bólintott. Lehet, hogy Gorman tapasztalatlan a harc terén, de legalább nem ostoba.

Hicks a kis készenléti szoba felé kiáltott:

- Hé, Ripley, egy kis kocsikázásra indulunk. Jön?

- Jövünk mind a ketten. - Meglepett tekintetek fogadták, amikor kivezette a kislányt a hátsó szobából.

- Bemutatom Newtot. Newt, ők a barátaim. A te barátaid is.

A kislány csak bólintott, egyelőre nem szándékozott kibővíteni a baráti körét. Néhány katona, már a hátára vett készülékkel, a gyerek felé biccentett. Burke bátorítólag mosolygott rá. Gorman meglepettnek látszott.

Newt, a kezében szorongatva a testetlen babafejet, felnézett hús-vér barátnőjére.

- Hova megyünk?

- Biztonságos helyre. Nemsokára.

Newt majdnem mosolygott.

A kolóniától a generátorállomásig tartó út alatt a terepjáróban érezhetően kedvetlenebb volt a légkör, mint amikor elhagyták a leszállóhajót. Az általános pusztulás képe, a sérült, megrongálódott épületek látványa, a nehéz harc nyilvánvaló jelei nyomasztólag hatottak a tengerészekre.

Immár nyilvánvaló volt, hogy a kolónia és a Föld közötti kapcsolat megszakadását nem a szatellit és nem is az állomás távközlő rendszere okozta. Sokkal inkább Ripley régi ismerőse. A telepések beszüntették az adásokat, mert valami arra kényszerítette őket. Ha hinni lehet Ripleynek, ez a valami még most is itt van. Kétségtelen, hogy a kislány az információk valóságos kincsesára, de senki nem merte kérdésekkel zaklatni. Dietrich rendelte így. A kislány még nem épült fel annyira, hogy gyötrelmes kérdéseikkel ne veszélyeztetnék törékeny lelki egyensúlyát. Így hát a terepjáró utasai képzeletükkel egészítették ki azokat a réseket, melyek Ripley történetében tátongtak. A katonák képzelete általában jól működik.

Wierzbowski vezette a csapatszállítót a félhomályos tájon; keresztezett egy gyalogutat, ami a telep épületegyüttesétől a kilométernyi távolságban lévő légkörfeldolgozó állomásig vezetett. A szél hasztalan ostromolta az erős járművet, nem tudta megingatni. Úgy tervezték, hogy háromszáz kilométeres szélben is kényelmesen lehessen benne utazni. Az ilyen mindennapos acheroni vihar meg sem kottyant neki. Mögötte ereszkedett a felszínre a leszállóhajó, hogy bevárja a katonák visszatértét. Elöl a hatalmas generátor kúpos tornya világított sejtelmes fénnel, miközben azon dolgozott, hogy az Acheron barátságtalan légkörét a Földéhez hasonlóvá alakítsa.

Ripley és Newt a vezérlőfülke hátsó felében ültek egymás mellett. Wierzbowski a vezetésre figyelt. A vastagon páncélozott jármű viszonylagos biztonságában a kislány egyre beszédesebbé vált. Bár Ripley legalább egy tucat kérdést szeretett volna feltenni, csak ült türelmesen, és figyelte a kislány csapongó beszédét. Newt néha akaratlanul is válaszolhat a fel nem tett kérdésekre. Mint most is.

- Én voltam a legjobb a játékban. - Átölelte a babafejet, és tekintetét a szemközti falra függesztette. - Ismertem az egész labirintust.

- "Labirintus"? - Ripleynek eszébe jutott, hogy hol találtak rá. - A légcsatornarendszerre gondolsz?

- Igen, arra - válaszolta büszkén. - És nemcsak a légcsatornákra. Be tudtam bújni az alagutakba is, ahol vezetékek meg ilyesmik voltak. A falakban, a padló alatt. Mindenhová be tudtam bújni. Igazi menő voltam. Jobban el tudtam bújni, mint a többiek. Mindenki azt mondta, hogy ez csalás, mert én vagyok a legkisebb, pedig nem azért volt, mert kisebb voltam náluk. Csak okosabb; ennyi az egész. És igazán nagyon jó emlékezőtehetségem van. Minden helyre emlékszem, ahol egyszer már voltam.

- Te tényleg menő vagy.

A kislány arca felderült. Ripley kinézett az elülső szélvédőn, melyen túl közvetlenül előttük derengett a generátorállomás.

Otromba, szigorúan funkcionális tervezésű építmény volt. Számtalan csövét, kamráját, vezetékeit az évtizedek alatt lecsiszolta és ragyássá verte a szélhordta kötörmelék és homok. Amilyen csúnya, olyan termelékeny volt. A bolygó felszínén elszórt társaival együtt éveken át megállás nélkül bontja az

Acheron légkörét, hogy megtisztítva és feldúsítva végül kellemes bioszférát, balzsamos otthoni klímát hozzon létre. Mennyi szépséget rejtenek ezek a csúfságok!

A hatalmas méretű fémtömeg a páncélozott csapatszállító fölé tornyosult, amikor Wierzbowski megállította a járművet a főbejárat előtt. Hicks és Apone vezetésével az osztag felsorakozott a túlméretezett ajtó előtt. Itt, a roppant építmény közelében a gépek dübörgése túlharsogta az üvöltő szelet, s kis híján megsüketítette őket. A jól megépített gépezet emberek nélkül is végezte a munkáját.

Hudson lépett elsőként az ajtóhoz; ujjait úgy futtatta végig az ajtó kapcsolótábláján, mint a lakatos, aki felméri a soron következő munkát.

- Meglepetés, srácok. Minden működik. - Egyetlen gombot nyomott meg, és a súlyos akadály félrecsúszott, hogy szabadra tegye a belső folyosót. Jobbra betonrampa vezetett lefelé.

- Merre, uram? - érdeklődött Apone.

- Kezddék a rámpánál - utasította őket Gorman a terepjáróból. - Odalent is lesz egy. Menjetek le a C szintig.

- Vettem. - Az őrmester a katonái felé intett. - Drake, a helyedre. A többiek kettesével követik. Gyerünk.

Hudson a kapcsolótáblánál tétovázott.

- Mi legyen az ajtóval?

- Nincs itt senki. Hagyd nyitva.

A széles rámpán elindultak lefelé az állomás belsejébe.

A fentről leszálló fény megcsillant a fémrácsos futóhidakon és az orgonásípszerűen egymás mellett sorakozó csövek hajlatain. Ennek ellenére fel kellett kapcsolniuk a sisaklámpáikat: a gépek hangos dübörgése közepette haladtak lefelé.

A sisakkamerák által közvetített képek ugráltak és hullámzottak; nehezen tudták követni, akik a terepjáróban figyelték a monitorokat. Végül a talaj egyenletessé vált, és a képek is megállapodtak. A kamerák részegeződtek az itt felhalmozott súlyos hengerekre és csővezetékekre, ládákra és magas fémtartályokra.

- A B szint. - Gorman a vezérőrnagy címezte a mondanivalóját. - Az alatta lévőnek vannak. Menjenek lassabban. Nehéz megfigyelni a dolgokat, ha ilyen gyorsan haladnak lefelé.

Dietrich Frost felé fordult.

- Azt szeretné, ha repülnének? Akkor nem ugrálna a kép.

- Akarod, hogy a karomba vegyelek? - szólt hátra Hudson.

- Akarod, hogy átlódlítsalak a korláton? - válaszolta a nő. - Addig sem ugrálna a kép, amíg leérsz a fenékre.

- Kussoljatok ott hátul! - mordult fel Apone, miközben megkerülték a lefelé vezető rámpa egyik fordulóját. Hudson és a többiek elhallgattak.

A vezérőrnagyban Ripley Gorman jobb válla fölött kukucskált ki, Burke a másik fölött, Newt pedig megpróbált közéjük furakodni. Hiába volt Gorman a videózás minden ördögösségének mestere, egyetlen személyi kamera sem közvetített tiszta képet.

- Próbálja kinagyítani - javasolta Burke.

- Azzal kezdtem, Mr. Burke. Borzalmasan nagy az interferencia odalent. Minél mélyebbre mennek, annál több ócskavason kell a jelnek áthaladnia, és a személyi készülékek telepei elég gyengék. Tulajdonképpen miből készítik a légkörfeldolgozó állomások belsejét?

Gorman nem tudta visszafojtani dühös csalódottságát, amiért hasztalan vesződik a műszereivel.

- Ha a biztonsági energiaforrás kimerülne és az állomás leállna, tisztább képet kapnánk, de csak a sisaklámpáik fénye vezetné őket. Rossz csere volna. - Fejcsóválva figyelte a homályos foltokat, majd a mikrofonhoz hajolt.

- Nem tudjuk kivenni, mi van előttük. Mi az?

Statikus zöreje torzította el Hudson hangját, akárcsak a kamera képét.

- Maga mondja meg. Én most látom először.

A hadnagy Burke-re nézett.

- A maguk emberei építették?

A Társaság képviselője a monitorok sora felé hajolt, s összehúzott szemmel nézte a légkörfeldolgozó belsejéből jövő képet.

- A pokolba is, nem.

- Tehát nem tudja, mi az?

- Soha életemben nem láttam még ilyet.

- A telepések műve lehet?

Burke tovább figyelt, majd megrázta a fejét.

- Ha ők csinálták is, rögtönözték. Ez nem szerepel egyetlen állomásépítő kézikönyvben sem.

Valami volt még ott, a generátorállomás legalsó szintjét keresztül-kasul behálózó csővezetékeken kívül. Kétségtelen, hogy tudatos, megtervezett munka eredménye, s nem valamilyen üzemi

katasztrófaé.

A helyenként nedves és csillogó anyag megszilárdult gyantára vagy ragasztóra hasonlított. Itt-ott a fény néhány centiméter mélységig áthatolt rajta, felfedve a bonyolult belső struktúrát. Másutt az anyag átlátszatlan volt. A színek közül csak a zöldek és szürkék tompább árnyalatait mutatta, s elvértve akadt rajta néhány sötétebb zöld folt is.

Furcsa kamrák sorakoztak egymás mellett, a félméterestől egészen a tízméternyi átmérőjűig. Valamennyit törékenynek tűnő pántok szövedéke kötötte össze, ami tüzetesebb vizsgálat után annyira tűnt törékenynek, mint az acélkábel. Alagutak vezettek a labirintus mélye felé, és különös, kúp alakú gödrök mélyedtek a padlóba. Az idegen anyag oly pontosan illeszkedett a meglévő gépekhez, hogy nehéz volt megmondani, hol kezdődik, és hol a vége az ember alkotta struktúrának. A toldás helyenként szinte másolta az állomás berendezéseit, bár nem lehetett megállapítani, vajon célzatos utánpótlás volt-e, vagy csak vakon végzett másolás.

A csillogó szövevény oly mértékben szötte át a C szintet, ameddig a kamerák csak elláttak. Bár a gyantaszűrő képződmény az összes rendelkezésre álló helyet elfoglalta, úgy tűnt, az állomás berendezéseiben nem tett kárt. Azok tovább dolgoztak, alakították az Acheron levegőjét, mit sem törődve az egész alsó szintet megtöltő heteromorf kamrákkal.

Valamennyiük közül egyedül Ripleynek volt elképzelése arról, hogy mibe botlottak a katonák, de pillanatnyilag szinte megbénította a szörnyűségesen lenyűgöző látvány, annyira, hogy szólni sem tudott. Csak bámulni és emlékezni.

Gorman éppen akkor nézett vissza rá, s észrevette az arckifejezését.

- Mi ez?

- Nem tudom.

- Maga tud valamit, többet, mint mi valamennyien. Gyerünk, Ripley. Elő vele. Itt és most méltányolok minden használható ötletet.

- Tényleg nem tudom. Azt hiszem, láttam már ilyet, de nem vagyok benne biztos. Ez valahogy más. Jobban kidolgozott és...

- Szóljon, ha az agya ismét működésbe lép. - A hadnagy csalódottan fordult vissza a mikrofonjához. - Haladjanak tovább, őrmester.

A katonák folytatták útjukat, lámpáik fénye megcsillant a környező üvegszerű falakon. Minél mélyebbre hatoltak, annál inkább látszott, hogy nem építették, inkább növesztették vagy kiválasztották az anyagot. A labirintus olyan volt, mint egy gigantikus szerv vagy csont belseje. De nem emberi szervé, emberi csonté.

Bármilyen volt is a rendeltetése, összegyűjtötte a generátor hulladékhőjét. A lecsöpögő víz alkotta töcsákból gőzfelhők szálltak fel, s körös-körül sziszegés hallatszott. A gépezet lélegzetvétele.

- Van egy rés előttünk. - Hicks körbeforgatta a kameráját. A csapat belépett egy tágas, kupolaszerű kamrába. A falak egyszeriben megváltoztak. Kiképzésük érdeme volt, hogy egyetlen katona sem omlott össze a látványtól.

- Ó, istenem - mormogta Ripley. Burke fojtott hangon káromkodott.

A kamerák és sisaklámpák megvilágították a kamrát. Az eddigi sima, ívelt falakat itt durva, egyenetlen felületek váltották fel. A város hulladékából alkotott dombormű volt ez: bútorokból, kábelekből, szilárd és folyékony elemekből, személyes tárgyakból, szakadt ruhákból, emberi csontokból és koponyákból állt, s mindezt a mindenütt jelenlévő, áttetsző ragasztószerű gyanta tartotta össze.

Hudson kinyúlt, hogy kesztyűs kezét végighúzza a falon, s eközben véletlenül megsimított egy halom emberi bordacsontot. Megpróbálta megkaparni a gyantás váladékot.

- Láttatok már valaha ilyen anyagot?

- Nem én. - Hicks legszívesebben kiköpött volna. - Nem vagyok vegyész.

Remélték, hogy Dietrich is hozzáfűz valamit, úgy is lett:

- Olyan, mint valami váladék. A maga rossz fiúi köpködték ezt ide, vagy mi, Ripley?

- Én... én nem tudom, hogy jött létre, de már láttam ilyet, csak sokkal kisebb méretben.

Gorman az ajkát biggyesztette, az első sokk után közölte észrevételeit:

- Mintha ezért rombolták volna szét a telepet, hogy ezt itt létrehozzák. - Hicks képernyőjére mutatott. - Egy egész rakás adattároló lemez van beépítve.

- Meg hordozható energiatelepek - mutatott Burke egy másik személyi monitor felé. - Drága anyag. Mindent szétszedtek.

- A telepeseket is - mondta Ripley. - Miután végeztek velük.

Lepillantott a mellette álló komor tekintetű kislányra.

- Newt, jobb, ha felmész a fülkébe. Menj. - Newt bólintott, és engedelmesen indult a vezérlőfülke felé.

Ahogy a csapat beljebb hatolt a kamrába, a gőz egyre nagyobb lett a C szinten. Ezzel együtt emelkedett a hőmérséklet is.

- Melegebb van, mint egy kemencében - zúgolódott Frost.

- Ja - helyeselt Hudson gúnyosan -, de ez száraz hőség.
 Ripley balra nézett. Burke és Gorman tekintete a képernyőkre tapadt. A hadnagytól balra egy kisebb monitor mutatta az állomás alaprajzát.
 - Pontosan a primer hőcserélők alatt vannak.
 - Igen. - Az izgatott Burke nem tudta levenni a szemét az Apone kamerája által közvetített képről. - Lehet, hogy ez az organizmus szereti a meleget. Azért építette...
 - Nem erre gondoltam. Gorman, ha az emberei használják a fegyvereiket, tönkreteszik a hűtőrendszert - szólta Ripley.
 Burke hirtelen megértette, mire céloz Ripley.
 - Igaza van.
 - Hogyan? - kérdezte a hadnagy.
 - Úgy - folytatta Ripley -, hogy kiszabadulhat a levegőből kivont freon, vagy víz, ami a hűtésre szolgál.
 - Nagyszerű - kocogtatta meg a férfi a képernyőket. - Legalább lehűti őket is.
 - Többet tesz, mint lehűti őket.
 - Például?
 - Elszabadítja a magfúziót.
 - Hát aztán? Hát aztán? Miért foglalkozik ez a nő ilyesmivel? Nem fogta fel, hogy ő itt egy kutató-mentő expedíciót vezet?
 - Termonukleáris robbanásról beszélünk.
 Ettől Gorman gondolkodóba esett. Mérlegelte a lehetőségeit. Döntését megkönnyítette az a tény, hogy nem volt választása.
 - Apone, gyűjtsse be a fegyvereket mindenkitől. Ott nem lehet lövöldözni.
 Nem Apone volt az egyetlen, aki hallotta a parancsot. A katonák hitetlenkedve és rémülten néztek egymásra.
 - Megőrült? - Wierzbowski magához ölelte a fegyverét, mintha arra biztatná Gormant, hogy személyesen menjen és fegyverezze le.
 Hudson csak morgott:
 - Akkor mit használunk, ember? Beszéljünk velük szigorúan? Hé, hadnagy - kiáltott a mikrofonjába -, azt akarja, hogy inkább a dzsúdóval próbálkozzunk? És mi van akkor, ha nincs karjuk?
 - Van karjuk - nyugtatta meg Ripley tömören.
 - Nem kell meztelenül bemennie, Hudson - mondta Gorman. - Van más fegyvere is, amit használhat.
 - Talán nem is rossz ötlet - morogta Dietrich.
 - Mi, hogy mást használunk? - kérdezte Wierzbowski.
 - Nem. Hudson bemegy meztelenül. Nincs, aki túléli a megrázkódtatást.
 - Megduglak, Dietrich - vágott vissza Hudson.
 - Nem lesz rá alkalmad. - Az orvostechikus egy sóhajjal kirántotta a fegyveréből a töltött tárat.
 - Csak a lángszórókat használják - szakította félbe Gorman a vitát. - A fegyvereket hagyják békén.
 - Hallottátok a hadnagyot. - Apone körbejárt köztük, és összeszedte a tárat. - Szedjétek ki.
 A fegyvereket egytől egyig ártalmatlanná tették. Vasquez erősen vonakodva fordult meg, hogy kivegye elektronikus fegyveréből a telepeket. Három katona a löfegyver mellett hordozható hamvasztót is hozott magával. Ezeket most elővették, fölmelegítették és ellenőrizték. Apone és a többiek figyelmét is elkerülte, hogy Vasquez a hátsó nadrágzsebéből elővett egy tartalék telepet, és a fegyverébe csúsztatta. Mihelyt az őrmester és a többiek elfordultak, Drake is ugyanúgy tett. A két tűzér egymásra kacsintott.
 Hicksnek nem volt kire kacsintania, elektronikus fegyvere sem volt, amivel ügyeskedhetett volna. Volt viszont egy kis hengeres tokja, amit harci öltözéke alá rejtve hordott magánál. Szétnyitotta a zubbonyát, kinyitotta a tokot, és elővett egy tizenkét lövetű, lefűrészelt ikercsövű, dobtáras antik puskát. Míg Hudson szakmai érdeklődéssel figyelte, a tizedes betárazta a fegyvert, hátrahúzta a závárt, és csőre töltötte a jól karbantartott régiséget.
 - Honnan szerezted, Hicks? Amikor megláttam, hogy kidudorodik a zubbonyod, azt hittem piát csempészel, ámbár nem vallana rád. A múzeumból loptad?
 - Régi családi darab. Ugye, csinos?
 - Micsoda család! Tud is valamit?
 Hicks megmutatott egy löszert.
 - Nem a szokásos nagy sebességű páncéltörő golyóbis, de nem örülnél, ha a szemed közé kapnál egyet. - Lehalkította a hangját. - Mindig a kezem ügyében tartom. Közeli találkozások esetére. Nem hiszem, hogy nagy távolságból is átütne mindent.
 - Tényleg nagyon csinos. - Hudson még egy csodáló pillantást vetett a lefűrészelt csőre. - Milyen hagyománytisztelő vagy!
 A tizedes halványan elmosolyodott.
 - A gyengéd természetem az oka.

Apone hangja ért el hozzájuk előlről:

- Mozogjatok. Hicks, úgy látom, te szeretsz hátul lenni. Rendben van, te leszel a hátvéd.

- Örömmel, őrmester.

A tizedes a jobb vállán pihentette az öreg puskát, könnyedén egyensúlyozta egyik kezével, ujját lazán a vaskos ravaszon tartotta. Hudson elismerően rávigyorgott, majd előresietett, hogy elfoglalja kijelölt helyét.

A levegő sűrű volt, a lámpák fényét felemésztette a gomolygó gőz. Hudson úgy érezte, mintha acél-műanyag dzsungelen kellene áthaladniuk.

Gorman hangja visszhangot vert a sisakhangszórójában.

- Semmi mozgás? - A hadnagy hangja gyengén és távolról hallatszott, de a híradós tudta, hogy csak néhány szinttel feljebből, a generátorállomás ajtaja felől jön: szemét a keresőn tartotta, úgy haladt előre.

- Itt Hudson, uram. Még semmi. Nulla. Az egyetlen, ami mozog itt lent, az a levegő.

Befordult egy sarkon, és felnézett a miniatűr kiolvasóról. Amit látott, elfeledtette vele a keresőt, a fegyverét, elfeledtetett mindent.

Egy másik kérges fal volt közvetlenül előttük. Kitüremkedések és fodrozódások tarkították, és valami ismeretlen, nem emberi kéz alkotta szörnyváltozata volt Rodin A pokol kapui című művének. Itt voltak az eltűnt telepések, élve eltemetve ugyanabba az epoxigyantába, amelyből az alagutak, a kamrák és az üregek hálózata épült fel, és amely a generátorállomás legalsó szintjét valamiféle xenopszichotikus rémálommá változtatta.

Mindegyikük köré gubót szőttek a falban, s nem lehet mondani, hogy kényelmes helyük volt ott. Kezek, lábak groteszk módon kicsavarva, eltörve, ha ez kellett ahhoz, hogy a szerencsétlen áldozatok beleférjenek az idegen képletbe. Fejek csüngtek természetellenes pózban. A legtöbb test csonthalommá aszott melyről lemállott a hús, a bőr. Mások csontig le voltak tisztítva. Ők voltak a szerencsések, mert megadatott nekik a kegyes halál. Minden tetemen volt valami közös, függetlenül attól, hogy hol és hogyan helyezték a falba: a bordáik kifelé görbültek, mintha mögüle kirobbant volna a szegycsont.

A katonák lassan szállingóztak be az embriókamrába. Arcukon félelem. Senki nem szólt. Egy sem volt köztük, aki ne tudta volna kinevetni a halált, de ez rosszabb volt, mint a halál. Ez visszataszító volt.

Dietrich talált egy még sértetlennek látszó női alakot. A teste kísértetiesen fehér és száraz volt. Szempillája megrezdült, felnyílt, amikor mozgást észlelt. Szeméből örület sugárzott. Az alak tompa, síri hangon szólt meg, suttogása a kétségbeesés mélyéről tört elő. Hogy meghallja, Dietrich közelebb hajolt.

- Kérlek... ölj meg.

Az orvostechikus elkerekedett szemmel tántorodott hátra. A terepjáró biztonságában Ripley csak tehetetlenül bámult, bál öklébe mélyesztett foggal. Tudta, mi történt, tudta, mi indította az asszonyt erre az utolsó kívánságra, mint ahogy tudta, hogy sem ő, sem más nem tehet egyebet, mint hogy teljesíti a kérést. A vezérlőfülkében hallatszott, hogy valaki öklendezik. Senki nem csinált belőle tréfát.

A falba börtönzött asszony rángatózni kezdett. Valahogyan összegyűjtött annyi erőt, hogy sikoltson, hogy egyetlen, elnyújtott, szaggatott sikolyba sűrítse lélek nélküli gyötrelmét. Ripley odaugrott a legközelebbi mikrofonhoz, hogy figyelmeztesse a katonákat arra, ami ezután következik, de nem jött ki hang a torkán.

De nem is volt rá szükség. Mindegyikük áttanulmányozta a lemezt, amit készített a számukra.

- Lángszórót! - csattant Apone hangja. - Gyerünk!

Frost átadta a hamvasztóját az őrmesternek, és félreállt. Mihelyt Apone kézbe vette, az asszony melléből vérsugár lövellt ki. A kiszakadt üregből egy apró, fogakkal teli koponya emelkedett ki vad sziszegéssel.

Apone ujjá megrándult a lángszóró ravaszán. A másik két katona, akinek volt hasonló fegyvere, utánozta a mozdulatot. Forróság és fény töltötte meg a kamrát, kiégette a falat, kiirtotta a benne rejlő, sikoltozó iszonyatot. A gubók és tartalmuk úgy folytak le, mint az átlátszó, forró karamella. Egy fülrepszó sikoltás visszhangzott a fülükben, amint a lánggal végigpásztázták a kamra hátulsó falát. Ami nem égett szénné, az megolvadt a forróságban. A fal felpúposodott és lefolyt, mint az olvadt műanyag, tócsát alkotva a csizmáik körül. De nem műanyagszaga volt. Átható, szerves bűzt árasztott.

A kamrában mindenki a falat és a lángszórókat figyelte. Senki nem vette észre, hogy egy másik falban valami megrándul.

VIII.

Az idegen arcra borulva aludt egy üregben, mely teljesen egybeolvadt a kamra többi részével. Most lassan előkászálódott a búvóhelyéről. Az égő gubók és más szerves anyagok füstje a mennyezet felé

hullámozott, szinte a nullára csökkentve a kamrában a látási viszonyokat.

Valami egy pillanatra a keresőre vont a Hudson figyelmét. Pupillája kitágult, megperdült és figyelmeztetőleg kiáltott:

- Mozgás! Mozgást észleltem!
- Helyzete? - kérdezte Apone élesen.
- Nem tudom. Túl kicsi a hely és túl sok a test.

Az őrmester hangjába ingerültség költözött.

- Ne mondd. Beszélj, Hudson. Hol van?

A híradós kétségbeesetten próbálta értelmezni a kereső jelzését. Ez a baj ezekkel az erőtermékekkel nehezen kezelhető, de legalább pontatlanok.

- Huh, úgy néz ki, hogy elől is meg hátul is.

A terepjáró vezérlőfülkéjében Gorman öröngve csavargatta a személyi monitorok erősségét és élességét állító gombokat.

- Itt nem látunk semmit, Apone. Mi történik?

Ripley tudta, mi történik. Tudta, mi fenyeget. Ha a többiek nem látják is, ő érezte, mint az éjszakai tengerpart fekete homokjára gördülő hullámot. Egyszerre találta meg a hangját és a mikrofont.

- Hozza ki az osztagot, Gorman. Azonnal hozza ki.

A hadnagy ideges pillantást vetett rá.

- Ne osztogasson nekem parancsokat, hölgyem. Tudom, mit csinálok.
- Lehet, de nem tudja, mi történik.

Lent, a C szinten az idegen kamrájának falai és mennyezete életre kelt. Biomechanikus ujjak nyújtották ki fémszagató karmaikat. Nyálkától síkos szájak nyíltak ki s örültek némán, amint gazdáik felébredtek. Bizonytalan mozgólódás támadt a füstön és gőzön túl az ideges emberek szeme előtt.

Apone azon kapta magát, hogy hátrál.

- Kapcsoljatok infravörösre. Nagyon figyeljete, emberek!

Sisakellenzők csapódtak az arcok elé. Sima, átlátszó belsejükön alakok kezdtek kirajzolódni, rémárnyak mozogtak kísértetnémán a gomolygó ködben.

- Sok jelzés jön - közölte Hudson -, mindenfelől. Minden irányból közelednek.

Dietrich idegei felmondták a szolgálatot: megperdült, hogy kirohanjon. Amint megfordult, valami magas és borzalmasan erős alak bukkant fel a füst mögül, hogy hosszú karjaival átölelje. Acélos végtagok zárultak össze szorosan a melle körül. Az orvostechnikus felsikoltott, ujjja önkéntelenül ráfeszült a lángszóró ravaszára. A tűzsugár betakarta, s vakon botorkáló kétlábú fáklyává változtatta Frostot. Üvöltése mindannyiuk fejhangszórójában visszhangzott.

Apone sarkon fordult, nem látott semmit a sűrű levegőben és félhomályban, de éppen eleget hallott. A felettük elhelyezkedő hőkicserélők melege torzította a katonák infravörös vizorjának képét.

A terepjáróban Gorman tehetetlenül nézte, hogy Frost monitorja elsötétül. Ugyanakkor a biovonallán is ellaposodtak, s komor egyenesekké változtak az életet jelző hegyek-völgyek. A többi monitoron pillanatonként tűntek fel és úsztak el a képek és körvonalak. Izzó napalm lövellt ki a megmaradt, működő lángszórókból, próbára téve a kamerák fényérzékenységét, s vakító fényáradatba vonva a képeket.

A káosz és örület közepette Vasquez és Drake megtalálták egymást. A csúcstechnikával felszerelt hárpia bólintott az újhullámos neandervölgyinek, s a helyére illesztette az egyetlen tárat.

- Na gyerünk - mondta kurtán.

Hátukat egymásnak vetve egyszerre nyitottak tüzet elektronikus fegyvereikből, két tűzövet húzva, mint amikor az űrhajó oldalán végigfut a hegesztőkészülék. A szűk kamrában a két nehézfegyver hangja elviselhetetlen volt. Kezelői fülének viszont úgy muzsikált, mint egy Bach-fúga és egy Grimoire sztantizátor egyvelege.

Gorman felcsattanó hangját alig hallották a csatazajban.

- Ki tüzel? Megparancsoltam, hogy hagyják a nehéztüzet!

Vasquez csak annyira nyúlt fel, hogy kitépje a sisakhangszórót, szeme továbbra is a célzóernyőre tapadt. Lába, keze, szeme és teste is fegyverré vált, egy ütemre táncoltak, perdültek. Robaj, villámlás, füst és üvöltés töltötte meg a kamrát, a C szinten folyó végső, döntő ütközet e kis csataterét. Vasquez mélységes nyugalom töltötte el.

A mennyország sem lehet sokkal jobb, mint ez.

Ripley összerezsent, mert egy újabb sikoly visszhangzott a vezérlő hangszóróiból. Wierzbowski sisakkamerájának képe kialudt, s mindjárt utána a vonalak is ellaposodtak a biomonitorján. Ripley keze ökölbe szorult, körmei a tenyerébe mélyedtek. Kedvelte Wierzbowskit.

Egyáltalán mit keres ő itt? Miért nem maradt otthon, szegényen és lefokozva, de kis lakása biztonságában, mellette Jonesszal, körülötte normális emberekkel, a fejében pedig mindennapi gondolatokkal? Miért kellett önként vállalkoznia a lidércnyomással való találkozásra? Emberbarátságból? Mert kezdettől sejtette, hogy mi okozta az Acheron és a Föld közötti kapcsolat

megszakadását? Vagy mert vissza akarta szerezni a vacak jogosítványát?

Lentről, a generátorállomás mélyéről egymásba folytak a kétségbeesett, őrjöngő hangok a kommunikációs rendszer külön személyi frekvenciáján. A fejhallgató érzékeny műszerei kiválasztották az értelmes szavakat a hangzavarból. Ripley az általános lármában először Hudson hangját ismerte fel. A híradós mesterkéletlen gyakorlatiassága felülemelkedett a taktikai kudarcon.

- Gyerünk ki innen!

Hallotta, hogy Hicks kiált valakinek. Még sohase volt ilyen zavarodott a hangja.

- Nem abba az alagútba, a másikba!

- Biztos? - Crowe képe ijesztően meglódult, ahogy félreugrott valami láthatatlan elől, kamerája füst, homály és biomechanikus árnyak vad örvényét közvetítette. - Vigyázz... mögötted. Mozdulj már!

Gorman keze lelassult. Valami más kellene most, nem a gombokat nyomogatni, és Ripley látta a hadnagy hamuszürke arcán a tanácsstalanságot.

- Hozza ki őket! - üvöltött rá. - Most azonnal!

- Pofa be! - Gorman levegő után kapkodva meredt a kiolvasóira. Minden széthullott, gondosan kidolgozott harci terve pillanatok alatt, a szeme láttára omlott össze, a megmaradt monitorokon még arra sem volt ideje, hogy átgondolhassa a történeteket. Pillanatok alatt. - Azt mondtam, pofa be!

Felszakadó fém recsegése hallatszott Crowe készülékéből, mielőtt a képe kialudt. Gorman hebegett valamit, próbálta megőrizni az önuralmát, ha a helyzet feletti uralmát elveszítette is.

- Huh, Apone, utasítom, hogy nyissanak ösztüzet a lángszórókkal, és vonuljanak vissza osztagonként a terepjárához. Vége.

Az őrmester távolból jövő válaszát eltorzította a statikus zaj, a lángszórók dübörgése és az elektronikus fegyverek kerepelése.

- Elismételne? Az egészet a lángszóróktól kezdve?

- Azt mondtam... - Gorman elismételte az utasítást. Nem számított, meghallotta-e valaki is. A kamrában csapdába esett férfiaknak és nőknek csak a cselekvésre maradt idejük, a figyelésre nem. Csak Apone babrált a készülékével, megpróbálta kihámozni a zagyva parancs értelmét. Gorman hangja az érthetlenségig torz volt. A személyi készüléket úgy tervezték, hogy minden körülmények között, még víz alól is tisztán szóljon, de itt most történt valami, amit a kommunikációs berendezés tervezői nem vehettek figyelembe, valami, amit senki nem láthatott előre, mert ilyesmivel még senki nem találkozott.

Valaki felsikoltott az őrmester mögött. A pokolba Gormannal. Átkapcsolta a készüléket a szkafanderek közös hullámhosszára.

- Dietrich? Crowe? Wierzbowski, hol vagy?

Balra tőle mozgás támadt. Megpördült, és pár milliméterre tőle Hudson feje bukkant elő. A híradós tekintete eszelős volt. Az örület határán állt, és alig ismerte fel az őrmestert. Hol voltak már a vakmerő kijelentések - nyoma sem maradt a színlelt harciasságnak. Rémületében majd kiugrott a bőréből, és nem is próbálta eltitkolni:

- Végünk van! Itt döglünk meg!

Apone egy tárat nyújtott feléje. A híradós a helyére lökte, miközben egyszerre akart minden irányba figyelni.

- Jobban vagy? - kérdezte tőle Apone.

- Igen, jobban; jobban! - Hálából az impulzusfegyverével körbelyuggatta a kamrát. - Ne törődj a hőcserélővel. - Mozgást érzelt, megfordult és tüzelt.

A fegyver kissé visszarúgott, s az ütés visszaadta elveszett önbizalmának egy darabkáját.

Tőlük jobbra Vasquez megállás nélkül tüzelt; egyméteres körzeten belül minden nem emberit megsemmisített, lett légyen halott, eleven vagy a generátorteleg gépezetének része. Mintha magánkívül lenne. De Apone jól ismerte. Ha Vasquez valóban magánkívül volna, már halottak volnának mindannyian.

Hicks rohant feléje. Vasquez lassan fordulva hosszú sorozatot eresztett ki a nehézfegyverből. A tizedes alábukott, amikor látta, hogy a fegyver csőve az arca felé lendül, szabaddá téve az utat Vasquez lövése előtt, amely hanyatt lökött egy feléje lopakodó rémálomba illő figurát. A biomechanikus ujjak centiméternyire voltak a nyakától.

A terepjáróban Apone monitorja örült vibrálásba kezdett, majd elsötétült. Gorman úgy meredt rá, mintha azzal életre kelthetné az emberével együtt.

- Mondtam, hogy jöjjenek vissza - mondta elhalóan, értetlenül. - Biztosan nem hallották a parancsot.

Ripley behajolt az arcába, úgy nézte a kába, zavart tekintetet.

- Elpusztulnak ott! Csináljon valamit!

Gorman lassan rápillantott. Ajka mozgott, de a motyogása érthetetlen volt. Erőtlenül ingatta a fejét. Innen nem számíthat segítségre. A hadnagy kiesett. Burke a szemközti falnak támaszkodott, mintha a közte és a még működő monitorok közti távolság valahogy távol tartaná őt a generátorállomás mélyén dúló harctól.

Egyetlen dolog mentheti csak meg a még életben levőket: az azonnali segítség. Gorman nem fogja, Burke nem tudja megtenni. Marad tehát Jones gazdája.

Ha a macska itt volna és tennie kellene valamit, hogy megmentse őt, Ripley tudta, mit tenne a kandúr: megfordítaná a páncélozott csapatszállítót, és teljes sebességgel a leszállópályához vezetné. Be a leszállóhajóba és vissza a Sulacóra, zsupsz a mélyálomba, aztán gyerünk haza! És ezúttal egyetlen társasági alkalmazott sem kételkedne a jelentésében. Nem ám az idegsokkos Gormannal és a félig kómában lévő Burke-vel a háta mögött. Nem bizony, a felvételek birtokában, amiket a terepjáró számítógépe rögzített a személyi kamerákról, hogy belevághassa azoknak a magabiztos és önelégült társasági képviselőknek az arcába.

Ki innen, el innen, haza! - üvöltötte egy hang a koponyájában. - Megkaptad a bizonyítékot, amiért jöttél. A kolóniának lőttek, egy túlélte, a többiek meghaltak, vagy még annál is rosszabb sorsra jutottak. Menj vissza a Földre, és hadsereggel gyere vissza, ne egy szakasszal. Légköri repülésre alkalmas gépekkel. Nehézfegyverekkel. Mutasd meg nekik a helyet, ha kérik, de a többit csinálják nélküled.

Csak egy baj van ezzel a kényelmes gondolatmenettel. Ha elmegy, azzal kiszolgáltatja Vasquez, Hudson, Hickset és mindenki mást, aki még él odalent a C szinten, az idegenek kényére-kedvére. Ha szerencsájuk van, meghalnak, ha nem, be lesznek falazva a gubófalba, hogy helyettesítsék a telepeseket, akiket könyörületből elhamvasztottak.

Ezt nem teheti meg. Élete végéig látná az arcukat, hallaná a sikolyaikat, valahányszor lehajtja a fejét a párnájára. Ha elrepül, a rémálmot később százakra szabadítja rá. Rossz üzlet. A számok most megint ellene dolgoznak.

Megrémült attól, amit tennie kell, de a Gorman tehetetlensége miatt érzett dühe és az, hogy a Társaság képes volt egy tapasztalatlan tiszttel és alig egy tucat katonával (nyilván takarékoságból) ideküldeni őt, segített abban, hogy otthagyja a megbénult hadnagyot, és a terepjáró pilótafülkéjébe menjen.

A Hadley-kolónia egyetlen túlélője komoly arccal várt rá.

- Newt, ülj hátra, és szíjazz be magad.

- A többiek után mész, igaz?

Nem válaszolt, amíg be nem szíjazta magát a vezetőülésbe.

- Muszáj. Vannak még élő emberek odalent, és segítségre van szükségük: ugye, ezt megérted?

A kislány bólintott. Tökéletesen megértette. Miközben Ripley a biztonsági övét csatolta, a kislány már el is indult hátra.

Ahogy a műszerfal felé pillantott, a beépített műszerek meleg fényei köszöntöttek rá. Gorman és Burke lehettek cselekvésképtelenek, de efféle pszichikai gátlások nem befolyásolták a terepjáró mozgását. Sorra nyomkodta a kapcsolókat és gombokat, s most örült, hogy alkalma volt az elmúlt évben mindenféle rakodó- és szállítójármű kezelésével foglalkozni odakint Portside-on. A túlméretezett, turbófeltöltéses motor megnyugtatóan duruzsolt, s a csapatszállító indulásra készen megrázkódott.

A motor beindulása elég volt ahhoz, hogy visszazökkentse Gormant a valóságba. Hátradőlt a székében, és a füle felé kiáltott:

- Ripley, mit csinál?

Erőlködni sem kellett, hogy ne figyeljen rá, most fontosabbak voltak a műszerek. Sebességbe tette a hatalmas járművet. A hajtott kerekek gurulni kezdtek a nyirkos talajon, s a terepjáró megindult az állomás tátongó bejárata felé.

Füst szivárgott a komplexumból. A nagy, páncélozott kerekek megcsúsztak a nedves burkolaton, amikor oldalra kormányozta majd a lefelé vezető széles rámpára irányította a gépet. A terepjáró kényelmesen elfért a rámpán. Úgy tervezték, hogy nagy lánc talpas szállítójárművek és szervizgépek is közlekedhessenek rajta. A telepi építmények jellegzetesen túlméretezettek voltak. A rámpa még így is meghajolt a terepjáró páncélzatának súlya alatt, bár nem repedezett meg, miután Ripley lehajtott rajta. Öklével ütötte a függetlenül kormányozható kerekek kapcsolóit, a türelmes műanyagon töltve ki a mérget.

Köd és pára homályosította el a külső kamera képét. Automata navigációra kapcsolt át, és a jármű többet nem ütközött a falnak. Másodpercenként hússzor mérte a letapogató lézer a távolságot a kerekek és az akadályok között, s az eredményt a jármű központi számítógépébe továbbította. Ripley tartotta a sebességet, tudva, hogy a jármű nem ütközik semminek.

Gorman levette tekintetét a vezérlőfülke monitorjain elúszó homályos falak látványáról, meglazította öltözeke hevedereit, előrebotorkált, hol egyik, hol másik falnak ütközve, valahányszor Ripley vadul befordult egy-egy szűk sarkon.

- Mit csinál?

- Maga szerint mit csináljak? - Nem fordult feléje, teljesen belemerült a vezetésbe.

Gorman a vállára tette a kezét.

- Forduljon meg! Ez parancs!

- Maga nem adhat nekem parancsot, Gorman. Én civil vagyok, nem emlékszik?
- Ez katonai expedíció, katonai felügyelettel. Mint parancsnok utasítom, hogy fordítsa meg a járművet!

Ripley összeszorította a fogát, s minden figyelmét az elülső monitorokra összpontosította.

- Menjen és üljön le egy gránátra, Gorman. Nem érek rá.

A férfi megpróbálta kihúzni Ripleyt az ülésből.

Burke mindkét kezével átölelte, és elvonszolta onnan.

Meg akarta köszönni a Társaság képviselőjének, de nem volt rá ideje.

Elérték a C szintet, és a nagy kerekek csikorogtak, amikor egy éles fordulóra kényszerítette őket egyidejűleg kapcsolva ki az automata navigációt és a letapogató lézert. A motor felpörgött, ahogy a jármű előreledült, letépve a csöveket, vezetékeket, berendezéseket és az idegen képződmény csomkjait. Az irányítópultra pillantott, megtalálta a keresett külső szerelvények gombjait: a villogó jelzőfényét, a szirénáét és a futófényét. Jobb keze tenyerével végigsöpört a gombokon.

A terepjáró külsején életre keltek a nátrium ívlámpák, infravörös tájolófények, a forgó helyzetjelző villogók és felvillogtak a harci szirénák. A személyi monitorok hátul helyezkedtek el a vezérlőfülkében, de nem volt szüksége rájuk, elég volt belőnie magát a fegyverek pontosan előtte villogó torkolatüzére. A fények és a robaj egy vastag, áttetsző idegen gyantafal mögül jöttek, az anyag hátborzongatóan szűrte meg a fegyverek fényeit, holmi belülről lüktető kupolává alakítva az embriókamrát.

Meglökte a gyorsítókart. A terepjáró mint az ágyúból kilőtt vasdarab, áttörte az ívelt falat. Gyantadarabok és biomechanikus habarcs röpködött a levegőben. Hatalmas csomkok zúzódtak össze a páncélozott kerekek alatt. Félrerántotta a kormányt, mire a személyszállító megpördült. Az erős gépezet fara meglödült, és ledöntötte az idegen fal egy másik darabját.

Hicks bukkant elő a füstből: hátrafelé tüzelt, amerről jött, egyik kezében a nagy impulzusfegyver, a másikkal a bicegő Hudson támogatva. Az adrenalinnak, sok-sok erőnek és elszántságnak volt köszönhető, hogy a két ember még mozogni tudott. Ripley elfordult a szélvédőtől, s hátranézett a terepjáró belsejébe.

- Burke, jönnek!

A kiáltás alig hallhatóan jutott el a vezérlőfülkébe.

- Megyek már! Tartson ki.

A Társaság képviselője a legénységi ajtóhoz botorkált, s addig matatott az ismeretlen kapcsolótáblán, míg a páncélozott zsilip kitérült. Hicks és Hudson nyomában a két elektronikus fegyverkezelő alakja rajzolódott ki a sűrű ködben. Szakszerűen vonultak vissza, váll váll mellett, tűzzel fedezve a visszavonulást mindaddig, amíg neki nem faroltak a csapatszállítónak. Mialatt Ripley figyelte őket, Drake fegyvere kiürült. Automatikusan rácsapott a fegyver hevedereinek csatjára. Az lehámlott róla, mint a levedlett bőr, de még le sem ért a földre, Drake máris előkapta a háta mögül a lángszórót, és tüzelt. A napalm sivító hangja keveredett Vasquez még működő fegyverének tompa ugatásával.

Hicks elérte a terepjárót, lelökte a fegyverét, és jószerivel behúzta a sebesült Hudson a nyíláson. Azután a híradós után hajította az impulzusfegyvert, és két lépéssel szabaddá tette a zsilipet. Vasquez még akkor is tüzelt, amikor a tizedes két kézzel átölelte és magával vonszolta. A nő éppen akkor vette észre a Drake mögül közelítő magas, sötét árnyat, és arrafelé irányította a tüzet, miközben Hicks belökte őt a terepjáróba.

A találat fénye egy nem emberi, fagyos vigyort világított meg, s azt, ahogy az elektronikus lövedék szétépte az idegen mellkasát. Világossárga testnedv spriccelt szerteszét. Ráfröccsent Drake arcára, mellére. Füst szállt fel az elektronikus fegyverkezelő testéből, ahogy a sav gyorsan átmarta a húst, a csontokat. Izmai vonaglottak, lángszórója még tüzelt, miközben hanyatt vágódott.

Vasquez és Hicks félreugrottak, mert egy lángcsóva bevágódott a legénységi ajtón, és itt-ott lángra kapott a terepjáró gyűlékony belseje. Amikor Drake elesett, Hicks elindította az ajtózárási szerkezetet. Vasquez vadul, négykézláb mászva igyekezett a nyílás felé. A tizedes megragadta, otthagynak a kapcsolót. Nagy erőfeszítésébe került, míg visszarángatta a nőt.

- Drake! - üvöltött Vasquez, akiről lefoszlott minden önuralom. - Elesett!

Hicks csak nagy természetének és erejének köszönhette, hogy maga felé tudta fordítani a nő arcát.

- Elment! Felejtse el, Vasquez. Neki vége!

Vasquez üres tekintettel nézett rá, arcát korom és szenny csíkozta.

- Nem! Nem, ő nem! Ő...

Hicks hátrapillantott a terepjáró többi utasára.

- Vigyék el innen. Be kell csukni az ajtót.

Hudson bólintott, Burke-vel együtt elvonszolták a kábult tüzért a zsiliptől. A tizedes a vezérlőfülke felé pillantott, és felemelte még megmaradt hangját:

- Gyerünk! Tisztuljunk innen.

- Indulás! - Ripley benyomta a gombokat, és megragadta a gyorsító karját. A páncélozott csapatszállító felbőgött és megrázkódott, amikor Ripley megindult vele vissza a rámpán.

Egy teli állvány ledőlt, a szertehulló készülékek maguk alá temették Hudson-t. Káromkodva vaktában lökdöste félre a dobozokat, azt se nézve, hogy ÉLELMISZER-VÉSZTARTALÉK vagy ROBBANÓANYAG felirat van-e rajtuk.

Hicks visszafordult az ajtóhoz, a kapcsolótáblával matatott. Már majdnem bezárult, amikor óriási kalapácsként két hosszú mancs csapódott a nyíláskeretbe. Newt gyermeki hangján felharsant a rettegés ősi sikolya. A kardfogú, a hatalmas medve, a mumus ott állt a barlang előtt, és ezúttal nem volt hová bújni.

Vasquez feltápáskodott, és csatlakozott az ajtónak támaszkodó Hickshez és Burke-höz. Egyesült erőfeszítésük ellenére kívülről fokozatosan tágították az ajtó nyílását. A záruk és reteszek csikorogva tiltakoztak az erőszak ellen.

Hicks összegyűjtött annyi levegőt, hogy a még mindig zsibbadt Gormanra ordítson:

- Jöjjön az ajtóhoz!

A hadnagy meghallotta és magához tért. Magához tért, és tágra nyílt szemmel, a fejét rázva hátrálni kezdett. Hicks halkan káromkodott, és vállal nekifeszült a retesz fogantyújának. Felszabadult kezével előkapta a lefűrészelt csövű tizenkét lövetőt, épp amikor egy kísérteties idegenfej befurakodott a nyíláson. Állkapcsa szétnyílt, láthatóvá vált a torka és éles fogai. Amikor a nyálkás tépőfogak feléje kaptak, Hicks a démoni állkapcsok közé dugta a puska csövét, és meghúzta a ravaszt. Az ódon fegyver durranása visszhangot vert a csapatszállítóban, a szétfúzott koponya hátrahanyatlott és savas vért spriccelt. A permet azonnal marni kezdte az ajtót és a fedélzetet.

Hicks és Vasquez félreugrott, de néhány csepp Hudson karjára hullott. Füstölni kezdett a bőre, és a hús sisteregve elpárolgott. A kommunikációs technika kezelője fájdalmas üvöltéssel rogyott le egy üres ülésbe.

Hicks és Burke becsapták és bezárták az ajtót.

Mint egy szökevény üstökös, dübörgött visszafelé a terepjáró a rámpán, és belerohant egy köteg csővezetékbe. Ripley kipörgette a túlméretezett kerekeket, és kiszabadította a járművet. Szikrák záporoztak utánuk.

Mögötte a legénységi fülkében mindenki egyszerre ordított. Előkapták a tűzoltókészülékeket, és oltani kezdték a tüzet. Newt félrehúzódott, csendben ült a helyén, mialatt a fejvesztett felnőttek le-fel rohagáltak körülötte. Nehezen, de egyenletesen lélegzett, szeme éberén figyelt. Ami most történt, abban semmi új nem volt a számára. Mindezt átélté már.

Valami tompán, fémesen huppant a tetőn.

Gorman az ülőhelyek közti átjáró bal sarkába húzódott vissza. Üres tekintettel bámulta a kétségbeesett társaságot. Ezért nem látta, hogy a keskeny tüzelőállás, aminek támaszkodott, remegni kezd. De megérezte, amikor a nyílásfedele kitépték a helyéből. Meg akart fordulni, de nem volt elég gyors, és valami megragadta a nyíláson keresztül.

Az idegen farokhegyén volt valami éles és szupergyors, ami a lábára csavarodott; majd belevágódott a vállába, Gorman felüvöltött. Hicks egy szökkenéssel a legénységi fülke tűzirányító ülésében termett; egyik kezével a fogantyúkat, a másikkal a nyomógombokat kezelte, miközben az ülés motorja halkan duruzsolva körbefordult vele. Élénk színű mutatók keltek életre a kapcsolótáblán. Nem vidították ugyan fel a terepjáró ostromlott belsejét, de mosolyt csaltak a tizedes arcára.

Mozdulatai nyomán segédhajtóművek búgtak fel, és egy kis lövegtorony mozdult meg a csapatszállító tetején, s egy szabályos félkört írt le. Az idegen, amely már Gorman testének kétharmadát kihúzta a járműből, hirtelen az új zaj felé fordult, épp amikor a duplacsövű tüzelni kezdett. A nehézlövedékek kilökték az idegent, még mielőtt a sav szétspriccelt volna.

Burke berántotta az öntudatlan Gorman, Vasquez pedig keresett valamit, hogy betömje a nyílást.

A terepjáró - tűz- és füstcsövét húzva maga után - felrohant a rámpán. Ripley birokra kelt a járművel, amikor az oldalra csúszott, és elsöpört egy melléképületben berendezett vezérlőhelyiséget. Irodai bútorok és szétfúzott faldarabok röpködtek szanaszét, műanyag- és törmelék-nyomdokvonalat húzva a visszavonuló jármű mögött.

Már majdnem sikerült, már majdnem kint voltak. Még egy perc vagy kettő, és ha semmi nem jön közbe, kijutnak az építményből. Ki a...

Egy idegenkar csapódott közvetlenül Ripley arca előtt az ütésbiztos szélvédőre. Csillogó nyálkával borított állkapcsok közeledtek feléje. Ripley mindkét kezével eltakarta az arcát, és félrehajolt. Egyszer már volt ilyen közel a kárhoz. A Narcissus siklóban, a pilótaülésbe szíjazva, amikor olyan közel csalt egy másik idegent, hogy a végén ki tudta lökni a zsilipen. De itt nincs zsilip, se megfelelő szkafander, amely megvédené, se gomb, amit megnyomhatna; se idő, hogy ilyesmire gondoljon.

Rátaposott a lába alatt lévő fékre. A hatalmas kerekek azonnal leblokkoltak, sikoltva harsogták túl a kinti káoszt. Érezte, hogy előrelelendül, a feje a tátongó állkapcsok felé repül. De a hevederek lefékezték a mozgást, és megtartották az ülésben.

Az idegent nem volt, ami megtartsa. A szélvédőre hajolva esetlenül igyekezett megkapaszkodni a tető peremében, de még emberfeletti ereje sem volt elegendő ahhoz, hogy előre ne vágódjon. Amikor a

földre esett, Ripley újra sebességbe kapcsolott. A jármű meg sem billent, miközben átgázolt a csontvázszerű testen összezúzva azt hatalmas súlyával. Sav fröccsent a páncélozott kerekekre, de a gyors forgás következtében le is rázódott róluk, mielőtt néhány lényegtelen lyuknál többet mart volna ki a forgó korongokból. A sebességük nem változott.

Előttük a sötétség. A jóleső, tiszta sötétség. Nem az agyára telepedő üresség, hanem a halvány fényekkel hunyorgó világ: az Acheron felszíne, az állomás falaival körbekerítve. Egy perc múltán kint voltak, s a közlekedőúton száguldottak a leszállóhely felé.

A terepjáró hátuljából zörej hallatszott, mint amikor szögeket dobálnak be az ételautomata nyílásán. Néha egy hangosabb kattanas vegyült belé. Nem afféle zörej volt ez, mint szerviz közben, amikor az alkatrészeket zsírozzák. Ripley mindenféle gombot kipróbált, hogy megszüntesse a zajforrást, de mint visszatérő rémálmaival, ezzel sem boldogult.

Hicks előrement, és gyengéden, de határozottan lefejtette az ujjait a gyorsító karjáról. Ripley arca ugyanolyan fehér volt, mint ökölbe szorított keze. Pislogott és hátrapillantott Hicksre.

- Jól van - nyugtatta meg Hicks -, már kint vagyunk. Mind mögöttünk vannak. Nem hiszem, hogy idekint is támadnának. Lassítson le. Nem jutunk messzire ezzel a halom ócskavassal.

A csikorgó hang felerősödött, amint lassítottak. Ripley feszülten figyelte, miközben megállította a gépet.

- Ne is kérdezze, mi ez. Nem szerelő vagyok, csak kezelő.

Hicks a fémesen morgó hang felé fülét.

- Úgy hangzik, mint egy eltört féltengely. Esetleg kettő. Csak a fémet darálja. Azon csodálkozom, hogy az alváz nem maradt el valahol a B szinten. Jó erősen építették ezt a vacakot.

- Nem elég erősen. - Ez Burke hangja volt, valahonnan az utastérből hallatszott fel hozzájuk.

- Senki nem gondolta, hogy valaha is ilyen lényekkel kell szembeszállnia. - Hicks a műszerfal fölé hajolt, és megforgatta az egyik külső kamerát. A terepjáró füstölgő, savmarta karosszériája szörnyű látványt nyújtott. Pedig sebezhetetlennek hitték. Most egy rakás ócskavas volt.

Ripley megfordította a székét, lenézett a mellette lévő üres ülésre, majd a középső, a jármű hátuljába vezető folyosóra pillantott.

- Newt. Hol van Newt?

Valami megrántotta a nadrágja szarát. Nem túl erősen, nem is ugrott fel tőle: Newt a vezetőülés és a terepjáró páncélozott orra közötti szűk résben lapult. Reszketett rémületében, de éber volt. Ezúttal nem merevedett le, nem menekült el a valóság elől. Nem volt oka ilyen szélsőséges viselkedésre. Kétségtelen, a kislány ennél rosszabb dolgoknak is tanúja volt, amikor az idegenek elárasztották a kolóniát.

Vajon látta a vezérlőfülke monitorjain, amikor a katonák behatoltak az embriókamrába? Vajon látta az asszony arcát, aki haláltusájában Dietrichnek suttogott? És ha az az asszony...?

Nem lehetett. Ha ő volt Newt anyja, a kislány most önkívületben volna. Elérhetetlen messzeségben, talán mindörökre:

- Jól vagy? - Néha bárgyú kérdéseket is fel kell tenni. Meg aztán akarta, szüksége volt rá, hogy hallja a kislány hangját.

Newt csak felfelé mutató hüvelykujját mutatta Ripley felé; még nem szokott le teljesen a védekező hallgatásról. Ripley nem kényszerítette beszédre. Azért maradt életben, mert csendben volt, amíg körülötte gyilkoltak mindenkit.

- A többiek után kell néznie - mondta a felfelé bámuló arcnak. - Itt maradsz?

Ezúttal egy bólintás és egy halvány mosoly, amitől Ripleynek elszorult a torka. Megpróbálta eltitkolni, mit érez, mert a síráshoz nem ez a megfelelő idő és hely. Majd ha már biztonságban visszatértek a Sulacóra.

- Jó. Igyekszem vissza. Ha úgy érzed, hogy fárasztó ott kuporogni, gyere hátra hozzánk, jó?

A mosoly szélesebb lett, és egy jóval élénkebb bólintás követte, de a kislány nem mozdult. Még most is jobban bízott a saját ösztöneiben, mint akármelyik felnőttben. Ripley nem sértődött meg. Kitápaszkodott az ülésből, és elindult hátra.

Hudson oldalt állt, és a karját vizsgálta. Hogy még volt egyáltalán karja, csak annak köszönhetette, hogy az idegensav alig-alig érte. Végiggondolta életének utolsó húsz percét, percről percre pergetve le, mint egy filmet, és nem hitte el, amit látott. Ripley hallotta, hogy magában motyog:

- ...nem hiszem el. Ez nem igaz. Ember, ilyen nincs.

Burke meg akarta nézni a sebesült híradós karját, inkább kíváncsiságból, mint együttérzésből. Hudson elkapta a Társaság képviselője elől.

- Jól vagyok. Hagyja!

Burke lebiggyesztette az ajkát, csak látni akarta, nem megtapogatni.

- Pedig meg kellene néznie. Én nem tudom, miféle mellékhatásai lehetnek. Lehet, hogy mérgező.

- Igen? És ha igen, gondolom, pillanatokon belül átnézi a gyógyszereket, és hoz egy adag ellenszert, igaz? Dietrich az orvostechikus. - Nyelt egyet, és elszállt a mérge. - Volt az orvostechikus. A bűdös

dögök.

Hicks a mozdulatlan Gorman fölé hajolt, megnézte a pulzusát. Ripley odalépett hozzá.

- Valami? - csak ennyit kérdezett.

- A szívverése lassú, de egyenletes. A légzése úgyszintén. Ugyanaz a helyzet valamennyi életjelével: lelassultak, de szabályosak. Él. Ha nem tudnám, mi történt, azt mondanám, hogy alszik, de ez nem alvás. Azt hiszem, megbénult.

Vasquez félrelökte mindkettejüket, és a gallérjánál fogva megragadta az öntudatlan hadnagyot. Túl dühös volt ahhoz, hogy sírjon.

- Halott ez vagy mi? - Egyik kezével a mellét fogva megrázta Gormant, a másikat ökölbe szorítva felemelte, és beleüvöltött az arcába:

- Ébredj, pendej! Ébredj! Megöllek, te semmirevaló szemét!

Hicks közé és a magatehetetlen hadnagy közé állt. Halkan beszélt továbbra is, de a hangjában volt már némi él. A szigorú tekintet az elektronikus fegyver kezelőjére szegeződött:

- Hagyd. Hagyd. Menj innen. Most azonnal.

Pillantásuk találkozott. Vasquez félig felemelve tartotta Gormant. Valami a dühén keresztül is eljutott a tudatáig. Tengerész volt, és a tengerészek életét szabályok irányítják. Ez a szabály ez esetben igen egyszerű volt. Apone meghalt, és Hicks a rangidős.

- Nem ér annyit, hogy használjam az öklömet - morogta végül. A hadnagy feje a padlóhoz koppant, amikor elengedte a gallérját, és sarkon fordulva, magában káromkodva elment. Ripley előtt egy percig sem volt kétséges, hogy ha Hicks nem lép közbe, az elektronikus tűzér péppé veri az öntudatlan Gormant.

Miután Vasquez eltűnt az útból, Ripley lehajolt a megbénult tiszthez, és kigombolta a zubbonyát. A vértelen, bíborvörös, pontszerű seb a vállán már össze is zárult.

- Mintha fullánk csípte volna meg. Érdekes. Nem tudtam, hogy erre is képesek.

- Hé!

Az izgatott kiáltásra ő is, Hicks is a vezérlőfülke felé fordult. Hudson volt ott. Egy ideje komoran bámulta a videoernyőket és a biomonitorokat, és most valamin megakadt a szeme. Intett megmaradt társai felé.

- Nézzétek: Crowe és Dietrich nem haltak meg! - Hadonászva mutogatta a biokioldásokat, s szinte nyeldeste a levegőt. - Úgy járhattak, mint Gorman. Nagyon gyengék a jeleik, de nem haltak meg...

A hangja elcsuklott, izgalma elpárolgott.

Ha nem haltak meg, és úgy jártak, mint Gorman, az azt jelenti... A híradós dühében és elkeseredésében reszketni kezdett. Már-már erőt vett rajta a hisztéria. Mint mindannyiukon. A hisztéria lesben állt, öntudatuk peremére telepedett, várva a pillanatot, hogy leteperje azt, aki elveszíti az önuralmát.

Ripley tudta, mit jelentenek azok a szunnyadni látszó életjelek. Megpróbálta elmagyarázni Hudsonnak, de a tekintete nem találkozott az övével.

- Nem segíthet rajtuk.

- Hé, de hiszen még élnek...

- Felejtse el. Most már be vannak gubózva, mint a többiek. Mint a telepések, semmit nem tehet értük. Senki nem tehet semmit. Ennek ez a rendje. Örüljön, hogy itt van, és beszél róluk, holott maga is ott lehetne velük. Ha Dietrich volna itt, ő tudná, hogy semmit nem tehet magáért.

A híradós magába roskadt.

- Ez nem lehet igaz.

Ripley elfordult tőle. Tekintete találkozott Vasquezével. Egyszerű lett volna azt mondani a tűzérnek: "En megmondtam." De felesleges lett volna. Abban a pillantásban minden benne volt, amit a két nő mondhatott egymásnak.

Ezúttal Vasquez fordult el.

IX.

A kolónia orvosi laboratóriumában Bishop az okulár fölött görnyedt. A lencse alatt a legközelebbi stasishengerből kiemelt, arcra tapadó parazita szövetének metszete volt. A szövettani vizsgálatnak alávetett lény még holtában, a boncasztalon hanyatt döntve is rémítő látvány volt. A kapaszkodó, mozdulatlan lábak mintha bármely pillanatban rávethetnék magukat a túlságosan közel hajoló arcra, az izmos farok mintha készen állna, hogy egyetlen erőteljes lendülettel a szoba másik sarkába penderítse a lényt.

A belső felépítése legalább olyan lenyűgöző volt mint funkcionális külseje. Bishop szinte hozzánőtt a nézőkéhez. A nagy felbontóképességű szonda és a saját sokoldalú műszere segítségével több olyasmit is meglátott, ami fölött a telepések valószínűleg elsiklottak.

Többek között módfelett érdekelte és sóváran kereste a választ, hogy vajon egy ilyen parazita rátapadna-e az olyan szintetikus lényekre is, mint ő. Az ő belseje egészen más, mint a pusztán biológiai felépítésű embereké. Vajon képes-e rá a parazita, hogy felfedezze a különbséget, mielőtt ugrik? Ha nem, és szintetikus szervezetet használ gazdának, vajon mi lesz a kényszerű egyesülés eredménye? Egyszerűen leválik, és keres másik testet, vagy figyelmetlenül beléhelyezi az embriómagot? Ha igen, képes lesz-e az embrió növekedni, vagy kettejük közül ő lenne jobban meglepve attól, hogy hús-vér nélküli testben próbál kifejlődni?

Robotot is támadhat meg parazita?

Valami zaj hallatszott a bejárat felől. Bishop hosszasan kísérté szemmel a leszállóegység legénységének főnökét, aki egy műszerekkel és laboratóriumi felszerelési tárgyakkal teli raklapot gurított be.

- Hova tegyem?

- Oda - mutatta Bishop -, a pad végénél jó lesz.

Spunkmeyer kezdett lerakodni.

- Kell még valami?

Bishop bizonytalanul intett, szemét le nem vette a szondáról.

- Jó, visszamegyek. Csengess, ha kell valami.

Újabb intés. Spunkmeyer vállat vont és elment.

Bishop furcsa madár, tűnődött a legénységi főnök, miközben a kézikocsit végigtolta az üres folyosókon, majd a leszállópályához vezető aszfaltozott úton. Furcsa gépmadár, javította ki magát, s elmosolyodott a szójátékon. Vidáman fütörészett és feltúrta a gallérját. Nem fűjt nagyon a szél, de szabályos terepöltözék nélkül elég hűvös volt odakint. Az egyszerű dallam segítségére volt, hogy ne gondoljon az expedíciót sújtó katasztrófára.

Crowe, Dietrich, Apone - mind meghaltak. Nehéz elhinni, Hudson is folyton ezt motyogja magában. Hihetetlen és szégyenteljes. Valamennyiüket ismerte: számos bevetésen repültek együtt. Bár azt nemigen mondhatja, hogy bensőséges kapcsolat volt közöttük. Vállat vont, bár senki nem volt a közelben, aki láthatta volna a mozdulatot. A halált megszokták már mindannyian, felkészültek rá, hogy még a nyugdíjazásuk előtt találkoznak vele. Crowe és Dietrich randevúja kissé talán korai volt; ez minden. Ezen már nem lehet változtatni. De Hicks meg a többiek ügyesen kivédtek. Elvégzik a dolgukat, aztán lelépnek, és holnapra már kint lesznek az űrben. Ez a terv. Még egy kicsit körülnéznek, felvételeket készítenek, aztán eltűnnek innen. Tudta, hogy nem ő az egyetlen, aki már várja a pillanatot, amikor a leszállóhajó végre felemelkedik és visszaindul a jó öreg Sulacóra.

Gondolatai ismét Bishop körül kalandoztak. Lehet, hogy ezeket az új szintetikus modelleket már egészen bonyolult technikával készítik, vagy csak Bishop lénye teszi, de úgy érezte, kedveli az androidot. Azt mondják, hogy a mesterséges intelligenciával foglalkozó fickóknak évekig tartó kemény munkával sikerült tökéletesíteni a személyiségprogramot, de úgy, hogy még egy adag véletlenszerűséget is betáplálnak a futószalagról lekerülő új modellekbe. Igen, erről lehet szó - Bishopnak egyénisége van. Elég, ha beszélget vele az ember, rögtön kiderül, hogy más, mint a többi szintetikus. És az sem hátrány, ha akad egy csendes, udvarias bajtárs a sok kérkedő nagyszájú között.

Ahogy feltolta a kézikocsit a leszállóhajó rakodórámpáján, megcsúszott. Amikor visszanyerte az egyensúlyát, lehajolt, hogy megvizsgálja a nedves foltot. Mivel nem volt a rámpán horpadás, amiben megülhetett volna az esővíz, arra gondolt, hogy megsérülhetett Bishop valamelyik tartósítófolyadékot tartalmazó edénye; de nem érezte a formaldehid átható illatát. A fémre tapadó anyag inkább hasonlított nyálkára vagy géltre.

Vállat vont és felegyenesedett. Nem emlékezett, hogy eltört volna egy ilyen anyagot tartalmazó üveget, és amíg nem kérdezősködnek felőle, nincs miért aggódnia. Ideje sincs arra, hogy aggódjon. Túl sok a tennivaló, minél előbb indulni akarnak.

A szélroham majd fellökte. Rohadt egy légkör, pedig mennyivel szelídebb lehet, amióta a légkörfeldolgozók működnek. "Lélegzésre alkalmatlan" - mondták az elalvás előtti eligazításon. A kézikocsit maga után húzva megnyomta a kapcsolót, amely visszahúzta a rámpát, és becsukta az ajtót.

Vasquez le-fel járkált a terepjáró belsejében. A tétlenkedés olyankor, amikor vészhelyzetben vannak, eddig nem tapasztalt érzés volt számára. Egy puska hiányzott a kezéből s hogy lőhessen valamire. Tudta, hogy a helyzetük alapos elemzést kíván, és ez dühítette, mert nem volt elemző típus. Ő közvetlen és végleges módszerekkel dolgozott, méghozzá szavak nélkül. De elég okos volt, hogy felmérje: ez már nem a szokásos, standard hadművelet. A standard eljárást az ellenség már megrágtá és kiköpte. Ez a felismerés nem hatott rá nyugtatólag. Ölni akart.

Ujjai olykor meggörbültek, mintha most is az elektronikus fegyver gombjait szorongatnák. Ripleyt, ha látja, ez biztosan felidegesítette volna, ha az idegei, mint egy régi óra rugója, máris nem lettek volna túlfeszítve.

Vasquez elérkezett ahhoz a ponthoz, hogy vagy mond valamit, vagy kitepi saját haját.

- Jól van, nem tudjuk felrobbantani őket. Nem tudunk egy osztaggal visszamenni, még a terepjáróval sem, mert szétszednek minket, mint egy zöldborsókonzervet. De miért nem gurítunk le néhány kanna CN 20-at? Ideggáz kell nekik! Van elég a leszállóhajón, az egész kolóniát lakatlanná lehet vele tenni.

Hudson vádlón pillantott rá, majd a többiek felé fordult.

- Nézzétek, emberek, tisztuljunk innen, amilyen gyorsan csak lehet, oké? - A mellette álló nőre pillantott. - Én Ripleyvel tartok. Csináljanak babaszobát az egész telepből, ha akarnak, de mi most eltűnünk, és hadihajóval jövünk vissza.

- Finnyás lettél, Hudson? - nézett rá Vasquez összeszűkült szemmel.

- Finnyás! - Válaszképpen a kihívásra Hudson kissé kihúzta magát. - Ez meghaladja a képességeinket. Senki nem mondta, hogy ilyesmibe fogunk botlani. Én leszek az első, aki önként visszajövök, de csak ha megfelelő eszközeink lesznek, hogy megküzdjünk a problémával. Itt nem valami csőcseléket kell megfékezni, Vasquez. Mire célba veszed őket, már le is rágták a lábadat.

Ripley a tűzérre pillantott.

- Az ideggáz sem használna. Honnan tudjuk, hogy hatással volna-e a szervezetükre? Lehet, hogy csak prűszkölnének tőle. Ahogy a szervezetük fel van építve, az ideggáz csak gyönyört okozna nekik. Én az egyiket szigonypuskával lőttem ki a zsiliből, és csak annyit értem el vele, hogy lelassult. A hajtóművel kellett megégetnem. - Nekitámaszkodott a falnak.

- Azt mondom, szálljunk fel és égessük fel az egész telepet meg a fennsíkot, ahol eredetileg megtaláltuk a hajót, amivel idejötték. Csak így lehetünk biztosak.

- Várjanak egy percig. - Burke, aki mindvégig csendben hallgatta a társalgást, most felélénkült. - Nem vagyok felhatalmazva ilyesféle akcióra. Ez azért mégiscsak szélsőséges nézet.

- Nem gondolja, hogy a helyzet is szélsőséges? - mordult fel Hudson. A savmarta kezét borító kötést babrálta, miközben mereven nézett a Társaság képviselőjére.

- Persze hogy szélsőséges.

- Akkor miért nincs joga felégetni az egészet? - támadt rá Ripley. - Elveszíti a telepet meg az egyik generátorállomást, de a légkörátalakító berendezések kilencvenöt százaléka sértetlen és működőképes marad a bolygó többi részén. Miért tétovázik?

Érezve Ripley hangjában a kihívást, a Társaság képviselője habozás nélkül váltott békülékenyebb hangra.

- Nos, úgy értem, most az érzelmek dolgoznak bennünk. Én ugyanúgy ki vagyok borulva, mint a többiek. De ez nem jelenti azt, hogy el kell veszítenünk az ítélőképességünket: nagyon meg kell fontolnunk mindent. Gondolkodjunk, mielőtt a fürdővízzel együtt kiöntjük a gyereket is.

- A gyerek halott, Burke, ha nem vette volna észre. - Ripley már nem akart uralkodni magán.

- Csak azt mondom - vitatkozott Burke -, itt az idő, hogy átgondoljuk az egész szituációt, ha érti, mire gondolok.

Ripley összefonta a karját a mellén.

- Nem, Burke, mire gondolsz?

Nem volt idő hosszas latolgatásra.

- Először is ezek a berendezések roppant anyagi értéket képviselnek. Egy egész kolóniáról van szó. Üsse kő a helyreállítás költségeit. Már a szállítás is rengeteg pénzbe kerül, és az Acheron földiesítése még csak most kezd némi eredményt mutatni. Igaz, hogy a többi légkörfeldolgozó automatikusan működik, de azokat is rendszeresen kell ellenőrizni és karbantartani. A felszíni objektumok és a személyzet mellett szükség van egy orbitális állomásra, amolyan lebegő hotelre a szállítással foglalkozó személyek részére. Ez olyan további költség, aminek a nagyságát el sem tudja képzelni.

- Számlázzák nekem - mondta Ripley mosolytalan arccal. - Írják a többihez. Mi van még?

- Másrészt, mi itt egy fontos fajjal akadtunk össze. Önhatalmúlag nem gyilkolhatunk le egy olyan fajt, amely már eljutott erre a bolygóra. A tudományos veszteség felbecsülhetetlen lenne. Lehet, hogy soha nem találkozzunk többé velük.

- Igen, és ez borzasztó lenne. - Ripley leengedte karba tett kezét. - Nem felejtett el valamit, Burke? Azt mondta, hogy ha rosszindulatú életformával találkozunk, óvatosak leszünk, és elfelejtjük a tudományos megfontolásokat. Ezért nem szeretek hivatalnokokkal kezdeni: a maga fajtájának szelektív memóriája van.

- Nem így kell felfogni a dolgokat - tiltakozott a férfi.

- Hagyjuk ezt!

- Igen, hagyjuk ezt. - Vasquez nemcsak Ripley szavait, de érzelmeit is visszhangozta. - Figyeljenek ránk.

- Talán nem figyelte meg jól, hogy mi történt - szólt közbe Hudson -, de kézigránátot vágtak közénk, pajtás!

- Nézze, Burke - mondta Ripley kedvetlenül -, volt egy egyezségünk. Azt hiszem, én teljesítettem, amit vállaltam, nem tartozom, mindegy, hogyan mondjuk. Azért jöttünk ide, hogy kiderítsük, igazat

meséltem-e, és hogy megállapítsuk, mi okozta a Föld és az Acheron közti kapcsolat megszakadását. Maga megkapta a bizonyosságot, a Társaság megkapta a magyarázatot, én megkaptam az igazolást. Most itt az ideje, hogy eltűnjünk innen.

- Tudom, tudom. - Burke egyik kezével átölelte Ripley vállát, óvatosan, nehogy tolakodónak tűnjék, és félrevonta a többiekől, miközben lehalkította a hangját. - De mi rugalmas forgatókönyvvvel dolgozunk. Készen kell állnia rá, hogy félretegye az első reakcióit, a természetes érzelmeit, és fel kell ismernie a várható előnyöket. Mi itt túlélünk; most fel kell készülnünk, hogy a Földön is túléljünk.

- Mire akar kilyukadni, Burke?

Vagy nem vette észre a hideg csillogást Ripley szemében, vagy úgy határozott, hogy nem vesz róla tudomást.

- Azt akarom mondani, Ripley, hogy itt egy komolyabb dologról van szó. Úgy értem, nagy fontosságú dologról. Még sosem találkoztunk ilyesfajta teremtménnyel, és talán sosem lesz még egy ilyen alkalmunk. Az erejük és a leleményességük hihetetlen. Csak úgy egyszerűen nem semmisíthet meg valamit, ami ilyen potenciállal rendelkezik. Persze, védekezni kell ellene, amíg nem tanulunk meg bánni vele, de elpusztítani nem szabad.

- Akar fogadni?

- Nem gondolkodik racionálisan, Ripley. Nézze, megértem, min megy keresztül. Ne gondolja, hogy nem. De mindezt tegye most félre, és nézze a távlatokat. Ami megtörtént, megtörtént. Nem tudunk segíteni a telepéseknek, nem tehetünk semmit Crowe-ért, Apone-ért meg a többiekért, de segíthetünk magunkon. Megismerhetjük ezeket a lényeket, felhasználhatjuk őket, a javunkra fordíthatjuk, uralkodhatunk felettük.

- Nem uralkodhat ilyen lények felett. Félreállhat az útjukból; és ha a lehetőségei engedik, atomjaikra robbanthatja őket. De ne beszéljen nekem "túlélésről" a Földön!

Burke mély lélegzetet vett.

- Ugyan, Ripley. Ezek az idegenek oly módon különlegesek, amit még nem értünk meg. A különlegesség olyasmi, amivel a kozmosz fukarkodik. Tanulmányozni kell őket, óvatosan és a megfelelő feltételek mellett, úgy tanulunk tőlük. Itt mindössze annyi lett elhibázva, hogy a telepések a megfelelő felszerelés nélkül kezdték el tanulmányozni őket. Nem tudták, mire számítsanak. Mi tudjuk.

- Tudjuk? Nézze meg, mi lett Apone-nal meg a többiekkel!

- Ők sem tudták, hogy mivel állnak szemben, és kissé elbázták magukat. Szűk helyen estek áldozatul. Ezt a hibát még egyszer nem követjük el.

- Arra mérget vehet.

- Ami történt, valóban tragikus; de nem fog megismétlődni. Amikor visszajövünk, lesz megfelelő berendezésünk. Az a sav sem mar át mindent. Viszünk belőle mintát, és a Társaság laboratóriumaiban elemezni fogják. Kifejlesztenek majd egy védőeszközt, egy pajzsot. Megtaláljuk a módját, hogyan tegyük mozgásképtelenné a felnőtt egyedet, hogy aztán elvégezve rajta a szükséges beavatkozást, alkalmazni tudjuk. Igaz, az idegenek erősek, de nem mindenhatóak. Szívósak, de nem sebezhetetlenek. Meg lehet ölni őket olyan kis fegyverekkel, mint egy impulzuskarabély vagy lángszóró. Ez olyasmi, amit az expedíció máris bebizonyított. Maga bizonyította be - tette hozzá olyan rajongó hangon, hogy Ripley nem hitt a fülének.

- Én mondom magának, Ripley, ez olyan lehetőség, ami csak néhány embernek adatik meg. Nem ölhetjük meg őket pillanatnyi érzelmi felindulásból. Nem hiszem, hogy maga az a fajta volna, aki életének nagy lehetőségét feladná olyan elvont dolog kedvéért, mint egy kis bosszú.

- Ennek semmi köze a bosszúhoz - mondta Ripley higgadtan. - Ennek a túléléshez van köze. A miénkéhez.

- Még most sem ért engem. - A férfi ekkor már suttogott. - Nézze, mivel maga azt a Társaságot képviseli, amelyik felfedezte ezt a fajt, a tanulmányozása és az eredmények értékelése után várható profitból maga is szép összeggel részesül: az, hogy a Társaság egyszer vádat emelt maga ellen, aztán visszavonta, nem játszik ebben szerepet. Mindenki tudja, hogy maga az egyetlen túlélője annak a legénységnek, amelyik először találkozott ezekkel a lényekkel. A törvény biztosítja, hogy megfelelő ellenszolgáltatásban részesüljön. Gazdagabb lesz, Ripley, mint valaha is álmodta volna.

A nő némán, hosszasan nézte Burke-öt, mintha egy merőben új fajt figyelne, mellyel most találkozik először. És annak is egy különlegesen visszataszító példányát.

- Maga aljas, szemét...

Burke hátrahőkölt, tekintete megkeményedett. A bajtársiasság maszkja, amit felöltött, lefoszlott az arcáról.

- Sajnálom, hogy így érez. Ne akarja, hogy éljek a hatalmammal, Ripley.

- Miféle hatalmával? Azon már rég túl vagyunk. - Az átjáró felé intett. - Szerintem itt Hicks tizedes a parancsnok.

Burke nevetett. Aztán látta, hogy Ripley komolyan beszél.

- Maga viccel. Mi ez, tréfa? Hicks tizedes? Mióta parancsol egy tizedes a saját csizmáján kívül

bárkinek is?

- Ez a hadművelet a hadsereg hatáskörébe tartozik - emlékeztette Ripley csendesen. - Ez áll a Sulaco napiparancsában. Lehet, hogy nem vette magának a fáradságot, hogy elolvassa. Én igen. Ezt a Gyarmatügyi Hivatal fogalmazta így. Maga és én, Burke, csak megfigyelők vagyunk. Mi csak utazgatunk. Apone meghalt, és meglehet, Gormanra is ez a sors vár. Hicks a következő a rangsorban.

- Elnézett a megrökönyödött tisztviselő válla fölött. - Így van?

- Úgy látszik - felelte Hicks egykedvűen.

Burke önuralma kezdett szétfoszni.

- Nézze, itt egy többmillióos hitelügyletről van szó. Ő nem dönthet efféle dolgokban. Egy tizedes nem rendelheti el a felégetést. Ő csak egy baka. - Már bánta, amit mondott, és érezte a katona feléje lövellt pillantását, ezért udvariasan hozzátette: - Ne vegye zokon.

- Nem annak vettem. - Hicks válasza dühös és határozott volt. A fejmikrofonjába szólt: - Ferro, rögzítetted az egészet?

- Visszahallgatható - jött a válasz a leszállóhajó pilótájától.

- Készüljetek felszállásra. Azonnal el kell tűnnünk innen.

- Ezt sejtettük az eddigi társalgásból. Kellemetlen.

- A felét se tudjátok. - Hicks arckifejezése nem változott, amikor az összeszorított ajkú Burke-höz fordult. - Valamiben azért igaza volt. Nem szabad döntenie pillanatnyi érzelmi felindulásból.

Burke kissé megenyhült.

- Így már más. Tehát mit fogunk tenni?

- Átgondolom, ahogy javasolta. - A tizedes mintegy öt másodpercig behunyta a szemét. - Átgondoltam. Azt gondolom, hogy felszállunk, és orbitális pályáról felégetjük az egészet. Csak így lehetünk biztosak.

Kacsintott. A Társaság képviselőjének arcából kifutott a vér: egy dühös lépést tett Hicks felé, aztán rájött, hogy ebben a helyzetben nem tehet semmit. Kénytelen volt szavakkal sértegetni.

- Ez esztelenség! Nem gondolhatja komolyan, hogy nukleáris bombát dob a kolóniára!

- Csak egy kisebbet - biztosította Hicks nyugodtan -, de elég nagyot. - Összetette a kezét, mosolygott, majd szétrántotta: - Huss!

- Utoljára mondom, hogy nincs joga ilyesmit...

Szóáradatát halk kattanás szakította félbe, egy impulzuskarabély závarjának hangja. Vasquez a jobb karjára fektette a nehéz fegyvert. Nem Burke felé irányította a fegyver csövét, de nem is nagyon mellé. Tekintete semmitmondó volt. Burke tudta, hogy szeme sem rebberne, ha a mellébe eresztene egy impulzusadagot. A társalgásnak vége szakadt. Nehézkesen leült a fal mellett sorakozó székek egyikére.

- Mind megőrültek - morogta. - Tudják meg.

- Ember - felelte Vasquez halkan -, különben miért léptünk volna be a Gyarmati Flottába? - A tizedesre pillantott. - Áruj el valamit, Hicks. Az örülség mentség arra, hogy lelövöm ezt a mierdát? Ha igen, akkor a legokosabb, ha a hadnagy helyett ezt a szálnalmas alakot lövöm le. Ezt az alkalmat nem szalasztom el.

- Senki nem lő le senkit - közölte vele határozottan a tizedes. - Eltűnünk innen.

Ripley elkapta a pillantását, bólintott, aztán megfordult és leült. Karját megnyugtatólag a társaság egyetlen józan tagjának vállára tette. Newt a vállához simult.

- Hazamegyünk, kicsim - mondta a kislánynak.

Most, hogy eldöntötték, hogyan tovább, Hicks szakított egy percet, hogy megvizsgálja a terepjáró belsejét. A tűz okozta sérüléseket és az idegensav marta lyukakat leszámítva is elkeserítően nézett ki.

- Szedjük össze, amink van. Hudson, segíts, vigyük el a hadnagyot.

A híradós leplezetlen utálattal nézett a béna tisztre.

- Úgy gondolod, hogy ültessük fel a vezérlőbe, és szíjazzuk be? Rögtön otthon érezné magát.

- Nem vagyunk becsutelenek. Még él, tehát el kell vinnünk innen.

- Igen, tudom, tudom. Csak ne emlékeztess rá.

- Ripley, tartsa szemmel a gyereket. Egyébként úgy látom, hogy megkedvelte magát.

- Ez kölcsönös. - Szorosan magához ölelte a kislányt.

- Vasquez, tudsz fedezni bennünket, amíg a leszállóhajó a felszínre ér?

A nő mosolyogva villantotta rá tökéletes fogsorát.

- Csodákra is kész vagyok. - Rácsapott az impulzusfegyverére.

A tizedes a legénység utolsó tagjára pillantott.

- Maga is jön?

- Ne vicceljen - mordult fel Burke.

- Nem én. Itt nem. Ez nem egy vicces hely. - Bekapcsolta a fejmikrofonját. - Bishop, kitaláltál valamit?

A szintetikus hang betöltötte az utasfülkét.

- Nem sokat. A berendezés a telepések számára készült. A rendelkezésemre álló műszerekkel ennél

többet nem tudok tenni.

- Nem számít. Kimegyünk. Pakolj össze, a közlekedőútnál találkozunk. Meg tudod csinálni? Nem szeretnék kiszállni a terepjáróból, amíg a leszállóhajó nincs a közelben.

- Nem probléma. Itt minden nyugodt.

- Oké: csak olyasmit hozz, ami nem túl nehéz.

- Igyekezz.

A leszállóhajó felemelkedett a betonpadról, erősen küzdött a széllel. Ferro határozott mozdulatai nyomán előbb lebegett, himbálózott a légkörben, majd a telep fölött a várakozó terepjáró felé lódult.

- Látlak benneteket. A szél egy kicsit feltámadt. Közel megyek, amennyire csak tudok - közölte velük Ferro.

- Rendben. - Hicks a társaihoz fordult. - Kész? - Mindenki bólintott, csak Burke nem, aki mogorvának látszott, de nem szólt. - Akkor tűnés innen. - Működésbe hozta az ajtót.

Szél és eső zúdult rájuk, amint a rámpa szétnyílt. Gyorsan kiugráltak a járműből. A leszállóhajó már látható volt, feléjük oldalazott. Keresőfények gyúltak ki az oldalán, és a hasán. Az egyik fénysugár magányos emberi alakra vetődött: feléjük igyekezett a ködben.

- Bishop! - integetett Vasquez. - Rég láttalak.

Az visszaszólt neki:

- Nem ment valami jól, mi?

- Pocsékul. - Vasquez beleköpött a szélbe. - Majd egyszer elmesélem.

- Később. A mélyálom után. Majd ha már messzire leszünk innen.

Vasquez bólintott, ő volt a várakozók közül az egyetlen, akinek figyelmét nem kötötte le maradéktalanul a közeledő leszállóhajó. Sötét szeme folyton a csapatszallító körüli tájat pásztázta. Ripley a közelében állt, Newt kezét szorongatta. Hudson és Hicks közrefogták a még mindig öntudatlan Gormant.

- Maradjatok ott - utasította őket Ferro. - Adjatok egy kis helyet. Nem akarok a fejetekre ülni. - Átkapcsolta a fejmikrofonját. - Elkelne idefent némi segítség, Spunkmeyer. Gyere ki.

Mögötte kinyílt a fülke ajtaja. Hátrapillantott a válla fölött és dühösen szólt:

- Ideje volt. Hol a...

A szeme elkerekedett, a mondatot nem fejezte be.

Nem Spunkmeyer volt.

Az idegen alig fért be a nyíláson. Külső állkapcsa kifelé hajlott, mögötte láthatóvá váltak a fogai. Egy mozdulat, majd egy mennydörgő állati mordulás. Ferrónak arra sem volt ideje, hogy üvöltjön, a műszerfalhoz csapódott.

Odalent a menekülők dermedten figyelték, hogy a hajó hirtelen megperdül. Főhajtóművei felbőgtek, és noha veszített a magasságából, felgyorsult. Ripley megragadta Newtot, és rohanni kezdett a legközelebbi épület felé.

- Fuss!

A hajó elakadt egy sziklában a közlekedőút szélén, a bal oldalára billent, és egy bazaltkiszögellésnek csapódott. Felbukott, és a hátára zuhant, mint egy döglött sárkány, szétzúzta a kifutópályát, és felrobbant. Teljes szerkezeti egységek szakadtak le a hajótestről, legtöbbjük már égett. A hajótest még egy ívet írt le a levegőben, ahogy átbillent a masszív kősziklán. Tűz csapott ki a hajtóműből és a hajótestből.

A hajtómű egyik darabja a terepjáróra zuhant, és leszakította a páncélzatát. A csapatszallító a darabjaira hullott, az üzemanyag felrobbant benne. A leszállóhajó egyik lágoló kereke begurult a generátorállomás területére. Óriási tűzlabda világította meg az Acheron sötét egét. Gyorsan kihunytt.

Rejtekeikből előbújva a kábult túlélők hitetlenkedve meredtek a romokra, ahol szuperfegyvereik éppúgy, mint a távozásba vetett reményeik, egy pillanat alatt ócskavassá és hamuvá váltak.

- Hát ez óriási! - mondta Hudson szinte hisztérikusan. - Ez igen, ember. Most aztán mit csinálunk? Most tényleg jól nézünk ki.

- Befejezted? - Hicks kemény pillantással nézett a híradósra, aki megszégyenülten elhallgatott. Azután Ripleyhez fordult. - Jól vannak?

Ripley bólintott, és megpróbálta leplezni valódi érzelmeit, amikor lepillantott Newtra. Nem kellett különösebben erőlködni. Lehetetlen volt a kislány előtt eltitkolni bármit is. Newt elég nyugodtnak látszott. Igaz, nehezen lélegzett, de a futástól, nem a félelemtől. A kislány vállat vont, és szokatlanul felnőtt hangon szólalt meg:

- Azt hiszem, maradunk, ugye?

Ripley az ajkába harapott.

- Sajnálom, Newt.

- Nem kell sajnálnod. Nem a te hibád volt. - Csendesesen bámulta a leszállóhajó égő roncsait.

Hudson belerúgott mindenbe, ami kisebb volt a csizmájánál: szikladarabokba, fémkatrészekbe.

- Csak azt mondjátok meg, mihez fogunk kezdeni. Most mit csinálunk?

Burke dühös lett.

- Talán tüzet rakunk és énekelgetünk.

Hudson a Társaság képviselője felé lépett, de Hicks közéjük állt.

- Vissza kell mennünk. - Mindenki megfordult, és Newtra nézett, aki egyre csak az égő hajót bámulta.

- Vissza kell mennünk, mert nemsokára besötétedik. Azok éjjel jönnek. Legtöbbször.

- Rendben. - Hicks a terepjáró romjai felé intett. Az nagyrészt fémből készült, sokáig nem tudott égni.

- A tűz elaludt. Nézzük, mit találunk.

- Ócskavasat - jósolta Burke.

- Talán annál többet. Maga jön?

A társaság képviselője felállt.

- Itt biztosan nem maradok.

- Ahogy gondolja. - A tizedes a szintetikus felé fordult. - Bishop, nézd meg, be lehet-e menni a vezérlőbe. Úgy értem, derítsd ki, hogy... üres-e.

Az android szelíd mosollyal válaszolt:

- Valóban? Tudom, miről van szó. Én természetesen feláldozható vagyok.

- Senki sem áldozható fel. - Hicks elindult a kifutópályán át a füstölgő terepjáró felé. - Gyerünk.

A nappal az Acheronon komor, félhomályos volt, az éjszaka pedig sötétebb, mint a világmindenség legtávolabbi zuga, mert még a csillagok fénye sem jutott át a sűrű atmoszférán, hogy hunyorgó csillogással meglágyítsa a felszín kopárságát. A szél süvítve kavargott Hadley város épületeinek ütött-kopott fémfalai között, füttyölve zúgott végig a folyosókon, s megrázta a törött ajtókat. Homokszemek pattogtak a repedezett ablakokon, mintha dobok peregnének szakadatlan. Még hallani is fárasztó. Odabent mindenki várta, hogy jöjjön a rémálom.

Volt annyi tartalék energia, hogy megvilágítsák a vezérlőt és közvetlen környékét, de többre nem futotta. Itt gyűltek össze a megviselt és csüggedt túlélők, hogy számba vegyék lehetőségeiket. Vasquez és Hudson még egyszer kiszaladtak a roncshoz, ami nemrégiben még páncélozott csapatszállító volt. Most letették zsákmányukat, egy jókora, megperzselődött, horpadt ládát. Több hasonló láda állt már ott halomban.

Hicks a ládára pillantott, és igyekezett, hogy ne látsszék túl csalódottnak. Tudta, mi lesz a válasz a kérdésére, mégis feltette. Talán nem lesz igaza.

- Muníció?

Vasquez a fejét rázta, és az egyik székbe roskadt.

- Minden a terepjáró kettős falában volt tárolva. Mind megsemmisült, amikor tüzet fogott. - Levette verítéktől nedves selyemkendőjét, és kézfejjével megtörölte a homlokát. - Ember, mit nem adnék egy szappanért meg egy meleg zuhanyért!

Hicks az asztal felé fordult, amelyen teljes fegyverkészletük hevert.

- Akkor hát ez minden. Minden, amit meg tudtunk menteni. - Tekintetét végigjártatta a készleten, mintha csak egyetlen pillantásával megháromszorozhatná. - Van négy impulzuskarabélyunk, mindegyikben nagyjából ötven töltet.

Nem túl biztató. Körülbelül tizenöt M 40-es gránát meg két félig töltött lángszóró, ebből az egyik sérült. És van négy automata jelzőkészülék keresővel és monitorral együtt. - A ládákhoz lépett, és az egyiknek feltépte a zárját. Ripley is odaállt, hogy megnézzé a tartalmát.

Habszivacsba ágyazva egy tömzsi automata fegyver volt benne. Mellette külön dobozolva a hozzá tartozó mozgásindikátor meg a videokészülék.

- Használhatónak látszik - nyugtázta Ripley.

- Az is. - Hicks becsukta a ládát. - Nélkülük, mondhatom, felvághatnánk az ereinket. Az esélyünk így valamivel több a nullánál. Az a baj, hogy még száz ilyen kellene, meg tízszer ennyi muníció. De én hálás vagyok a kis dolgokért is. - Öklével rácsapott a kemény műanyag dobozra. - Ha nem így csomagolják, a levegőbe repült volna a terepjáróval együtt.

- Miből gondolod, hogy egyáltalán van esélyünk? - kérdezte Hudson.

- Miután megállapítják, hogy késünk, körülbelül meddig kell várunk a mentésre? - kérdezte Ripley, meg sem hallva Hudson kérdését.

Hicks elgondolkodott. Túlságosan elfoglalták a közvetlen túlélés problémái, eszébe sem jutott, hogy talán kívülről is kaphatnak segítséget.

- Tegnapra kellett volna jelentést adni. Mondjuk ma estétől számítva tizenhét nap múlva.

A híradós megpördült, kétségbeesésében hadonászott, toporzékolt.

- Ember, tizenhét órát sem bírunk ki! Azok ide fognak jönni, ahogy eddig is tették. Ide fognak jönni, és elkapnak minket, mielőtt bárki is idejönne a Földről, hogy megnézzé, mi maradt belőlünk. És majd megtalálnak kiszáritva, aszottan, mint azok a szegény telepések, akiket elhamvasztottunk odalent a C szinten. Mint Dietrich meg Crowe, ember! - Zokogni kezdett.

Ripley a csendben figyelő Newtra mutatott.

- Ő hosszabb ideig életben maradt fegyver és kiképzés nélkül. A telepések nem tudták, mi támad

rájuk. Mi tudjuk, hogy mire számítsunk, és nemcsak franciakulccsal meg kalapáccsal kell szembeszállnunk velük. Nem kell kiirtanunk őket. Csak élnünk kell néhány hétig. Csak távol kell tartani őket, és életben kell maradni.

Hudson keserűen nevetett.

- Ja, semmi strapa. Csak életben maradni. Dietrich és Crowe is életben vannak.

- Mi itt vagyunk, van néhány fegyverünk is, és tudjuk, mi lesz. Jobban teszi, ha szoktatja magát a gondolathoz. Készüljön fel rá, Hudson. Mert magára is szükségünk van, és már unom a megjegyzéseit.

Hudson szájátva bámult rá, de Ripley még nem fejezte be:

- Nézzük meg a központi terminál segítségével az alaprajzokat. A szerkezeztől készített fénymásolatokat, a karbantartási vázlatokat, mindent, ami erre a helyre vonatkozik. A légcsatornákra vagyok kíváncsi, meg az elektromos vezetékek csatornáira, az alagsorra, vízvezetékekre, minden lehetséges búvóhelyre ezen a szárnyon. Az épület beleit akarom látni, Hudson. Ha nem férnek hozzánk, nem bánthatnak. Ezeket a falakat még nem törték át, talán mert nem tudják. Ez a telep vezérlőközpontja. Mi most a bolygó legerősebb épületében vagyunk, esetleg a nagy légkörátalakító állomásokat leszámítva. Magasan a felszín felett, és eddig nem mutatták jelét, hogy a pusztá falon fel tudnak mászni.

Hudson tétovázott, aztán megkönnyebbülve kiegyenesedett: végre volt mire összpontosítania a figyelmét. Hicks elismerően bólintott Ripleynek.

- Igenis - mondta a híradós, s ebben már volt valami a régi, szemtelen modorából. Még egy csipetnyi önbizalom is akadt. - Benne vagyok. Ha arra vagytok kíváncsiak, hogy hol vannak ezen a szeméttelen a konnektorok, azokat is megkeresem. - Az élettelen számítógépállvány felé indult. Hicks a szintetikushoz fordult.

- Kérsz munkát, vagy találtál már magadnak valamit?

Bishop bizonytalanul látszott. Ez szocializációs programjának része volt. Egy android a valóságban sosem lehet bizonytalan.

- Ha valamilyen különleges feladat... - Hicks a fejét rázta. - Akkor az orvosi szárnyba mennék. Szeretném folytatni a kutatásaimat. Esetleg találok valamit, ami a hasznunkra lehet.

- Remek - mondta neki Ripley. - Tegye. - Alaposan megnézte a férfit. Ha Bishop észrevette is ezt a túlzott figyelmet, nem adta jelét; megfordult, és a laboratórium felé indult.

X.

Ha Hudsonnak volt mit tennie, igazán gyorsan mozgott. Nemsokára Ripley, Hicks és Burke is körülállták a híradóst, s a válla fölött nézték a hatalmas videoernyőt. Kivilágított táblázatokat és műszaki rajzokat láttak rajta. Newt egyik lábáról a másikra állva próbált kikukucskálni a felnőttek mögül.

Ripley a képernyőre mutatott.

- Nyilván ezt a szervizalagutat használják oda-vissza közlekedésre.

Hudson a kiolvasót figyelte.

- Igen, úgy van. A generátorállomástól egyenesen ide, a telep szervizszintjére vezet. - Ujjával végigkísérte a vonalat. - Itt kúszhattak át és lephették meg a telepeseket. Én is erre jöttem volna.

- Jól van. Ezen a végén van egy tűzszakaszajtó. Legalábbis elhelyezünk az alagútban egy távirányítású jelzőkészüléket, és lezárjuk az ajtót.

- Az nem állítja meg őket. - Hicks átfutotta a rajzokat. - Ha bezárjuk őket a szervizalagútba, keresnek más utat. Mindenképpen számíthatunk rá, hogy bejutnak az épületbe.

- Ez igaz. Tehát ezeken a kereszteződéseken hegesztett barikádokat állítunk fel. - Az alaprajzon mutatta, miközben beszélt. - És itt meg itt lezárjuk a légcsatornát. Akkor már csak ezen a két folyosón át tudnak megközelíteni bennünket, itt pedig szabad területet biztosítunk a másik két automata géppuskának a tűzharchoz. - Megmutatta a helyet, körme a világító képernyő kemény felszínéhez koppant. Persze, még akkor is átszakíthatják a tetőt, de azt hiszem, az eltart nekik egy ideig. Addigra a mentés megérkezhet, és mi kiszabadulunk innen.

- Jobban is állhatnánk - morogta Hicks. Alaposan megnézte az irányítóközpont tervrajzát. - Egyébként kibíráhatónak látszik. Lezárjuk az alagutat, behegesztjük az ajtót, aztán már csak egy pakli kártya kell, hogy elüssük az időt. - Felegyenesedett, és a társaságra pillantott. - Rendben van. Tegyük úgy, mintha lenne valami célunk.

Hudson egy pillanatra magára vonta a figyelmet:

- Igenis!

Mellette Newt utánozta a mozdulatot és a hanghordozást:

- Igenis! - A híradós lepillantott és elmosolyodott.

Aztán észbe kapott: szerencsére senki nem vette észre a futó mosolyt. Nem illett volna egy ilyen kemény legényhez.

Hudson nyögve állította fel a második automata puskát a mozgásérzékelő állványára. A fegyver zömök volt és csúf, nem volt rajta sem célzókészülék, sem elsütőbillentyű. Vasquez a helyére illesztette a fegyvert, majd egymáshoz kapcsolta a tüzelőmechanizmus és a mozgásérzékelő csatlakozóit. Amikor meggyőződött róla, hogy a híradós nincs útban, benyomta az ÉLESÁLLÁS feliratú gombot. Apró zöld fény gyulladt ki a fegyver csúcsán. Az oldalán egy kis diagnosztikai kiolvasó felvillantotta a KÉSZENLÉTBEN feliratot, először sárgán, azután vörösen.

Mindketten félrehúzódtak. Vasquez felkapott egy viharvert szemétkosarat, ami a folyosón hevert, és a fegyver hangérzékelője felé kiáltott:

- Próbá! - Azután az üres fémhengert a folyosó közepére hajította.

Mindkét fegyver megpördült és tüzelni kezdett, még mielőtt a henger a földre esett volna. Apró darabokra tépték. Hudson ujjongott:

- Nesze nektek, nyavalyások! - Lehalkította a hangját, és vadul forgó szemmel lépett Vasquezhöz. - Ó, mutass nekem egy célpontot, ezzel a tűzzel fasírttá lőnék minden szarvast és antilopot.

- Mindig érzéki lélek voltál - felelte Vasquez.

- Tudom. Leri az arcomról. - Megfordult, vállával nekifeszült a tűzszakaszajtónak. - Segíts egy kicsit.

Vasquez segített a helyére gördíteni a súlyos acéltorlaszt. Azután elővette a magával hozott nagy teljesítményű, hordozható hegesztőkészülékét, és begyújtotta. Kék láng csapott ki a cső torkából. A nyelén lévő számlap elfordításával finomabbra állította az acetilénlángot.

- Adj egy kis helyet, ember, különben a lábadoz ragasztom a csizmádat.

Hudson engedelmeskedett, hátralépett, onnan figyelte Vasquezt. Közben feszülten figyelte az üres szervizfolyosót. Idegesen kapcsolta be a fejmikrofonját.

- Itt Hudson.

Hicks azonnal válaszolt:

- Hogy álltok? Mi a nagy légcsatornában dolgozunk, amit a tervrajzon megtaláltál.

- Az A és B automatákat kihelyeztük és aktiváltuk. Jók lesznek. Ezen a folyosón nem jöhet semmi, amit észre ne vennénk. - Vasquez hegesztőpisztolya a közelben sziszegett. - Éppen most hegesztjük be a tűzszakaszajtót.

- Rendben. Ha készen vagytok, gyertek vissza ide.

- Hé, azt hiszed, itt fogok lézengeni?

Hicks mosolygott magában. Ez már a régi Hudson volt. Félrehajította az apró mikrofont a szája elől, és úgy illesztette be a kezében tartott vastag fémlamezt, hogy az eltakarja a légcsatorna nyílását. Ripley bólintott, és a helyére rakta a saját lemezét. Hicks elővette Vasquez hegesztőpisztolyának a mását, és hozzálátott, hogy a lemezt a padlóhoz hegeszse.

Mögötte Burke és Newt serénykedtek, gyógyszer és élelmet halmoztak fel az egyik sarokban. Az idegenek nem nyúltak a kolónia élelmiszerkészletéhez. Ami még fontosabb: a vízleparló berendezés még működött. Mivel a rendszer önműködően biztosította a nyomást, a csapokból külön energiafelhasználás nélkül folyt a víz. Éhezni, szomjazni nem fognak.

Amikor a lemez kétharmadának hegesztésével elkészült, Hicks elővett az övére akasztott táskából egy karperecet. Megpöccintette a fémbe süllyesztett apró kapcsolót, mire egy parányi fénykibocsátó dióda villant fel rajta. Átadta Ripleynek.

- Mi ez?

- Vészcsipogó. Annak a SZAK-nak a katonai változata, amit a telepeseinkbe sebészeti úton beépítettek. Nincs akkora hatósugara, és kívül kell hordani, nem a testbe építve, de az elv ugyanaz. Ha viseli, ennek segítségével megtalálom bárhol a komplexum területén - mutatta az öltözéke hevederébe épített miniatűr nyomkövetőt.

Ripley kíváncsian nézegette a karperecet.

- Nincs rá szükségem.

- Ugyan, csak elővigyázatosság. Tudja, hogy van.

Ripley kicsit hosszabban sűrűsözve nézett Hicksre, aztán vállat vont, és a csuklójára húzta a karikát.

- Köszönöm. Magának is van?

Hicks mosolygott, és nem nézett rá.

- Csak nyomkövetőm. - A hevederre csapott. - Én tudom, hogy merre vagyok. Hogyan tovább?

Mihelyt figyelmét a Hudson készítette alaprajz felé fordította, Ripley már el is feledkezett a karperecről.

Mialatt dolgoztak, valami nagyon különös történt. Túlságosan el voltak foglalva, hogysem észrevegyék; Newt hívta fel rá a figyelmüket.

Elült a szél. Teljesen elállt. A telep határain túl, az Acheronon szokatlan csendben gomolygott, örvénylett a köd. Az Acheronon tett két látogatása alatt Ripley most először nem hallotta a szél süvítését. Nyugtalanító érzés volt.

A szél megszűnésével a látási viszonyok a szegényesről a nullára csökkentek. Köd örvénylett az irányítóközpont körül: a háromrétegű üvegeken túl mintha a víz alá süllyedt volna a kinti világ. Semmi nem mozdult.

A szervizalagútban, amely a kolónia épületeit összekötötte a generátorállomással és egymással, két automata fegyver gubbasztott némán, csak mozgásdetektoruk zümmögött éberen. Az egyik az üres folyosót vigyázta, TÖLTVE felirata zölden világított. A mennyezet résein és az átjáró távolabbi végén köd szivárgott be. A pára lecsapódott a csupasz fémre, és a padlóra csepegett. Az őt nem tüzelt a lehulló cseppekre. Annyira érzékeny volt, hogy meg tudta különböztetni az ártalmatlan természetes jelenséget az ellenségre utaló mozgástól. A víz nem támadott, így a fegyver nem tüzelt, türelmesen várta, hogy gyilkolhasson.

Newt dobozokat hordott, amíg el nem fáradt. Akkor Ripley az irányítóközpontból átvitte az orvosi szárnyba. A kicsi fej fáradtan nyugodott a vállán. Néha megpróbált valamit mondani, és Ripley válaszolt, mintha megértette volna. Olyan helyet keresett, ahol a gyerek csendben és viszonylag biztonságban pihenhet.

A műtő az orvosi szárny legtávolabbi végében volt. A berendezések nagy része a falba süllyesztett fülkékben sorakozott, a többi a mennyezetről lelógó teleszkópos karokon lógott. A mennyezetbe hatalmas gömböt építettek be, amelyben reflektorok és további sebészeti eszközök voltak elhelyezve. A nem beépített berendezések az egyik sarokban zsúfolódtak össze, hogy elegendő hely maradjon néhány összecusukható ágynak.

Itt aludhatnak. Ide visszavonulhatnak, ha az idegenek áttörik a külső védelmi vonalat. A belső egy különálló erődítmény. A vártorony. A műtő jobban el volt barikádózva, a falai is vastagabbak voltak, mint a komplexum más részei, legalábbis ez derült ki az alaprajzból, amit Hudson előhívott. Erősen emlékeztetett egy túlméretezett, modernizált kriptára. Ha le kell lőniük önmagukat, hogy ne kerüljenek élve az idegenek karmai közé, a jövődő megmentők majd itt találják meg a holttestüket.

De most még biztonságos, meghitt és csendes menedék. Ripley gyengéden lefektette a kislányt a legközelebbi vaságyra, és a feléje forduló arcra mosolygott.

- Feküdj csak és szundíts egyet. Nekem mennem kell, hogy segítsek a többieknek, de amikor csak tehetem, bejövök és megnézek. Megérdemled a pihenést, kimerültél.

Newt felpillantott rá.

- Nem akarok aludni.

- Aludnod kell, Newt. Mindenkinek kell néha aludnia. Jobban érzed majd magad, ha pihentél egy kicsit.

- De szörnyűségeket álmodok.

Ez ismerős húrokat pendített meg Ripleyben, de vidámságot erőltetett az arcára.

- Mindenkinek vannak rossz álmai, Newt.

A kislány befúrta magát a párnák közé.

- De nem olyanok, mint nekem.

Nem is olyan biztos, gyermekem, gondolta Ripley. Hangosan azt mondta:

- Fogadok, Caseynek nincsenek rossz álmai. - Kiszabadította a babafejet a kislány ujjai közül, és huncutul belekukucskált. - Jól gondoltam: semmi rossz nincs benne. Próbálj meg olyan lenni, mint Casey. Tégy úgy, mintha semmi sem volna itt. - Megkoppintotta Newt homlokát, és a kislány visszamosolygott.

- Úgy érted, csináljak úgy, mintha üres lennék?

- Igen, mintha üres lennél. Mint Casey. - Megcirógatta a törékeny arcot, elsimította a haját Newt homlokából. - Ha így teszel, fogadok, úgy alszol majd, hogy nem lesznek rossz álmaid.

Lezárta a babafej merev szemeit, és visszaadta a tulajdonosának. Newt elvette, és lehunyta a szemét, mintha azt mondaná: "Ne játszd velem ezt az ötéveseknek való játékot. Én már hatéves vagyok."

- Ripley, neki nem lehetnek rossz álmai; hiszen ő csak egy darab műanyag.

- Ó! Bocsáss meg, Newt. Hát akkor talán úgy tehetnél, mintha te is az volnál. Egy darab műanyag.

A kislány majdnem mosolygott. Majdnem.

- Megpróbálok.

- Légy jó kislány. Lehet, hogy én is megpróbálok úgy tenni.

Newt szorosan a nyakához ölelte Caseyt, és elgondolkodva mondta:

- Mami mindig azt mondta, hogy nincsenek szörnyetegek. Igaziak. Pedig vannak.

Ripley tovább igazgatta a sápadt homlokba lógó szőke hajfürtöket.

- Bizony vannak, igaz?

- Olyan igaziak, mint te meg én. Nem kitaláltak és nem a könyvekből valók. Tényleg igaziak, nem olyan ál-igaziak, mint amilyeneket régebben néztem a videón. Miért mondanak a kisgyerekeknek olyasmit, ami nem igaz? - Enyhe vád érződött a hangjából.

Ennek a gyereknek nem szabad hazudni, Ripley tudta. Nem mintha a legcsekélyebb szándéka is lett

volna, hogy ilyesmit cselekedjék. Newt túl sok tapasztalattal rendelkezik a valóságról, semhogy egy egyszerű föllentéssel be lehessen csapni. Ripley érezte, hogy ha hazudna a kislánynak, örökre elveszítené a bizalmát.

- Nos, némelyik gyerek nem úgy fogja fel a dolgokat, mint te. Az igazságot, úgy értem. Túlságosan ijedősek, vagy legalábbis a felnőttek azt hiszik róluk, hogy ijedősek. A felnőttek mindig alábecsülik a gyerekek igazságtűrő képességét. Ezért aztán úgy akarják megkönnyíteni számukra a dolgokat, hogy mindenfélét kitalálnak.

- A szörnyetegről. És az egyikük a mamiban nőtt fel?

Ripley talált néhány takarót, és szorosan az oldala alá gyűrve betakarta vele a kis testet.

- Nem tudom, Newt. Senki nem tudja. Ez az igazság. Nem hiszem, hogy valaha is megtudja valaki.

A kislány elgondolkodott.

- Ez nem olyan, mint ahogy a babák születnek? Úgy értem, gyerekek. Bennetek nőnek fel?

Ripley hátán borzongás futott végig.

- Nem, nem olyan, egyáltalán nem olyan. Az embereknel máshogyan van, drágám. Máshogyan kezdődik, és a kisbaba születése is egészen más. Az embereknel a baba meg az anya együtt élnek.

Az idegeneknel a...

- Értem - szakította félbe Newt. - Neked volt már gyereked?

- Igen. - Megigazította a takarót a gyerek álla alatt. - De már régen. Egy kislány.

- Hol van? A Földön?

- Nem. Már nincs.

- Úgy érted, meghalt.

Ez nem kérdés volt. Ripley lassan bólintott, megpróbálta felidézni a kislányarcot, amely kicsit olyan volt, mint Newté, eleven és játékos, sötét fürtökkel keretezett tündéri arc. Megpróbálta ezt az emlékképet azonosítani egy idősebb asszonnyal, akinek a képét csak rövid ideig látta. A gyermek és a felnőtt asszony arcát a mélyálomban töltött idő mosta egybe. A gyermek apja egy még távolabbi emlékkép volt. Egy élet, amely örökre elveszett, feledésbe merült. A józan ész hiánya tönkretette az ifjúkori szerelmet, a valóság megfojtotta a pillanatnyi boldogságot. Válás. Mélyálmom. Idő.

Elfordult az ágytól, és felvett egy hordozható hőszugárzót. A meleg talán még kényelmesebbé teszi a műtőt. Olyan volt, mint egy műanyag lemez, de ha megnyomta rajta a BE feliratú gombot, halkan búgni kezdett, és meleget sugárzott ki. Amint a hő szétáradt, a műtő kevésbé sterillé, de jóval lakályosabbá vált. Newt álmosan pislogott.

- Ripley, gondolkoztam. Talán tudnék neked tenni egy szívességet, és tudnám őt helyettesíteni. Úgy értem, a kislányodat. Nem örökre. Csak egy ideig. Kipróbálhatod, és ha nem tetszik, úgy is jó. Meg fogom érteni. Nem lesz semmi hühé. Te mit gondolsz?

Ettől szertefoszlott maradék elszántsága és önuralma, hogy nem mutat gyengeségét a gyerek előtt. Szorosan magához ölelte a kislányt. Tudta, hogy valószínűleg egyikük sem fogja megérni a következő hajnalt. Hogy a valószínűleg apokaliptikus végső pillanatban el kell fordítania a gyerek arcát, és az impulzusfegyver torkolatát a szőke hajfürtökre kell irányítania.

- Azt hiszem, ez nem a legrosszabb ötlet, amit ma hallottam. Majd később megbeszéljük, oké?

- Oké. - Szégyenlős, de reménykedő mosoly jelent meg Newt arcán.

Ripley lekapcsolta a szoba világítását, és felállni készült. Egy kis kéz kapaszkodott kétségbeesetten a karjába.

- Ne menj! Kérlek.

Ripley vonakodva bár, de kiszabadította a karját Newt szorításából.

- Minden rendben lesz. A másik szobában leszek, itt, melletted. Nem megyek sehová. És ne felejtse el, hogy az is ott van. - A miniatűr videóra mutatott, amely az ajtó fölé volt beépítve. - Ugye tudod, hogy mi az?

Newt bólintott.

- Aha. Az egy biztonsági kamera.

- Úgy van. Látod, világít a zöld fény. Mr. Hicks és Mr. Hudson ellenőrizték, hogy valamennyi biztonsági kamera jól működik-e. Az figyelni fog téged, én pedig figyelem odaát a kis képernyőt: olyan tisztán foglak látni, mintha itt volnék melletted.

Mikor látta, hogy Newt még ettől sem nyugodott meg, levette a csuklójáról a karperecet, amit Hicks adott neki. A kislány kisebb csuklójára illesztette és szorosra húzta.

- Tessék. Szerencsét hoz. Ez is segít majd, hogy szemmel tartsalak. Most aludj - és ne álmodj. Oké?

- Megpróbálom. - A vékony hang a takaró alól jött.

Ripley az ágy melletti műszerek fényénél figyelte, amint a kislány az oldalára fordul, s a babafejet szorongatva félig csukott szemmel a karperecbe épített jelzőlámpa gyenge fényét nézi. A hőszugárzó barátságosan duruzsolt, miközben kihátrált a szobából.

Egy másik, félig nyitott szempár összevissza rángatózott. Az egyetlen látható bizonyíték, hogy

Gorman hadnagy még élt, sőt egyfajta javulást jelentett. Egy lépéssel eltávolodott a teljes bénulástól.

Ripley az asztal fölé hajolt, amin a hadnagy feküdt, a szem mozgását figyelte, és arra gondolt, vajon Gorman felismerte-e őt.

- Hogy van? Látom, felnyitotta a szemét.

- Ez talán elég is ahhoz, hogy kimerüljön tőle - pillantott fel Bishop a közelben lévő munkaasztaltól. Készülékekkel és fénylő orvosi műszerekkel volt körülbástyázva. Az erős fényű lámpa, amelynél dolgozott, élesen kirajzolta a vonásait, s ettől az arc valahogy kísértetiesé vált.

- Vannak fájdalmai?

- A biokiolvasók szerint nincsenek. Persze ez még nem perdöntő bizonyíték. Biztos vagyok benne, hogy közölni fogja velünk, mihelyt meg tud szólalni. Egyébként elkülönítettem a mérget. Érdekes anyag. Izomspecifikus neurotoxin. Csak a nem létfontosságú szervekre hat, a légzési és keringési rendszert sértetlenül hagyja. Kíváncsi volnék, vajon az idegenek ösztönösen állapítják-e meg a leendő áldozatuknak szánt dózis nagyságát.

- Az egyiktől majd megkérdezem, mihelyt alkalmam nyílik rá. - Amíg Gormant bámulta, annak egyik szemhéja teljesen felnyílt, aztán lecsukódott. - Most ez önkéntelen mozdulat volt, vagy rám kacsintott? Kezd jobban lenni?

Bishop bólintott.

- A toxin mintha átalakulna az anyagcserével. Igen erős, de a szervezet, úgy látszik, le tudja bontani. Kezd mutatkozni a vizeletében. Bámulatos mechanizmus az emberi test. Alkalmazkodásra képes. Ha a mérget egy bizonyos fokig lebontja, magához tér.

- Ezt szerintem tisztán látni. Az idegenek megbénították azokat a telepeseket, akiket nem öltek meg, aztán a generátorállomásra vitték, hogy bebábozva embriógazdának használják fel őket. - A belső szoba felé mutatott, ahol a stasishengerek őrizték a maradék parazitapéldányokat.

- Ami azt jelenti, hogy még sok ilyen parazita van, igaz? Minden telepeseben egy. Több mint száz, ha figyelembe veszem, hogy a végső harcban legalább egyharmaduk elpusztult.

- Igen, ez következik belőle. - Bishop készségesen egyetértett.

- De ezek az arcra tapadó paraziták tojásokból bújnak ki. Akkor honnan vannak a tojások? Amikor az első fickó, aki megtalálta az idegen hajót, jelentést tett, azt mondta, hogy sok tojás van benne, de nem mondta, hogy milyen sok, és utána már senki nem ment le, hogy megnézzé. És az sem biztos, hogy mindegyik tojás életképes volt.

Abból ítélve, ahogyan ezt a telepet előzőlőtték, nem hinném, hogy az első idegeneknek volt idejük idehurcolni a tojásokat arról a hajóról. Ez azt jelenti, hogy valahonnan máshonnan kellett származniuk.

- Épp ez itt a nagy kérdés. - Bishop féléje fordult a székeivel. - Szüntelenül ezen tűnődöm azóta, hogy a katasztrófa természete nyilvánvalóvá vált előttünk.

- Van valami - hihető vagy hihetetlen elmélete?

- További határozott bizonyítékok nélkül pusztán egy feltételezés.

- Nos, akkor tételezze fel.

- Párhuzamot vonhatunk bizonyos rovarféleségekkel, melyek kaptárszerű szervezetben élnek. A hangya- vagy természetközeli példaként egyetlen nőivarú egyed irányítja, a királynő, és tőle származnak a tojások is.

Ripley összevonta a szemöldökét. A csillagközi navigáció és a rovartan közti szakadék átugrására lélekben nem volt felkészülve.

- A rovarkirálynők nem tojásokból kelnek ki?

A szintetikus bólintott.

- De igen.

- És mi van, ha a hajón, amivel idejöttek, nem volt királynőtőjás?

- Egy szervezett rovarársadalomban nincs "királynőtőjás", amíg a dolgozók el nem határozzák, hogy létrehoznak egyet: hangyák, méhek, természetek mind ugyanazt a módszert alkalmazzák. Kiválasztanak egy közönséges tojást, és a benne lévő bábót bizonyos tápanyagokban gazdag, különleges táplálékkal etetik. A méheknél ezt méhpempőnek hívják. A pempőben lévő vegyi anyagok úgy változtatják meg a növekvő bábót, hogy az királynőként kel ki, nem közönséges dolgozóként. Elméletileg bármelyik tojásból kelhet ki királynő. Hogy minek alapján választják ki épp azokat, amelyeket aztán kezelésbe vesznek, még nem tudjuk.

- Azt mondja, hogy valamennyi tojást egyikük tojja?

- Nos, nem egészen úgy, ahogyan azt megszoktuk. Csak ha a rovaranalógia fennáll. Ha igen, akkor vannak más hasonlóságok is. Egy idegenkirálynő, éppúgy, mint egy méh- vagy természetkirálynő, jóval nagyobb lehet, mint azok az idegenek, melyekkel eddig találkoztunk. A természetkirálynő potroha úgy kidagad a sok tojástól, hogy egymaga mozogni sem tud. Dolgozók etetik és viselik gondját, herék termékenyítik meg, és külön erre a feladatra kiképzett harcosok védelmezik. Maga teljesen ártalmatlan. Ellenben a méhkirálynő jóval veszélyesebb a dolgozóknál, mert többször tud szúrni. Ő az életük középpontja, szó szerint a méhtársadalom anyja.

Bizonyos vonatkozásban végül is szerencsénk van, hogy ez az analógia nem áll fenn. A hangyák és méhek tojásaiból az utódok közvetlenül lárva-báb-felnőtt fejlődési láncban mennek át. Az idegenembrióknak viszont élő szervezetre van szüksége, amely kihordja. Különben az Acheron már hemzsegne tőlük.

- Nem rossz, de nem nyugtatott meg teljesen. Ezek jóval nagyobbak, mint a hangya vagy a természet. Intelligensek lehetnek? És a feltételezett királynőjük? Mi nem dönthettük el annak idején a Nostromón. Túlságosan el voltunk foglalva azzal, hogy életben maradjunk. Nem sok idő maradt a töprengésre.

- Nehéz megmondani. - Bishop elgondolkodott. - Habár van valami, amit érdemes fontolóra venni.

- Mi az?

- Lehet, hogy nem több, mint egy értelem nélküli rovar, melyet a meleg vagy bármi más vonz, de a királynő, feltéve, hogy létezik, nyilván azt a helyet választotta ki magának a kolónia épületegyüttesén belül, ahol a tojásait biztonságban tudja, és ahol nem pusztíthatjuk el anélkül, hogy mi is el ne pusztulnánk. Mégpedig a generátorállomás hőcserélőjénél. Ha ezt a helyet ösztönösen választotta, az azt jelenti, hogy nem okosabb egy átlagos természetnél. Ha viszont tudatosan választotta, nos, akkor azt hiszem, valóban nagy bajban vagyunk.

Ha ugyan van valami valóságalapja e feltételezéseknek. Lehetséges, hogy a nagy távolság ellenére az első itt felbukkanó példányok hozták magukkal azokat a tojásokat, amelyekből ezek az idegenek kikeltek. Akkor pedig talán nincs is királynő, sem bonyolult társadalom. De akár ösztönösen, akár tudatosan tették, láttuk, hogy együttműködnek. Ez olyasmi, amin nincs mit gondolkodni. Láttuk őket cselekvés közben.

Ripley csak állt, és Bishop fejtegetéseinek következményeit fontolgatta. Egyikük sem bátorodott fel tőle, de nem is remélte, hogy úgy lesz. A stasishengerek felé intett.

- Azokat a példányokat meg akarom semmisíteni, mielőtt maga elvégezte a dolgát. Megértett?

Az android a két élő arctámadóra pillantott, melyek rosszindulatúan pulzáltak hengeres bőrtükhöz. Gondterheltség látszott.

- Mr. Burke utasított, hogy életben kell tartani őket a stasisban, amíg a Társaság laboratóriumába nem kerülnek. Határozott utasítása volt.

Az volt a csoda, hogy Ripley a hangszórás telefonhoz ugrott, s nem a legközelebbi fegyvert kapta kézbe.

- Burke!

A halk, statikus sziszegés nem torzította el a hangot.

- Ugye, maga az, Ripley?

- Eltalálta, én vagyok! Hol van?

- Sepregetek, amíg van rá idő. Gondoltam, kitalálok magamnak valamit, mert úgy veszem észre, odafönt mindenkinek csak útjában vagyok.

- Jöjjön át hozzám a laborba.

- Most? De én még...

- Most! - Megszakította a kapcsolatot, és haragosan nézett az értelmetlen Bishopra. - Jöjjön velem.

Bishop engedelmesen félretette a munkáját, és felállt, hogy kövesse. Ripley csak ennyit akart, megbizonyosodni, hogy engedelmeskedik-e az ő parancsának is. Ez azt jelentette, hogy nincs teljesen Burke uralma alatt, akár a Társaság gépe, akár nem.

- Hagyja, maradjon - mondta.

- Szívesen elkísérem, ha ez az óhaja.

- Rendben van: de úgy döntöttem, magam járok a végére. Folytassa a kutatásait. Az fontosabb, mint bármi más.

Bishop zavartan bólintott, és visszaült a helyére.

Burke a laboratórium bejárata előtt várt rá. Arca merő udvariasság.

- Remélem, fontos dolog. Azt hiszem, rábukkantam valamire, és már valószínűleg nincs sok időnk.

- Lehet, hogy magának már egyáltalán nincs ideje. - A férfi tiltakozni próbált, de Ripley egy kézmozdulattal megállította. - Nem, majd odabent. - A nyitott műtő felé mutatott. Belülről hangszigetelt, ott, ha úgy tetszik, üvöltözhet is vele, nem kell tartania tőle, hogy bárki is meghallja. Burke hálás lehet ezért az elővigyázatosságért. Ha Vasquez fülébe jut, hogy a Társaság képviselője mit forgat a fejében, nem fogja arra vesztegetni az idejét, hogy vitatkozzon vele. Azon nyomban beléereszt egy golyót.

- Bishop azt mondta, hogy magának szándékában áll az élő parazitákat hazavinni. Igaz ez?

Burke nem próbálta tagadni:

- A stasisban értelmetlenek.

- Ezek csak akkor értelmetlenek, ha halottak. Még most sem érti? Azt akarom, hogy elpusztuljanak, mielőtt Bishop mindent megtudott róluk, amit akart.

- Legyen belátással, Ripley. - A régi, magabiztos kincstári mosoly árnyéka lopódzott Burke arcára. - Azok a példányok milliókat érnek a Társaság Biofegyver Osztályának. Oké, felégetjük a telepet. Ott kisebbségben maradtam. De itt nem. Két nyamvadt példány, Ripley. Mi bajt tudnak okozni, amíg a

stasisban vannak? És ha amiatt aggódik, hogy mi történik, ha elvisszük a földi laborba, hát felesleges. Vannak embereink, akik tudják, hogyan kell bánni az ilyesmikkel.

- Senki nem tudja, hogyan kell bánni az "ilyesmikkel". Eddig még senki nem találkozott ilyesmivel. Azt hiszi, hogy csak néhány baktériumra jelentenek veszélyt, ha megszöknek a laboratóriumból? Próbálja elképzelni, mi történik, ha csak egyetlen parazita elszabadul egy nagyvárosban, ahol több ezer kilométer szennyvízcsatorna, csővezeték és üvegszálból készített alagút van, ahol elrejtőzhet.

- Nem fognak megszökni. Semmi sem tudja áttörni a stasismezőt.

- Nem alkuszunk, Burke. Túl keveset tudunk ezekről a szörnyetegekről. Túl kockázatos.

- Ugyan már, tudom, hogy maga sokkal értelmesebb, mint amilyennek mutatja magát. - Egyszerre próbálta lecsillapítani és rábeszélgni. - Ha jól játszunk, mindketten hősként kerülhetünk ki ebből. Aranyéletünk lesz.

- Valóban így látja? - nézett végig rajta a szeme sarkából Ripley. - Carter Burke idegenvadász? Egyáltalán nem volt hatással magára mindaz, ami a C szinten történt?

- Felkészületlenül és túlzott önbizalommal eltelve mentek oda. - Burke hangja közönyös volt és érzéketlen: - Szűk helyen lepték meg őket, ahol nem tudták a megfelelő taktikát és fegyvereket alkalmazni. Ha valamennyien bevetik az impulzusfegyverüket, és a hidegvérüket megőrizve nem lövöldözik össze a hőcserélőt, most mind itt lehetnének, sőt útban vissza a Sulacóra, s nem gubbasztanánk itt az irányítóközpontban, mint egy csapat megrettent nyúl. Gorman küldte be őket így, nem én. Meg aztán ők felnőtt idegenekkel harcoltak, nem parazitákkal.

- Nem hallottam, hogy hangosan tiltakozott volna, amikor megvitatták a stratégiát.

- Ki hallgatott volna rám? Nem emlékszik, mit mondott Hicks? És mit mondott maga? Gorman akkor sem döntött volna másképp. - Hangja gúnyossá vált. - Ez katonai expedíció.

- Tegyen le az elképzeléséről, Burke. Nem tudja magával vinni, még ha hagynám se. Csak próbálja meg a veszélyes organizmussal megkerülni az ICC karantént. Kereskedelmi szabályzat 22350. szakasz.

- Látom, készült. Nagyon helyes, pontosan így áll a szabályzatban. De maga elfeledkezik valamiről. A szabályok csak papírra vetett szavak. Elszánt embereket nem állít meg semmiféle papír. Ha öt percig egyedül maradhatok a szolgálatos vámtisztrel a Gateway Állomáson, át fogjuk vinni őket. Bízsa csak rám. Az ICC-be nem kerül be olyasmi, amiről nincs tudomásuk.

- De lesz róla tudomásuk, Burke.

- Honnan? Először majd beszélni akarnak velünk, aztán végig kell sétálnunk egy bemérő alagúton. Nagy dolog. Mire oda kerül a sor, hogy átnézzék a csomagjainkat, én már megbeszéltem a hajó személyzetével, hogy a stasishengereket vigyék valahová a gépházba vagy a hulladékrecirkuláló mellé. Ugyanúgy fogjuk felcsempészni az őrhajóra is. Mindenki kérdésekkel fog bombázni bennünket, idő sem lesz rá, hogy ellenőrizzék a rakományt.

Rádadásul tudni fogják, hogy egy elpusztult kolóniát találtunk, és olyan gyorsan távoztunk, amilyen gyorsan csak tudtunk. Senki nem fogja megnézni, hogy mit csempészünk be. A Társaság mellém fog állni, Ripley, különösen, ha meglátják, hogy mit hoztunk nekik. Magáról is messzemenően gondoskodnak majd, ha emiatt aggódik.

- Biztos vagyok benne, hogy maga mellé állnak - mondta Ripley. - Egy percig sem vitatom. Az a társaság, amely - miután hallotta az én kis történetemet tucatnál is kevesebb katonát küld ki ide, még hozzá egy ilyen zöldfülű hólyaggal, mint Gorman, nos, az mindenre képes.

- Maga túl sokat aggályoskodik.

- Sajnálom. Szeretek élni. Nem rajongok a gondolatért, hogy egy reggel arra ébredjek, hogy egy kis szörnyeteg robban ki a mellemből.

- Ez nem fog megtörténni.

- Biztosra veheti, hogy nem. Mert ha megpróbálja ezeket a csúf kis szörnyetegeket elvinni innen, mindenkinek elmondom a mentőhajón, mire készül. Azt hiszem, ezúttal meg fognak hallgatni. Nem mintha az úgy eljutna odáig. Mindössze annyit kell tennem, hogy elmondom Vasqueznek vagy Hicksnek vagy Hudsonnek, mit forgat a fejében. Nem fognak utasításra várni, és nem csak dühös szavakat fognak a fejéhez vágni. A legjobb tehát, ha lemond róluk, Burke. - A hengerek felé intett. - Nem fogja innen elvinni őket, még kevésbé erről a bolygóról.

- És ha meg tudom győzni a többieket?

- Nem tudja, de ha történetesen mégis, akkor vajon arról hogyan győzi meg őket, hogy nem felelős a százötvenhét telepese haláláért?

Burke harci kedve lelohadt, arca elsápadt.

- Álljunk meg egy pillanatra. Miről beszél?

- Hallotta. A telepesekekről. Azokról a szerencsétlen, gyanútlan, derék társasági alkalmazottakról. Például Newt családjáról. Maga mondta, hogy készültem, emlékszik? Maga küldte őket az idegen hajóhoz, hogy vizsgálják át a roncsot: az imént néztem utána a kolónia naplójában. Sértetlen, akár az alaprajzok, amiket Hudson lehívott. Érdekes olvasmány lesz a bíróságon. "A Társaság 6129. számú

Irányelve kelt 5.13.79. Lehetséges elektromágneses sugárzás felderítése az alábbi koordinátákon..." De ugye nem mondok semmi olyasmit, amit ne tudna? Aláírás: Burke, Carter J. - Ripley remegett a dühtől. Egyszerre szavakba tudta önteni minden haragját és csalódottságát, amiért a hozzá nem értés és a kapzsiság visszaparancsolta ide, a borzalom világába.

- Maga küldte oda, és még csak nem is figyelmeztette őket, Burke! Végigülte a kihallgatást. Hallotta, a történetemet. Még ha nem hitt is el mindent, annyit el kellett hinnie, hogy megtudakolja a koordinátákat. Sejténie kellett, hogy van itt valami, különben nem vállalta volna a veszélyt, hogy kiküldjön valakit körülnézni. Oda az idegen hajóra. Ha nem hitte is, mindenesetre gyanakodott: kíváncsi volt. Rendben van. Ellenőriztesse. De óvatosan, egy jól felszerelt csapattal, ne valami magányos aranyásóval. És ossza meg velük a gyanúját. Miért nem figyelmeztette őket, Burke?

- Mire figyelmeztettem volna? - tiltakozott a férfi. Csak a szavakat hallotta, az erkölcsi vádat nem érezte ki Ripley hangjából. S ez már önmagában is sok mindent megmagyarázott: Ripley kezdte kiismerni Carter J. Burke-öt.

- Nézze, nyugodtan gondolhattuk, hogy a lény nem is létezik. Talán nem is igaz az egész. Csak a maga meséjére hagyatkozhattunk, ami túl meredek volt, hogysem szó szerint vegyük.

- Úgy? A Narcissus fekete dobozát megrongálták, Burke. Emlékszik, mit mondtam erről a vizsgálóbizottságnak? Véletlenül nem sejtí, mi történt a felvételekkel?

Burke figyelemre sem méltatta a kérdést.

- Mit gondol, mi történt volna; ha kiteszem magam a támadásnak azzal, hogy óriási biztonsági ügyet csinállok belőle?

- Nem tudom - mondta Ripley keményen. - Világosítson fel.

- A Gyarmatügyi Hivatal közbelépett volna. Ez azt jelenti, hogy az ember minden lépését figyelik a kormány tisztviselői, hogy többé nincs betekintése az aktákba, s megszűnik minden cselekvési szabadsága. Nyomozók nyüzsögnek körülötte, lesve a kedvező alkalmat, hogy letartóztathassák, és a mindenható közérdek nevében kezelésbe vehessék. Nincs kizárólagos hasznosítási jog, semmi. Az, hogy a maga meséje igaznak bizonyult, engem legalább annyira meglepett, mint a többieket. - A szokott unott mozdulatával vállat vont. - Rossz bemondás volt, ennyi az egész.

Valami elpattant Ripleyben. Mindkettejük meglepetésére megragadta Burke-öt a gallérjánál fogva, és a falhoz csapta:

- Rossz bemondás? Ezek az emberek halottak Burke! Százötvenheten, egy gyerek kivételével, mind meghaltak, a maga "rossz bemondása" miatt. És még nem beszéltem Apone-ról és a többiekről, akiket széttéptek vagy megbénítottak odaát. - Fejével a generátorállomás felé intett. - Ha nem tudná, a maga lenyúzott irháját is ki fogják szögezni a hangárban, és én ott fogok állni, és segítek nekik beverni a szögeket. Feltéve, hogy a maga "rossz bemondása" következtében valamelyikünk is élve elszabadul erről a szikladarabról. Gondolkodjon el ezen egy kicsit. - Ripley elfordult tőle, reszketett dühében.

Az idegenek indítékai legalább elfogadhatóak.

Burke kiegyenesedett, megigazgatta az ingét. Hangjában szánalom érződött.

- Maga nem látja át az egészet, így van? Maga kizárólag csak azt látja, ami itt és most történik. Magát nem érdekli, hogy milyen lehet az élete holnap.

- Nem, ha maga is része lesz, akkor nem.

- Többet vártam magától, Ripley. Azt hittem, okosabb ennél. Azt hittem, számíthatok magára, ha eljön a kritikus döntések ideje.

- Egy újabb rossz bemondás a részéről, Burke. Sajnálom, hogy csalódást okoztam. - Sarkon fordult, kiment a szobából, az ajtót becsukta maga mögött. Burke nézte, amint elmegy, agyában egymást kergették a különféle lehetőségek.

Ripley mélyeket lélegezve, nagy léptekkel haladt az irányítóközpont felé, amikor megszólalt a vészjelzés. Ez végre segített, hogy elfelejtse a Burke-vel történt összecsapást. Futásnak eredt.

XI.

Hudson a kolónia központi terminálja mellett állította föl a hordozható taktikai konzolt. Vezetékek kígyóztak a konzoltól a számítógéphez, többszörös kapcsolás tette lehetővé, hogy a taktikai műszerfal kezelője szemmel tartsa a kolónia még üzemelő berendezéseit. Hicks felpillantott, amikor Ripley belépett a vezérlőbe, és rácsapott a kapcsolóra, hogy elnémítsa a vészjelzőt. Vasquez és Hudson Ripley mellé álltak, úgy nézték a műszerfalat.

- Jönnék - mondta Hicks. - Ahogy számítottunk rá. Már az alagútban vannak.

Ripley megnyalta az ajkát, és feszülten figyelte a műszerfal kiolvasóit.

- Felkészültünk ellenük?

A tizedes vállat vont, beállított egy erősítőkapcsolót.

- Fel, amennyire tőlünk telt. Feltéve, hogy minden működik, amit felszereltünk. A gyári jótállásokkal ugyan nem sokra megyünk, ha, mondjuk, az automata fegyverek nem működnek, amikor szükség lesz

rájuk. Pedig jobbára csak azokra hagyatkozhatunk.

- Ne aggódj, pajtás, működni fognak. - Hudson az alsó szinten történt támadás óta első ízben érezte valamivel jobban magát. - Több száz érzékelőt helyeztem el. Ha egyszer felvillan a figyelmeztető fény, akár el is feledkezhetsz róluk. Csak azt nem tudom, hogy mindez elég lesz-e.

- Nincs értelme aggodalmaskodni. Amink csak van, mindent bevetünk ellenük. Akár megállítják őket a robotfegyverek, akár nem. Attól függ, hányan vannak. - Hicks megnyomott néhány gombot. Minden adat azonnal megjelent a képernyőkön. Az A és B fegyver mozgásérzékelőkhöz kapcsolt monitorokra pillantott. Szaporán villództak, majd mindkettő villogása folyamatos fénné olvadt össze. Abban a pillanatban heves fegyverropogás remegtette meg a padlót.

- Az A és a B fegyver: több célpontra tüzelnek. - Hudsonre nézett. - Jó kis tűzerejük van.

A híradós nem figyelte Hicksre, a számtalan kiolvasót figyelte.

- Még egy tucat ilyen - morogta alig hallhatóan. - Az kellene. Ha volna még egy tucat ilyen fegyverünk. Erős morajlással visszhangzott az épületben a lenti automata fegyverek dübörgése: a műszerfalba épített kettős töltényszámláló számjegyei kérérlhetetlenül közelítették az egyesek felé.

- Ötven lőszer fegyverenként. Hogyan fogjuk megállítani őket fegyverenként ötven lösszerrel? - morogta Hicks:

- Faltól falig láncba fejlődve jönnek - intett Hudson a kiolvasók felé. - Nézd, hogy peregnék a muníciószámlálók. Odalent tűzfüggöny van.

- Mi van a savval? - töprengett Ripley. - Tudom, hogy azok a fegyverek páncélozottak, de látták, mire képes az a sav. Mindenén átrágja magát.

- Amíg a fegyverek tüzelnek, addig nem lehet bajuk - felelte Hicks. - A lövedék igen nagy hatású. Ha őket vissza tudja tartani, a sav sem éri a fegyvereket. Befröcskölheti a falat, a padlót, de a fegyverek tiszták maradnak.

Nyilván így volt, mert a robotfegyverek folytatták a tüzelést. Eltelt két perc, három. A B fegyver számlálója elérte a nullát, a robaj felére csökkent. A mozgásérzékelő tovább működtette a taktikai kiolvasót, amint az üres fegyver tovább kutatta a célpontokat.

- B fegyver üres. Húsz lövedék az A-ban. - Hicks a számlálót leste, a torka kiszáradt. - Tíz... öt... vége.

Gyászos csend telepedett az irányítóközpontra. Aztán belehasított egy alulról jövő, visszhangzó döndülés. Szabályos időközökben újra meg újra megszólalt, mint valami hatalmas gong. Mindannyian tudták, mit jelent ez a hang.

- A tűzszakaszajtónál vannak - motyogta Ripley. A dübörgés egyre erősebbé, egyre vadabbá vált, s a morajló zajhoz egy újabb hang csatlakozott: karmok idegtépő kaparása az acélburkolaton.

- Azt hiszik, be tudnak törni ide? - Ripley arra gondolt, hogy Hicks feltűnően nyugodt. Önbizalom vagy beletörődés.

- Egyikük letépte a terepjáró egyik zsilipabláját, amikor megpróbálta elragadni Gormant, emlékszik? - juttatta eszébe Ripley.

Vasquez a padló felé biccentett.

- Az ott odalent nem zsilipábla. Hanem AA osztályú tűzszakaszajtó háromrétegű acélötvözetből, közte szénszálas réteggel. Az ajtó tartani fog. A hegesztések miatt aggódom. Nem volt elegendő időnk. Jobban érezném magam, ha gázpisztoly helyett lett volna néhány króm hegesztőpálcánk és lézerünk.

- És még egy óránk - tette hozzá Hudson. - Ha már erről van szó, miért nem egy pár katyusa 6 repeszgránátot kívánsz? Abból egy is kitakarította volna az egész alagutat.

A telefon felberregett, megijesztette őket. Hicks bekapcsolta.

- Itt Bishop. - Hallottam a fegyvereket. Hogy állunk?

- Ahogy várható volt. Mindkettőből kifogyott a lőszer, de azért csináltak egy kis rombolást.

- Akkor jó, mert azt hiszem, rossz hírem van.

Hudson elfintorodott, és nekidőlt egy szekrénynek:

- Nahát, ez remek.

- Miféle rossz hír? - érdeklődött Hicks.

- Könnyebben elmondom, ha közben mutatom. Azonnal átmegyek.

- Itt leszünk. - Hicks kikapcsolta a telefont. - Elragadó helyzet.

- Hé, ne izgulj! - mondta hetykén a híradós. - Már a klozetban vagyunk, hát mi baj lehet?

Az android gyorsan megérkezett, és rögtön az ablakhoz sietett, melyen át a komplexum nagy részét látni lehetett. A szél újra feltámadt, és szétfújta a gomolygó ködöt. A látási viszonyok ugyan még korántsem voltak tökéletesek, de a távoli légkörfeldolgozó állomást látni lehetett. Mialatt figyelték, váratlanul tűzoszlop lövellt ki az állomás épülete alól. Egy pillanatig fényesebb volt, mint a kúp tetején derengő egyenletes izzás.

- Mi volt ez? - Hudson közelebb nyomult arcával az üveghez.

- A biztonsági szelep - közölte Bishop.

Ripley közvetlenül a híradós mellett állt.

- Elbírja a szerkezet a túlterhelést?

- Semmi esély rá. Nem, ha a számok, amiket ellenőriztem, félig is pontosak, és nincs okom feltételezni, hogy nem tökéletesen pontosak.

- Mi történt? - kérdezte Hicks, miközben visszament a taktikai konzolhoz. - Az idegenek okozták azzal, hogy matattak odabent?

- Azt nem lehet megmondani. Elképzelhető. Valószínűbb, hogy valaki valamilyen létfontosságú egységet szétlőtt az elektronikus fegyverrel vagy az impulzuskarabéllyal a C szinten folyt harc közben. Vagy akkor sérült meg, amikor a leszállóhajó az alapzatnak csapódott. Az oknak nincs jelentősége. A lényeg az eredmény, az pedig nem jó.

Ripley dobolni kezdett az ablakon, aztán észbe kapott, és leeresztette a kezét. Talán valamit hallani is lehet kívülről. Amíg nézte, újabb túlhevült gázcsóva csapott ki a generátorállomás alapzatából.

- Mennyi idő múlva robban?

- Nem lehet biztosan megállapítani. Az észlelt adatokból meg tudom becsülni, de csak hozzávetőlegesen. Túl sok a változó, amiket csak nagyjából lehet egyensúlyba hozni, és a szükséges számítások nagyon bonyolultak.

- Mennyi idő múlva? - kérdezte Hicks türelmesen.

Az android feléje fordult.

- Az információk alapján, amiket össze tudtam gyűjteni, úgy gondolom, a rendszer teljes összeomlása nem egészen négy óra múlva következik be. A légnyomás sugara körülbelül harminc kilométeres lesz. Szép, tiszta robbanás. Radioaktív csapadék nélkül, természetesen. Nagyjából tíz megatonnás.

- Nagyon biztató - jegyezte meg Hudson szárazon.

- Vannak gondjaink - sóhajtott Hicks.

A híradós széttárta a karját, és elfordult a társaitól.

- Ezt nem hiszem el - mondta kétségbeesetten. - Ti elhiszitek? A robotfegyverek darabokra szaggatták néhányukat, a tűzszakaszját még tart, és mindez hiába?

- Túl késő már leállítani az állomást? Feltéve, hogy az ehhez szükséges berendezések még működnek - nézett Ripley az androidra. - Nem mintha kedvem támadt volna végigkocogni a közlekedőúton, de ha ez az egyetlen lehetőségünk, én megpróbálnám.

Bishop sajnálkozóan mosolygott.

- Kímélje a lábát. Az az érzésem, már túl késő: akár a leszállóhajó okozta, akár fegyverek vagy bármi más, a kár túl nagy. A túlterhelés már elkerülhetetlen.

- Rettenetes. Mit lehet tenni ilyen esetben?

Vasquez rávigyorgott:

- Hajoljon le, kapja a fejét a lába közé, és csókolja meg a seggét búcsúzóul.

Hudson fel-alá járkált, mint egy ketrecbe zárt macska.

- Ó, istenem! És nekem már alig volt hátra valami! Még négy hét és vége. Abból is három mélyálomban. Idő előtti nyugdíjazás. Tíz év a Flottánál, aztán vége, pihenhet, azt mondták a toborzók. És akkor ezen a sziklán kell végeznem. Ez nem járja, emberek!

Vasquez unottan nézte.

- Kímélj meg minket, Hudson.

Hudson rátámadt:

- Te könnyen beszélsz, Vasquez. Te életfogytiglan felesküdtél. Te szívesen lófrálsz ezeken az idegen sárgolyókon, hogy lepuffanthass bármit, ami szúrja a szemedet. Én a nyugdíj miatt léptem be. Tíz év és kész, felveszem a dohányt, bérelek egy kocsmát valahol, meg valakit, aki viszi a boltot, én csak leadom a sápot (jogtalan jövedelem), és hetyegek a vendégekkel, s közben dől a pénz.

Az elektronikusfegyver-kezelő visszanézett az ablakra, ahogy az újabb gázkilövellés megvilágította a ködös tájat. Tekintete kemény volt.

- Megszakad érted a szívem. Miért nem mentél kötéláncosnak vagy ilyesminek?

- Egyszerű - nézett Ripley Hicksre. - Nem maradhatunk itt, el kell tűnnünk innen. Ezt csak egyféleképpen tudjuk megcsinálni: szükségünk van a másik leszállóhajóra. Arra, amelyik a Sulacón maradt. Valahogyan le kell hoznunk távirányítással. Biztosan van rá valamilyen lehetőség.

- Volt. Azt hiszi, nem ezen töröm a fejem egyfolytában, amióta Ferró nekiütközött a miénkkel az állomásnak? - Hudson abbahagyta a járkálást. - Rövidhullámú adóval kell ráállni a leszállóhajó vezérművére.

- Tudom - mondta Ripley türelmetlenül -, én is gondoltam rá, de így nem tudjuk megcsinálni.

- Úgy van. Az adó a terepjáróban volt. Odaveszett.

- Kell lennie más módnak, hogy lehívjuk a siklót. Nem érdekel, hogyan. Találja ki, hogyan. Maga a híradós. Találjon ki valamit.

- Mit találjak ki? Halottak vagyunk.

- Tud maga ennél jobbat is, Hudson. Mi van a kolónia adójával? Ott az adótorony a komplexum másik

végén. Be tudnánk programozni a leszállóhajó hullámhosszára. Miért ne használhatnánk azt? Sértetlennek látszik.

- Ez a gondolat már bennem is felőlt. - Minden szem Bishop felé fordult. - Utána is néztem. A toronyhoz vezető kábel megsérült a telepések és az idegenek közti harcban. Eggyel több ok, hogy miért nem tudtak kommunikálni a közvetítő szatellittel, ha másért nem, hát hogy figyelmeztessék azt, aki meg akarja nézni, mi történ velük.

Ripley agya úgy pörgött, mint egy motor, kutatta a lehetőségeket, mérlegelte az elképzelhető és elképzelhetetlen megoldásokat, míg nem maradt, csak egy.

- Ezzel azt akarja mondani, hogy maga az adó működőképes, csak innen nem lehet használni?

Az android elgondolkodott, végül bólintott.

- Ha megkapja a megfelelő mennyiségű energiát, akkor nem tudom, miért ne lenne képes a szükséges jeleket továbbítani. Nem sok energia kellene, mert a többi csatorna, amely rendes körülmények között sugározni szokott, most nem működik.

- Akkor ez az. - Ripley végignézett az arcokon. - Valakinek tehát ki kell mennie: fog egy hordozható terminált, kimegy, és kézzel ráhangol.

- Ó, persze, persze! - mondta Hudson gúnyos lelkesedéssel. - Miközben azok itt nyüzsögnek körülöttünk. Azt már nem.

Bishop előrelépett.

- Én kimegyek. - Nyugodtan mondta, magától értetődően. Mintha ez lenne az egyetlen megoldás.

Ripley rábámult.

- Mi?

Bishop mentegetődzve mosolygott:

- A jelenlévők közül egyébként is csak nekem van képesítesem, hogy távirányítással lehozzam a leszállóhajót. Meg aztán a kinti időjárás sem zavar annyira, mint magukat zavarná. És nekem nem is jelentene olyan... olyan lelki megrázkódtatást... Képes leszek rá, hogy a feladatra összpontosítsak.

- Ha nem szólítja le valamelyik járőrelő - figyelmeztette Ripley.

- Igen örülnék, ha nem szakítanának félbe. - Mosolya szélesebbé vált. - Elhiheti, én sem szeretném, ha sor kerülne rá. Lehet, hogy szintetikus vagyok, de bolond nem. Tudom, hogy a nukleáris hamvasztás az egyetlen megoldás, de azt is hajlandó leszek megtenni.

- Rendben. Lásson neki. Mire van szüksége?

- A hordozható adóra, természetesen. És meg kell győződnünk arról is, hogy az antenna energiaellátása kifogástalan-e. Mivel légkörön túli adásra készülünk rövidhullámon, az adót a lehető legpontosabban kell beállítanunk. Szükségem lesz még néhány...

Vasquez éles hangja szakította félbe:

- Figyeljete!

- Mire? - Hudson lassan megfordult. - Nem hallok semmit.

- Erről van szó. Elhallgatott.

A tűzérnek igaza volt. A tűzszakaszajtónál abbamaradt a dübörgés és kaparászás. Amíg figyeltek, a csendet a mozgásérzékelő magas hangú csipogása törte meg. Hicks a taktikai konzolra pillantott.

- Bent vannak a komplexumban.

Nem tartott sokáig, míg összeszedték a készülékeket, amikre Bishopnak szüksége volt. Hogy biztonságos kivezető utat találjanak neki, az egészen más kérdés volt. Sorra vették a lehetséges kijáratokat, összehasonlítva a kolónia számítógépének információit a taktikai konzol alternatíváival, mindezt kiegészítve a személyes, többé-kevésbé indulatos véleményeikkel. A végén létrejött egy közmegegyezésen alapuló útvonal, amelynél jobb nem telt a társaságtól.

Előadták Bishopnak. Android vagy sem, az övé az utolsó szó. Az új szintetikusok sokféle emberi emócióra voltak beprogramozva, többek között önvédelemre is. Legalábbis ő valami olyasmit érzett - míg a többiek egyre szenvedélyesebben vitakoztak a számba vehető egérutakról -, hogy talán szívesebben tartózkodna most Philadelphiában.

Nem volt igazán min vitatkozniuk. Mindenki egyetértett, hogy a kiválasztott út az egyetlen, ahol Bishopnak van egyáltalán esélye a kiszurranásra, de úgy, hogy ne tereljen magára holmi nemkívánatos figyelmet. Miután az útvonalat megbeszélték, feszengő, kényelmetlen csendben várták, hogy Bishop felkészüljön az indulásra.

Az egyik savmarta lyuk a laboratórium padlójában, amely a telepések és az idegenek közti harc eredménye volt, elég nagyra bizonyult, s a padló alatti csővezetékek és szervizutak labirintusába vezetett. Némelyik ilyen járat jól kiegészítette Hadley eredeti konstrukcióját, s a szorgalmas lakók használták is azokat. Bishop most egy ilyen pótlejáratba készült alászállni.

Az android leereszkedett a nyílásba, s addig fészkelődött, míg sikerült a hátára fordulnia, s felpillantott a többiekre...

- Milyen? - kérdezte Hicks.

Bishop hátranézett a lába között, majd a nyakát megfeszítve előre pillantott. A választott útra.

- Sötét. Üres. Szűk, de azt hiszem, meg tudom csinálni.
Jobban teszed, ha megcsinálod, gondolta magában Ripley.
- Adhatom a terminált?

A két kéz fölemelkedett, mintha könyörögne.

- Adja le. - Ripley átnyújtotta a súlyos készüléket.

Bishop nagy üggyel-bajjal megfordult, és maga elé tette a szűk csatornában. Szerencsére a készüléknek műanyag védőburkolata volt. Ez is zajt csap, majd ha maga előtt tolja, de mégsem akkorát, mint amikor fém csúszik fémen. Ismét a hátára fordult, és másodszor is felemelte a kezét.

- Adja a többi.

Ripley egy kis táskát nyújtott neki. Szerszámok, vezetékdarabkák, pótáramkörlapok, energiaelosztók, egy javítópisztoly meg egy kis vágópisztoly, a hozzávaló teleppel volt benne. Többsúly és kényelmetlen, de nem volt más megoldás. Inkább később érje el az antennatornyot, semmint hiányozzon valami a készletből.

- Biztosan tudja, hogy merre kell mennie? - kérdezte Ripley.

- Ha a kolónia alaprajza helyes, akkor igen. Ez a csatorna majdnem a torony aljáig vezet. Száznyolcvan méter hosszú. Körülbelül negyven percbe telik, míg leérek. Könnyebb volna futófelületen vagy keréken, de a tervezőim szentimentálisak voltak. Lábakat adtak. - Senki nem nevetett.

- Ha odaérek, egy óra alatt rendbe hozom és beállítom az antennát. Ha a hajó azonnal válaszol, harminc percbe telik, míg felkészítem, s további ötven perc a repülési idő.

- Miért ilyen sok? - kérdezte Hicks.

- Pilótával a fedélzeten fele ennyi idő elég volna, de a távirányítás hordozható terminállal elég körülményes dolog. Semmiképpen nem akarom gyorsítani a leszállást, mert elveszíthetem a kapcsolatot, vagy irányíthatatlanná válik a hajó. Az idő ahhoz kell, hogy lassan hozhassam le. Különben féltő, hogy úgy jár, mint a párja.

Ripley az órájára nézett.

- Nem sok időnk van. Jobb, ha indul.

- Rendben. Hamarosan találkozunk. - A búcsú erőltetetten vidám volt. Kizárólag az ő kedvéért, ezzel Ripley tisztában volt. Nem ok arra, hogy elérékenyüljön tőle. Mégiscsak egy szintetikus, egy majdnem gép.

Elfordult a nyílástól, amikor Vasquez egy lemezt csúsztatott fölébe, és odahegesztette. Nem volt kétségük afelől, hogy milyen feladat vár Bishopra. Ha nem sikerül, nem kell aggódniuk, hogyan tartsák távol az idegeneket. A generátorállomás alatt kigyulladt máglya mindannyiukkal végezni fog.

Bishop a hátán feküdt, és nézte az izzó kört, amit Vasquez hegesztője rajzolt a feje fölé. Szép volt, s ő rendelkezett olyan kifinomult érzékekkel, hogy méltányolni tudja a szépséget - de nem szánhatott időt holmi gyönyörködésre. A hasára fordult, és kúszni kezdett előre, maga előtt tolva a terminált és a táskát. Tolt, kúszott, tolt, kúszott: lassan haladt. A csőben éppen hogy elért a válla. Szerencsére nem szenvedett klausztrofóbiában, szédülékenységekben vagy más, az embernél gyakori lelki betegségekben. Ez nagy előnye volt a mesterséges intelligenciának.

Előtte a csatorna a végtelenbe vezetett. Valami ilyesmit érezhet a lövedék is a fegyver csövében, gondolta. Igaz, hogy a lövedéknek nincsenek érzelmei, neki pedig vannak. De csak azért, mert belé programozták.

A sötétben magányosan volt ideje, hogy gondolkodjon. Az előrehaladáshoz nem kellett szellemi erőfeszítés, eltűnődhetett hát a helyzetén.

Érzelmek és programozás. Szerves idegsejtek vagy a heves mozgás állapotába került bájtok? Végül is valóban olyan óriási-e a különbség közte és Ripley vagy bármely más ember között? Eltekintve persze attól, hogy ő pacifista, a többiek meg általában harcias természetűek. Hogyan tett szert az ember az érzelmeire?

Lassú programmal. Az embergyerek már a születésekor be van programozva, az ösztöneivel, de később a környezet, a társaság, az oktatás és temérdek más tényező gyökeresen átprogramozza. Bishop tudta, hogy az ő programját nem befolyásolta a környezete. Mi történhetett korábbi rokonával, hogy úgy megvadult, hogy miatta Ripley ennyire gyűlöli őt? Megsérült a program, vagy valaki szándékosan, gonosz módon átprogramozta? Miért tenne ilyesmit egy ember?

Lehetett bármilyen kifinomult a programja, tanulhatott bármennyit a neki rendelt létezés során, Bishop tudta, hogy a fajt, amely megalkotta őt, mindörökké a titokzatosság lengi körül: egy szintetikusnak az ember mindig is rejtély marad.

Nem úgy az idegenek, melyekben nincs semmi titokzatosság. Semmi érthetetlen rejtély, amin töprengeni kell, kétértelműség, amit meg kell fejteni. Az ő esetükben, előre lehet tudni, hogy adott helyzetben hogyan fognak viselkedni. És lehetnek tucatnyian, mindegyik ugyanazt fogja tenni, míg tucatnyi emberből esetleg mind más- és másféleképpen, s legalább a fele teljesen ésszerűtlenül fog viselkedni. De hát az ember nem él kaptártársadalomban. Legalábbis nem úgy tekint önmagára. Bishop még most sem tudta, hogy igazat adjon-e az embernek.

De nem csak ez a különbség ember, idegen és android között. A kaptártársadalmak között. Különbség az is, hogy az emberkaptárt a kaosz szabályozza, amit ez az egyéniségnek nevezett különös lény idéz elő. Ez van beléjük programozva. Ilyenformán részben ő is ember: tiszteltbeli organizmus. Bizonyos szempontból több, mint az ember, más tekintetben kevesebb. Ezt akkor érezte leginkább, amikor úgy viselkedtek, mintha ő is közéjük tartozna.

Az órájára pillantott. Gyorsabban kell kúsznia, mert nem készül el idejében.

Az irányítóközpont bejáratát őrző robotfegyverek tüzelni kezdtek, fémes kattogásuk végigzengett a folyosón. Ripley felkapta a lángszórót, és a számítógépközpont felé indult. Vasquez befejezte Bishop rókalyukának behegesztését, félretette a hegesztőpisztolyt, és a másik nő után ment.

Hicks a taktikai konzolt figyelte. Megbabonázták a fegyverekbe épített videokamerák által közvetített képek. Éppen csak felpillantott a két érkezőre.

- Ezt nézzék - mondta csendesen.

Ripley erőt vett magán, és odapillantott. Valamelyest megkönnyítette a dolgot, hogy nem közvetlenek és valóságosak, hanem távoli, kétdimenziós képek voltak. Valahányszor tüzelt valamelyik fegyver, a felcsapó láng beragyogta az egész képernyőt, de még így is látták, hogy az idegenhorda meg-megakadva bár, de előrenyomul a folyosón. Valahányszor találat érte valamelyiküket, a kitinvázis test felrobbant, és savas vére szerteszéjjel fröccsent. A tátongó lyukak és hasadékok a falban és a padlón egyre szaporodtak. Az egyetlen anyag, amit a sav nem mart szét, a többi idegen teste volt.

Nyomjelző lövedék világította meg a gomolygó ködöt, amely a falak repedéseiből szivárgott be a folyosóra, miközben az automata fegyverek megpróbálták visszaverni a betolakodókat.

- Húsz méter, és közelednek. - Hicks figyelmét a számkijelzők vonták magukra. - Tizenöt. A C és D fegyver félig üres.

Ripley megnézte, hogy a lángszórója ki van-e biztosítva. Vasqueznak nem kellett ellenőriznie impulzusfegyverét. Mintha valamely testrésze lett volna.

A számláló rendületlenül pergett. A lövedékek robbanásai között tisztán hallatszott a metsző, nem embertől származó rikoltozás.

- Hányan vannak? - kérdezte Ripley.

- Ki tudja? Sokan. Nehéz megmondani, hányan élnek és hányan estek már ki. Hiába vesztik el kezüket-lábukat, tovább támadnak, amíg a fegyver telibe nem találja őket. - Hudson egy másik kiolvasóra pillantott. - A D fegyverben már csak húsz lövedék van. Tíz. - Nyelt egyet. - Kifogyott.

Hirtelen abbamaradt a tüzelés, a másik fegyver is kiürült. Füst és köd homályosította el a lentől jövő két videoképet. Apró tüzek lángoltak ott, ahol a lövedékek éghető anyagot találtak el a folyosón. A padló tele volt torz, elfeketedett testekkel, afféle biomechanikus csonthalmazsal. Miközben a monitorokat figyelték, testek rogytak össze s tűntek el a hatalmas lyukakban, melyeket a végtagjaikból szivárgó sav mart a padlóba.

Semmi nem ugrott elő a gomolygó füstből, hogy letépje a néma fegyvereket az állványukról. A mozgásérzékelő riasztója is csendben maradt.

- Mi van? - Hudson tétován babrált a műszereivel.

- Mi van, hová lettek?

- Én... - Ripley hatalmasat sóhajtott. - Feladták. Visszavonultak. A fegyverek megállították őket. Tehát van annyi eszük, hogy felismerjék az ok és okozat közti összefüggést. Nem vaktában jöttek ellenünk.

- Jó, de nézzen ide. - Hicks a kiolvasóra mutatott. A D fegyver számlálója nullán állt. A C fegyveré a tízesen. Még néhány másodpercnyi tüzerő volt benne.

- Legközelebb egyenesen az ajtóhoz sétálnak és bekopognak. Csak a terepjáró ne robbant volna fel.

- Ha a terepjáró nem robban fel, most nem itt beszélgetnénk. Most úton lennénk valamerre, és a lövegtorony beszélne helyettünk - mondta Vasquez élesen.

Csak Ripley nem veszítette el a kedvét.

- De ők nem tudják, mennyire ürültek ki a fegyverek. Megsebesítettük őket. Igenis megsebesítettük őket. Most valószínűleg üléseznek valahol, vagy mit tudom én, hogyan szoktak közös elhatározásra jutni. Keresni fognak valami más módot, hogy bejussanak. Ez eltarthat egy ideig, de ha már döntöttek, sokkal körültekintőbbek lesznek. Mindenütt ezeket a robotfegyvereket fogják keresni.

- Lehet, hogy elvettük a harci kedvüket. - Hudsonra átragadt Ripley bizakodása. Visszatért a szín az arcába. - Igaza volt, Ripley. Ezek a csúf szörnyek nem sebezhetetlenek.

Hicks felpillantott a műszerfalról, és odaszólt Vasqueznak meg Hudsonnak:

- Ti ketten járjátok körül az állásunkat. A vezérlőtől a kórházig. Nagyjából ezt a területet próbálhatják megvédeni. Tudom, hogy mindannyian idegesek vagyunk, de a lehetőségekhez képest legyetek higgadtak és éberek. Ha Ripleynek igaza van, most majd a falakat és a vezetékeket fogják szemügyre venni. Őriznünk kell minden bejáratot, nehogy átcsússzanak. Egyenként csípjétek el őket, ha be akarnak jutni.

A két katona bólintott. Hudson otthagya a műszerfalat, felkapta a puskáját, és Vasquezzal együtt a főfolyosó felé indult. Ripley talált egy fél csésze kávé, felvette, és egy kortyintásra kiitta a langyos

foliadékot. Vacak íze volt, de kellemesen simogatta a torkát. A tizedes figyelte, megvárta, amíg befejezi.

- Mióta nem aludt? Huszonnégy órája?

Ripley közömbösen vállat vont. Nem lepte meg a kérdés. Az állandó feszültség teljesen elcsigázta. Ha csak fele olyan fáradtnak látszik, mint amilyen valójában, akkor nem csoda, ha Hicks hangot ad aggodalmának. A kimerültség előbb fogja legyűrni, mint az idegenek. Amikor válaszolt, a hangja távoli és szenvtelen volt.

- Mit változtat az a lényegen? Így is, úgy is egy helyben topogunk.

- Eddig nem beszélt így.

Ripley a folyosó felé biccentett, amely elnyelte Hudson és Vasquez.

- Az ő kedvükért tettem. És egy kicsit talán magamért is. Mi alhatunk, de azok nem fognak. Nem fognak lassítani és nem vonulnak vissza, amíg meg nem kapják, amit akarnak, és ők minket akarnak. A végén minket is elkapnak.

- Talán. Talán nem. - Hicks halványan elmosolyodott.

Ripley megpróbált visszamosolyogni, de maga sem tudta, sikerült-e vagy sem. Úgy érezte, egyévi bérét odaadná egy csésze forró kávéért, de nem volt kinek adnia, ahhoz pedig túl fáradt volt, hogy elbábráljon az automatával. A vállára akasztotta a lángszórót.

- Hicks, én nem akarom úgy végezni, mint a többiek. Mint a telepések, mint Dietrich és Crowe. Ha sor kerül rá, ugye, bízhatok magában?

- Ha sor kerül rá - felelte halkan Hicks -, mindkettőnkre gondom lesz. Bár, ha még itt leszünk, amikor a generátorállomás felrobban, nem lesz rá szükség. Az elintézt mindent, minket is meg őket is. Tegyük róla, hogy ne így legyen.

Ripley ezúttal biztos volt benne, hogy sikerült elvigyaznia:

- Nem értem magát, Hicks. A katonák nem szoktak optimisták lenni.

- Igen, tudom. Nem maga az első, aki észrevette. Én egy csodabogár vagyok. - Megfordult, és felvett valamit a taktikai konzol mögül. - És most szeretném bemutatni magát egy jó barátomnak.

Gyakorlott, könnyed mozdulattal eltávolította az impulzuskarabély táráját, félretette, és átnyújtotta a fegyvert.

- M-41A 10 mm-es impulzusfegyver, 30 mm lökethosszban állítható töltényűrel. Igazán csinos kis játékszer. A tengerész legjobb barátja, ha nem a hitvese. Üzembiztos, önzsírozó, víz alatt és vákuumban is működik, és lyukat üt az acéllemezen is. Csak tisztán kell tartani, és nem szabad a földhöz csapkodni, akkor vigyáz az ember életére.

Ripley megemelte a fegyvert. Vaskos volt és esetlen, beépített rostköteg nyelte el a tüzeléskor keletkező visszarúgásokat. Sokkal vonzóbb volt, mint a lángszóró. Felemelte, és próbaképpen a szemközti falra irányozta.

- Mit gondol? - kérdezte Hicks. - Tudna kezelni egy ilyet?

Ripley visszanézett rá, egykedvűen válaszolta:

- Most mit csinálók?

Hicks helyeslően bólintott, és átnyújtotta a tárat.

Bármennyire ügyelt Bishop, mégis csapott zajt, ahogy a hordozható terminált és a táskát maga előtt tolva haladt előre. Emberi lény nem bírta volna tartani ezt az iramot, amióta elindult, de ez nem jelentette azt, hogy ő is a végtelenségig bírja. Még a szintetikus képességeinek is vannak határai.

Látóérzékelőjével ki tudta venni a messzire futó éjfékete alagút falait maga előtt. Az ember vakon csúszna-mászna ebben a hengeres csőben. De attól nem kell tartania, hogy elvétí az irányt. A csőcsatorna majdnem nyílegyenesen az adótorony felé vezet.

Egy szabálytalan alakú lyuk tűnt fel jobboldalt, halvány fény szűrődött be rajta. Az érzelmek között, amiket belé tápláltak, ott volt a kíváncsiság is. Megállt, hogy kilessen a savmarta résen. Milyen jó lenne, ha személyesen tájékozódhatna, s nem kellene a szervizalagutakat feltűntető alaprajzra támaszkodnia.

Nyálzó állkapcsok lendültek az arca felé, de élesen csikorgó robajjal a csatorna fémburkolatának vágódtak.

Bishop a csatorna szemközti falához lapult, a robaj végigvisszhangzott a csőben. Az ívelt fal enyhén behorpadt, ahol az állkapcsok belévágódtak. Sietősen mászott tovább. Nem kis meglepetésére a támadás nem ismétlődött meg, és üldözésnek sem észlelte jelét.

Lehet, hogy a lény csak a mozgást észlelte, és vaktában csapott le. Mivel a csőcsatornából nem jött válasz, nem látta okát, hogy újra támadjon. Vajon hogyan deríti fel leendő áldozatait? Bishop szervezete lélegzetvétel nélkül cserélte a levegőt. Testhőmérséklete és vére sem bocsátott ki szagot. A portyázó idegen számára egy android valószínűleg csak olyan, mint egy gép. Amíg valamelyik meg nem támadja, akár szabadon is mozoghatna közöttük. Nem mintha ilyesfajta kirándulásra áhítozott volna, hiszen az idegenek reakcióit és motivációit nem számíthatta ki előre, de ez mindenesetre hasznos felfedezés volt. Ha a feltételezés igaznak bizonyul, talán módja lesz rá, hogy tanulmányozza

az idegeneket.

Tanulmányozza más ezeket a szörnyeket, gondolta. Szerezze meg más a bizonyosságot. Ahhoz egy vakmerőbb modell kell, mint amilyen ő. El akart tűnni az Acheronról, legalább annyira a maga, mint a vele együtt dolgozó emberek kedvéért.

Az órájára pillantott, mely halványan fénylett a sötétben. Késésben van. Sápadtan és összeszorított foggal próbált gyorsabban haladni.

Ripley felemelte a nagy puskát, arcát a tusához szorította. Amennyire tudta, betartotta Hicks utasításait, tudva, hogy nincs sok idejük, és ha használnia kell a fegyvert, nem lesz rá alkalma, hogy még egyszer megkérdezze, mit hogyan csináljon. Hicks a lehető legtürelmesebb volt vele, tekintve, hogy néhány percbe kellett sűrítene egy egész fegyverkezelési tanfolyam anyagát.

A tizedes szorosan mögötte állt, igazgatta Ripley karjait, miközben magyarázta, hogyan kell használni a beépített irányzékot. Kölcsönös erőfeszítésükbe került, hogy ne vegyenek tudomást a másik intim közelségéről. Nagyon kevés melegség volt a lerombolt helyiségben, nagyon kevés emberiség, amibe bele lehetett volna kapaszkodni, és ez volt az első, inkább fizikai, mint verbális kapcsolat kettejük között.

- Jó feszesen tartsa - mondta Hicks. - A beépített tompító ellenére elég nagyot üt. Ez az ára, hogy olyan lövedéket használhat, amely majdnem mindent átüt. - A puskatusba épített apró kiolvasóra mutatott. - Ha ez a számláló nullán áll, nyomja meg ezt. - Hüvelykujjával megérintett egy gombot, mire a tár hangos csattanással a padlóra esett.

- Rendszerint meg szoktuk tartani az üres tárat, mert elég drágák. De emiatt most nem fogok aggódni.

- Ne aggódjon - mondta Ripley.

- Hagyja ott, ahová esik. Gyorsan tegye be a másikat. - Átnyújtott neki egy másik tárat, Ripley pedig megpróbálta egyik kezével egyensúlyban tartani a nehéz fegyvert, a másikkal pedig behelyezni a tárat.

- Erősen csapja bele, szereti a durva bánásmódot. - Ripley engedelmeskedett, mire hangos kattanás jelezte, hogy a tár a helyére került. Megnyomott egy másik gombot. Vörös fény villant fel az armatúra oldalán.

Hicks hátralépett, elismerően nézte Ripley célzó testtartását.

- Ennyi az egész. Most újra tüzelésre kész. Csinálja még egyszer.

Ripley megismételte a műveletet: ürített, töltött, célra tartott. A fegyver esetlen volt, de biztonságot nyújtott. A keze remegett, ahogy a nagy súlyt tartotta. Leeresztette a fegyvert, és az alul futó csőre mutatott.

- Ez mire való?

- Ez a gránátvető: valószínűleg nem lesz rá szüksége. Már így is éppen eleget kell megjegyeznie. Ha használni fogja a fegyvert, gondolkodás nélkül kell tennie.

Ripley ránézett.

- Nézze, maga kezdte. Akkor most már mutasson meg mindent. Dönteni én is tudok.

- Azt észrevettem.

Újra átvették a célzás műveletét, aztán a gránát töltését és kilövését, a teljes kurzust tizenöt perc alatt. Hicks megmutatta, hogyan kell szétszedni és megtisztítani a fegyvert. Elégedetten látta, hogy Ripley nem téveszt el semmit, így végre visszaülhetett a taktikai konzolhoz. Ripley pedig a műtő felé indult, hogy megnézze Newtot. Újdonsült barátja biztatón veregette meg a vállát.

Lassított, amikor lépteket hallott, de aztán megnyugodott. Nagyobb teste ellenére az idegen kisebb zajt csapott volna, mint a hadnagy. Gorman lépett be az ajtón; gyengének, de egészségesnek látszott. Burke állt mögötte. Éppen csak ránézett Ripleyre, s ő cseppet sem bánta ezt. Valahányszor a Társaság képviselője kinyitotta a száját, legszívesebben megfojtotta volna, de hát szükségük volt rá. Minden kézre szükségük volt, még ha vér tapadt is hozzá. Burke is közéjük tartozó volt, emberi lény.

Ámbár éppen hogy csak, gondolta Ripley.

- Hogy érzi magát? - kérdezte Gorman.

A hadnagy a falnak támaszkodott, és kezét a homlokára tette.

- Jól, azt hiszem. Kicsit szédülök. Mint aki másnapos. Nézze, Ripley, én...

- Hagyjuk ezt. - Nincs idő haszontalan bocsánatkérésekre. Különb is, ami történt, nem teljesen Gorman hibája volt. A légkörfeldolgozó állomás alatti vereségért azok a felelősek, akik olyan ostobák vagy hozzá nem értők voltak, hogy őt bízták meg a mentőcsapat vezetésével. De nem csak Gorman tapasztalatlanságáról van szó, hanem arról is, hogy nincs az a kiképzés, ami felkészíthetett volna bárkit is az idegenekkel való szembeszállásra. Hogyan lehet harcot indítani a megszokott módszerekkel olyan ellenség ellen, amely halálos sebektől vérezve is ugyanolyan veszélyes, mint életében? - Elment mellette, egyenesen be a laboratóriumba.

Gorman a szemével követte, aztán a folyosó felé indult. Vasquezbe botlott, aki épp onnan érkezett. A nő szeme résnyire szűkült, tekintete jeges volt. Átizzadt színes kendője sötét hajához, bőréhez tapadt.

- Még most is meg akar ölni? - kérdezte a férfi csendesen.

A nő hangjából megvetéssel vegyes belenyugvás érződött.

- Nem lesz rá szükség. - Meg sem állt mellette, ment a következő ellenőrzőponthoz.

Gorman és Burke távoztával a kórház kiürült. Ripley átment a műtőbe, ahol Newtot hagyta. Gyenge volt a fény, de nem annyira, hogy észre ne vegye az üres ágyat. A félelem szinte elkábította, megpördült, szemével kétségbeesetten pásztázta végig a szobát, majd gondolt egyet, lehajolt, és benézett az ágy alá.

Megnyugodott, a feszültség kiszállt a testéből. A kislány, amennyire csak tudott, a fal mellé kuporodott. Mélyen aludt, kis kezével Caseyt szorongatta.

Az angyalian békés arc még inkább megnyugtatta Ripleyt. Ártatlan és háborítatlan volt, noha az álom óráiban éppúgy, mint ébren, démonok riogatták a kislányt. Áldott gyerekkor, gondolta Ripley, amikor az ember aludni tud bárhol, bármi történjék is.

Óvatosan az ágyra tette a fegyvert, és négykézláb bemászott alá. Anélkül hogy felébresztette volna a kislányt, mindkét kezével átölelte. Newt megmozdult álmában, ösztönösen közelebb húzódott a felnőtt test megnyugtató melegéhez. Ősi mozdulat. Ripley óvatosan az oldalára fordította és felsóhajtott.

Newt arcát feldúlta egy gyötrő, kínzó álmokkép.

Tagolatlan kiáltás tört ki belőle, valami erőtlén, álmortorzította tiltakozás. Ripley szelíden ringatni kezdte.

- Ej, ej. Csitt. Jól van, jól van.

A tömör légkörfeldolgozó tornyot körülvevő nagynyomású hűtőcsövek némelyike már vörösen izzott. Nagyfeszültségű kisülések cikáztak a kúp alakú csúcs és a felső rácsozat körül, rá-rábillanva az Acheron megtépázott felszínére és szeszélyesen be-bevilágítva Hadley néma épületeit. Bárki látja, azonnal rájön, hogy valami nagy baj történt az állomáson. Csillapító egységek küszködtek, hogy úrrá legyenek egy már megfordíthatatlan folyamaton. Mindenesetre tették a dolgukat. Hiábavalóság ellen nem voltak beprogramozva.

Átellenben a leszállópályával egy magas fémtorony nyúlt az ég felé. Számos parabolaantenna pihent a csúcsán, mint a madarak télen a fa koronáján. A torony talapzatánál egy magányos alak hajolt egy nyitott kapcsolótábla fölé, hátát tartva a szélnek.

Bishop már eltávolította a fedelet, és sikerült rákötnie a hordozható terminált a torony berendezéseire. Eddig minden a legvérmesebb remények szerint alakult. Pedig nem így indult. Későn ért a toronyhoz, alábecsülte az időt, ami ahhoz kellett, hogy elküsszon ideig. Mintegy ellensúlyozásul, az előkészítő ellenőrzés és próba simán ment, s ezzel bepótolta az elveszett időt. Hogy eléggé-e, majd elválik.

Levetette a zubbonyát, és a terminál billentyűzetére és monitorára terítette, hogy megvédje a portól és a homoktól. Az elektronika jóval érzékenyebb a zord időjárásra, mint ő maga. Néhány percig eszeveszett sebességgel gépelt, a terminál billentyűzetén mozgó ujjai szinte összemosódtak. Egy perc alatt végzett annyit, amennyi egy gyakorlott embernek tíz percébe telt.

Ha ember lett volna, most hálaimát mormog. Talán meg is tette. A szintetikusoknak is megvan a maguk titka. Utoljára végignézett a billentyűkön, és magában morogta:

- Ha most jól csináltam, és odabent sem történt semmi baj...

Megnyomott egy periférikus funkcionális billentyűt, amelyre a FELHATALMAZVA szó volt ráírva.

Messze odafent a Sulaco türelmesen és csendesen úszott az űrben. Folyosóin nem járkáltak fürge alakok. Hatalmas rakodódokkjáiban nem búgtak a gépek. A műszerek némán pislogtak, úgyelve, hogy a hajó a kolónia fölött geostacionárius pályán maradjon.

Kürtszó harsant, bár nem volt senki, aki meghallja. Forgó figyelmeztető fények keltek életre a hatalmas raktérben, bár nem látta senki a vörös, zöld és kék fények villózását. Vinnyogott a hidraulika. Hatalmas, erős emelőkarok nyúltak előre, hogy a második leszállóhajót kiemeljék a dokkjából. Kerekek ugrottak a helyükre, csigák és emelőkarok léptek működésbe. A siklót letették az űrbe nyíló dokk ajtaja elé.

Mihelyt indítóállásba került, szervizkarok és automata csőcsatlakozók nyúltak ki a falból és a padlóból, hogy a várakozó hajóhoz kapcsolódjanak. Megkezdődött az üzemanyagfeltöltés és az indulás előtti ellenőrzés. Rutinmunka volt, nem kellett hozzá emberi felügyelet. A hajó valójában jobban elvégezte ezt a munkát így, ember nélkül. Ők ilyenkor úgyis csak útban vannak, és hátráltatják a műveletet.

A motorok beindultak, leálltak, majd újra beindultak. Az ajtók kinyíltak, majd becsukódtak. A belső kommunikációs rendszer életre kelt, és numerikus információkat cserélt a Sulaco számítógépével. Hangszalagra rögzített bejelentés visszhangzott a hatalmas, nyitott kamrában. A rendtartás követelte meg, habár nem volt senki, hogy végighallgassa.

- Figyelem, figyelem. Üzemanyagfeltöltés megkezdődött. Nyílt láng használata tilos.

Bishop nem volt tanúja mindennek, nem látta a forgó fényeket, nem hallotta a figyelmeztetést. Mégis elégedett volt. Az apró kiolvasók, melyek ott villogtak a hordozható irányítókonzolon, számára ékeesebben szóltak, mint egy Shakespeare-szonett. Tudta, hogy a leszállóhajó előkészítése és

feltöltése megtörtént, mert a műszerek elmondták neki. Többet tett, mint kapcsolatba lépett a Sulacóval: beszélgetett vele. Nem kellett személyesen ott lennie, a hordozható elektronika kommunikált helyette. Mindent elmondott neki, amit tudnia kellett, és jó híreket mondott.

XII.

Nem akart elaludni. Csak meg akarta osztani a kislánnyal azt a kis zugot, azt a kis meleget, s azt a néhány csendes percet. De a teste jobban tudta, mint ő, hogy mire van szüksége. Mihelyt egy kicsit is elengedte magát, és szabad utat hagyott az alkalomnak, hogy beteljesítse magát, nyomban el is aludt.

Ripley hirtelen ébredt, és kis híja volt, hogy nem verte be a fejét az ágy aljába. Egy pillanat alatt éberré vált.

Halvány fény szűrődött át a laboratóriumból a műtőbe. Az órájára pillantva meglepődött, hogy már több mint egy óra telt el. Ennyi idő alatt eljöhett és el is vonulhatott a halál, de látszólag semmi nem változott. Senki nem jött, hogy felébressze, ami nem volt meglepő. Most fontosabb dolgokkal voltak elfoglalva. Az a tény, hogy egyedül hagyták, önmagában is jó jel volt. Ha a végső ostrom megkezdődött volna, azóta Hicks vagy más biztosan kirángatta volna az ágy alatti meleg vacokból.

Óvatosan elhúzódott Newt mellől, aki tovább aludt, nem gondolva a felnőttek kényszerű időképzeteivel. Ripley megnézte, hogy a kiskabát nem csúszott-e le a kislányról, azután megfordult, hogy kimásszon az ágy alól. Fordultában egy pillantást vetett a laboratórium felé - és megdermedt.

A stasishengerek sora a Hadley bázis többi része felé nyíló ajtó mellett állt. Két tartály sötét volt, tetejük felnyitva, a stasismező kikapcsolva: mindkettő üres volt.

Lélegzet-visszafojtva próbált belesni minden sötét zugba, minden pult és minden szabadon álló berendezési tárgy alá. Mozdulatlanra dermedve, kétségbeesetten próbálta felmérni a helyzetet, miközben bal kezével gyengéden megbökte a mögötte alvó kislányt.

- Newt - suttogta. Vajon érzékelik ezek a hanghullámokat? Fülük ugyan nincs, talán más hallószervük sem, de ki tudja, hogy idegen és primitív érzékszerveik hogyan fejtik meg környezetük jelzéseit. - Newt, ébredj.

- Mi? - A kislány megfordult, és álmosan dörzsölte a szemét: - Ripley? Hol vannak...

- Psszt! - Ripley a szájához emelte az ujját. - Ne mozogj. Bajban vagyunk.

A kislány szeme kerekre tárgult. Egyetlen bólintással válaszolt, már éber volt és mindenre kész, mint felnőtt védelmezője. Ripleynek nem kellett még egyszer mondania, hogy maradjon csendben: a kolóniát átszövő csőrendszerben töltött magányos, lidérces óráiban az első dolog volt, amit megtanult, hogy a csend a túlélést jelentheti. Ripley a nyitott stasishengerekre mutatott. Newt még csak el sem pityeredett.

Szorosan egymás mellett feküdtek és hallgatóztak a sötétben. Feszülten figyelték, nem neszez-e valami, nem villan-e át a fényes padlón a halál. A hőszűrő halkan bűgött mellettük.

Ripley mélyet lélegzett, sóhajtott és megmozdult. Felnyúlt, megfogta az ágy alját átszövő rugókat és megpróbálta eltolni a faltól. A fémes csikorgás, ahogy a lábak csúsztak a padlón, fülsértően hangos volt a csendben.

Amikor a rés elég nagy volt az ágy pereme és a fal között, hátát a falnak vetve óvatosan felhúzta magát. Jobb kezével kinyúlt a matracon heverő impulzusfegyver felé. Ujjával a takarón és a lepedőn tapogatózott.

A fegyver eltűnt.

Szeme kibukkant az ágy pereme mögül. Egészen biztos, hogy ott hagyta a matrac közepén! Alig érzékelhető moccanás keltette fel a figyelmét, s fejét balra kapta. De már ugrott is feléje valami csupa láb csúfság az ágy lábáról, ahol addig kuporgott. Ripley rémületében vinnyogó hangot hallatva lebukott. Kemény karmok kapaszkodtak a hajába, amint az utálatos lény a falhoz csapódott, éppen ott, ahol pillanattal korábban a feje volt. Csúszva próbált megkapaszkodni, de közben is kereste a sebezhető arcot, amely az imént még ott volt.

Ripley mint egy őrült, megpördült, s csupasz ujjait a rugókba mélyesztve meglódtította az ágyat, s ezzel alig pár centiméterre a feje fölött, a falhoz szegezte a szörnyeteget. Lábai kaparásztak, vadul vonaglottak, míg hosszú, izmos farka mint tébolyult kígyó csapkodott a fal és a rugók között. Éles, visító hangot hallatott, amely egyszerre volt sivítás és sziszegés.

Ripley kilökte Newtot az ágy alól, majd őrült iramban utánamászott. Amint kiszabadult, két kézzel megragadta az ágy peremét, és még erősebben a falhoz szorította az arctámadót. Jól kiszámított mozdulattal hirtelen megrántotta az ágyat, és így sikerült a lényt az egyik fémrúd alá szorítania.

Szorosan magához ölelve a kislányt, elhátrált a felfordított ágytól. Szeme szünet nélkül mozgott,

tekintete szekrényről szekrényre ugrált, minden sarokba belesett. Az egész labor megtelt a halál baljós ígéretével. Míg távolodtak, az arctámadó, megmutatva apró természetéhez képest hatalmas erejét, ellökte magát az ágyat, és eltűnt egy szekrény sor alatt. Szélesebben mozgó lábai szinte pörögni látszottak.

Ripley, amennyire csak tudott, a szoba közepe felé tartva, tovább hátrált az ajtó irányába. Mihelyt elérte a hátával, felnyúlt, hogy megkeresse a kapcsolót. Az ajtónak félre kellett volna csúsznia. Nem mozdult. Megint megnyomta a kapcsolót, majd ütni kezdte, mit sem törődve a zajjal, amit csapott. Semmi. Kikapcsolták vagy elromlott, egyre ment. Megpróbálta a villanykapcsolót. Ugyanaz. A sötétség foglyai voltak.

Megpróbálta, hogy továbbra is szemmel tartsa maga előtt a padlót, s közben öklével ütni kezdte az ajtót. A dörömbölés tompa pufogásként hallatszott a hangtompító panelen. A műtő ajtaja természetesen hangszigetelt volt. Nehogy egy arra vetődő kényes telepes meghallja a kiszűrődő jajgatást.

Newtot maga mellett tartva, a fal mentén oldalazva érte el a nagy megfigyelő ablakot, amely a főfolyosóra nyílt. Egy pillanatra elfordult a veszélyt rejtő padlótól, és kiabálni kezdett:

- Hé! Hé!

Kétségbeesetten ütötte az ablakot. Senki nem mutatkozott a háromrétegű üveg túlsó oldalán. A padló felől hallatszó kaparászásra megfordult. Newt nyöszörögni kezdett, ezzel is csak növelte a felnőtt félelmét. Ripley kétségbeesetten ellépett a faltól a beépített videokamera elé, és hadonászni kezdett.

- Hicks! Hicks!

Nem jött válasz sem a hangszóróból, sem az üvegen túli üres szobából. A kamera nem fordult az előtte álló alakra, és kérdés sem érkezett a hangszóróból. Ripley reménytelenségében felkapott egy acélvázás széket és a megfigyelőablakhoz vágta. Lepattant róla, s még karcolást sem ejtett a kemény üvegén. De azért újra meg újra megpróbálta.

Hiába erőlködött. Az ablak nem akart összetörni, odakint pedig nem volt senki, aki láthatta volna dühöd próbálkozásait. Félredobta a széket, s lihegve pillantott körül a szobában.

Egy közeli pulton meglátta a keresőlámpa halvány fényét. Felkapcsolta, és a vékony sugárral végigpásztázott a falakon. A fénykör elsuhant a stasishengerek fölött, a műszerek, a sebészeti és aneszteziológiai berendezések, a falba süllyesztett tárolóedények és szekrények meg a kutatási felszerelések fölött. Érezte, hogy Newt belekapaszkodik a lábába, és reszket.

- Mami! Mamiiii...

Furcsa módon ez erőt adott Ripleynek. A gyerek teljesen alárendelte magát, s az ő leplezetlen félelme vakrémületbe kergette a kislányt. Végigfuttatta a mennyezeten a fényt, majd hirtelen visszakapta valamire. Támadt egy ötlete.

Elővette zsebéből a gyújtóját, sietve felmarkolt egy halom papírt, onnan, ahol a lámpát találta. Amilyen lassan csak merte, feltette Newtot a műtőasztalra, amely a szoba közepén állt, aztán maga is felmászott melléje.

- Mami... izé, Ripley... félek.

- Tudom, drágám - válaszolta félig oda se figyelve. - Én is.

Szorosan összezsavarta a papírt, és a rögtönzött fáklya végéhez tartotta a gyújtóját. Azonnal meggyulladt, és a láng a mennyezet felé csapott. Felemelte a kezét, a tüzet a laboratórium mennyezetébe épített tűzoltófej hőérzékelője felé tartotta. Mint a peremvilágokon létező legtöbb önfenntartó biztonsági rendszernek, a tűzoltófejnek is saját, önálló energiaforrása volt. Nem befolyásolta, ha elromlott az ajtó, vagy ha nem égtek a lámpák.

A láng hamar felemésztette a maroknyi papírt, már-már meztelen bőrét égette. Összeszorította a fogát, és szorosabban tartotta a fáklyát, amely bevilágította a szobát, s visszaverődött a műtőasztal fölé függesztett gömb alakú orvosi műszerblokk tükörfényes felületéről.

- Gyerünk, gyerünk már - morogta izgatottan.

Vörös fény gyulladt ki a tűzoltófej oldalán, amint a rögtönzött fáklya elegendő hőt bocsátott ki, hogy a beépített szenzorok érzékelhessék. Miután a hőérzékelő működésbe lépett, automatikusan továbbította az információt a mennyezetbe épített többi tűzoltófejnek. Víz tört elő több tucat nyílásból, mesterséges esővel terítve be a padlót és a berendezést. Ezzel egy időben az irányítóközpont óriás tűzjelzője is felébredt álmából.

A központi vezérlőben Hicks felugrott a vészjelre. Tekintete a taktikai konzolról a központi számítógép képernyőjére siklott: az alaprajzon egy kis terület villogni kezdett. Felállt, és a kijárat felé indult. Futtában kiáltotta a fejmikrofonjába:

- Vasquez, Hudson, találkozunk a kórházban! Tűz van!

Mindkét katona feladta őrhelyét, és indult, hogy találkozzon a tizedessel.

Ripley ruhája a testéhez tapadt, miközben a tűzoltófejek szakadatlanul áztatták a szobát és a berendezést. A sziréna tovább üvöltött. Átható túlkölte és a fémhez meg a padlóhoz csapódó vízcseppek zaja minden más hangot elnyomott.

Megpróbált keresztülnézni a sűrű permeten, szeme elől elsöpörte a vizet s ázott hajtincseit. Egyik

könyökét beleütötte a műtőasztal fölötti gömbbe, s ettől kilendültek a rászerezelt kábelek, nagy fényerősségű lámpák és műszerek: a mozgás magára vonta a tekintetét, majd visszafordult a szoba felé. Valamin másodszer is megakadt a szeme.

A valami az arcára ugrott.

A zubogó víz és a sziréna hangja elnyelték a sikoltását, hátratántorodott, leesett az asztalról, és elterült a földön, karja csapkodott, lába vadul kapálózott. Newt visítva ugrott félre, amikor Ripley elhajította a csipogó arctámadót. Az a falhoz csapódott, és ott maradt lógva, mint egy mászó tarantellapók ocsmány utánzata, majd mintha rugó lökte volna el, visszapattant rá.

Ripley kétségbeesetten kapálózott, műszereket húzott magára, hogy legyen valami szilárd tárgy a saját teste és a förtelmes teremtmény között. De bármit helyezett az útjába, az ízelt lábak őrált gyorsasággal, kíméletlenül átmásztak mindenre, megkerültek mindent. Karmok kapaszkodtak a csizmájába és mászni kezdtek felfelé a testén. Újra lelökte, a puha, bőrszerű test érintésétől felkavarodott a gyomra. Mindent mert, csak egyet nem: föladni.

A lény hihetetlenül erős volt. Amikor a műszergömb tetejéről ugrott rá, Ripleynek sikerült leelőznie, mielőtt megkapaszkodhatott volna. Ezúttal nem hagyta magát lerázni, olyan szorosan kapaszkodott, mintha Ripley testének része lett volna. Megpróbálta letépni, lefejtetni, de kikerülte a kezét, s céltudatosan mászott tovább az arca felé. Newt szánumosan sikoltozott, s nyomult hátrább, hátrább, amíg az egyik sarokban álló pultnak nem ütközött.

Egy utolsó, kétségbeesett mozdulattal Ripley mindkét kezét felcsúsztatta a mellén, és eltakarta az arcát, éppen akkor, amikor az arctámadó odaért. Maradék erejét összeszedve kifeszítette, úgy próbálta eltolni magától. Vakon tántorgott, nekiütközött a készülékeknek, leverte a műszereket. Félt volt, hogy bármelyik pillanatban elcsúszhat a nedves padlón. A víz egyre csak zuhogott a mennyezetről, elöntötte a szobát, elhomályosította a látását. Valamelyest a szörnyeteket is akadályozta a mozgásában, de azt is lehetetlenné tette, hogy Ripley erősen megmarkolja testét vagy a lábait.

Newt csak nézte meredten, és sikoltozott. Így aztán nem vette észre a rovarszerű lábakat, melyek előbukkantak a pult pereme fölött, aminek éppen támaszkodott. De mozgásérzékelő képessége az utóbbi időben legalább olyan kifinomulttá vált, mint a fegyverek szenzorja. Megpördült, és mert a félelem erőt adott kis testének, a falhoz vágta a pultot. A falnak szorított lény vadul kapálózott, lábaival és farkával megpróbálta kiszabadítani magát, de a kislány nekitámaszkodott a padnak, és üvöltött:

- Ripley!!!

A pad ingott, rázkódott, amint a szörnyeteg megpróbált kiszabadulni. Kicsúszította egyik lábát, aztán a másikat. A harmadikkal már a teste is kezdett kibújni.

- Ripley!!!

Hiába mozgatta jobbra-balra a fejét, a karmok kis híján összezárultak rajta. Míg a fogást keresték, a test alsó nyílásából előbújt a peterakó cső. A síkos szerv Ripley karjai közé furakodott, hogy onnan törjön utat magának.

A megfigyelő ablaka mögött egy árny tűnt fel, csak halványan látszott a gomolygó párában. Egy kéz foltot törölt az ablakra. Hicks arca nyomódott az üveglapra. A szeme elkerekedett, meglátva, hogy mi folyik odabent. Eszébe sem jutott, hogy megjavítsa az elromlott ajtónyitó szerkezetet. Hátralépett, és felemelte az impulzusfegyver csövét.

A nehézlövedék darabokra repesztette a háromrétegű üveget. A tizedes beleugrott a közepén kirajzolódott pókhálószerű mintába, és mint valami üvegcsóvjú üstökös, szilánksóvját húzva maga után a szobába robbant. A padlóra zuhant, perdült egyet, teste alá tartva, a fegyverét; hogy megvédje magát az üvegszilánkoktól, és odaugrott Ripley mellé, akinek a torkára addigra már rátekeredett a szörnyeteg farka. Miközben fojtogatta, egyre közelebb nyomult az arcához.

Hicks a póklábszerű végtagok alá csúszította az ujjait, és emberfeletti erővel húzni kezdte. Egyesült erővel nagy nehezen elrángatták a szörnyet Ripley arcától.

Hudson követte Hickset a szobába, épp csak rápillantott Ripleyre meg a tizedesre, akik az arctámadóval viaskodtak, azután meglátta a pultnak támaszkodó Newtot. Féltrelokte a kislányt, aki elcsúszott a nedves padlón, és ugyanazzal a mozdulattal felemelte a fegyverét, hogy széttépje vele a parazitát, mielőtt az ki tudná szabadítani a testét a pult fogságából. Sav fröccsent, belemart a pultba, a falba és a padlóba, ahogy a rákszerű test darabokra szakadt.

Hudson Ripleyhez hajolt, és mindkét kezével megragadta a szörnyeteg farkának végét. Mint egy herpetológus, aki lefejt az óriáskígyót kedvenc faágáról, letekerte Ripley nyakáról. A nő tátogott, nyelte a levegőt és a vizet, és görcsösen fulladozott. De nem eresztette el a lényt, amelyet immár hárman tartottak közös erővel.

Hicks pislogott a vízpermettől, és jobb felé biccentett.

- A sarokba! Együtt. Ne hagyjátok, hogy belétek kapaszkodjon. - A válla fölött Hudsonre pillantott. - Készen vagy?

- Rajta! - A híradós felemelte a fegyverét.

Egyszerre hajították a sarokba a szörnyeteget. Az azonnal talpra ugrott, és iszonyú energiával feljűk lódult. Hudson lövése a levegőben találta el, darabokra tépte. A tűztőfejekből lezúduló vízfüggöny segített lokalizálni a szerteفرöcskölő savat. Füst keveredett a vízpárával, amint a sárga folyadék marni kezdte a padlót.

Ripley émélyegve zuhant térdre. Vörös csíkok húzódtak a nyakán, mintha kötél horzsolta volna fel. Amíg ott térdelt Hicks és Hudson mellett, a tűztőfejek végre elhallgattak. Víz csurgott a szekrényekből, a készülékekből és a savmarta lyukakba folyt. A tűzjelző sziréna is elhallgatott.

Hicks a stasishengerekre meredt.

- Hogyan tudtak kijönni belőle? Belülről nem lehet áttörni a stasismezőt. - Pillantása a szemközi falba épített biztonsági kamerára tévedt. - Én figyeltem a monitorokat. Miért nem láttam, hogy mi folyik itt?

- Burke. - Mint egy hosszú sóhaj, úgy hangzott: - Ez Burke volt.

Csend lett az irányítóközpontban. Gondolataik nyaktörő sebességgel ugráltak ide-oda, de senki nem szólt. Egyik gondolat sem volt kellemes. Végül Hudson komor elmékedésük tárgya felé intve, szokásos ékesszólásával ennyit mondott:

- Amondó vagyok, most azonnal nyírjuk ki.

Burke-nek nagy erőfeszítésébe került, hogy ne nézzen bele Hudson impulzusfegyverének torkolatába. A híradós ujjá egyet mozdul, és a Társaság képviselőjének feje szétrobban, mint egy túlérlett görögdiinnye.

Jeges nyugalmat tettetett, csak a homlokán gyöngyöző verejtékcseppek árulták el. Az utolsó öt percben legalább fél tucat beszédet fogalmazott meg, majd vetett el, s végül úgy döntött, jobb; ha nem szól. Hicks talán meghallgatná az érveit, de egy rossz szó, egy rossz mozdulat, és valamelyik ráveti magát. Ebben tökéletesen igaza volt.

A tizedes fel-alá járkált a Társaság képviselőjének széke előtt. Néha lenézett rá, és a fejét rázta.

- Nem tudom felfogni. Ennek nincs semmi értelme.

Ripley keresztbe fonta a karját, úgy nézte ezt az emberformát a széken. A szemében megszűnt embernek lenni.

- De még mennyire, hogy van értelme. Egy idegent akart, csak azt nem tudta, hogyan vigye át a Gateway-karanténon. Én figyelmeztettem, hogy tájékoztatom az illetékes hatóságokat, ha megpróbálja. Ebben hibáztam.

- Miért próbált volna meg ilyesmit? - Hicks elképedése jól látszott az arcán.

- A fegyverkutatók miatt. Biofegyver. Az olyan emberek, mint ő - és ezt alapos megfontolás alapján mondom -, szoktak ilyesmit művelni. Ha valami új és különleges, minden egyebet kizárva rögtön a hasznát szimatolják benne. - Ripley vállat vont. - Először azt hittem, ő talán más. Amikor meggyőződtem az ellenkezőjéről, elkövettem azt a hibát, hogy nem gondoltam a következményekre. Lehet, hogy túl szigorú vagyok magamhoz. Nem gondolkozhattam másképpen, mint minden épelméjű ember.

- Nem értem - mondta Vasquez. - Mire számított, ha ezek a lények megölik magát? Mit gondolhatott?

- Nem akarta, hogy ezek megöljenek bennünket - még nem. Addig nem, míg vissza nem visszük a játékszereit a Földre. Jól kiszámította. Bishop nemsokára leteszi a leszállóhajót. Addigra az arctámadók elvégzik a munkájukat, Newt meg én ki vagyunk ütve, és senki nem tudná az okát. Maguk, úgy, ahogy vagyunk, eszméletlenül, felvinnének minket a leszállóhajóra. Nézzék, ha megtermékenyülünk, vagy parazitát hurcolunk magunkban, nevezzék bárhogyan is, és mielőtt magunkhoz térünk, mélyálomba merülünk, az idegenembrió fejlődése is lelassult volna, nemcsak a mi életműködésünk. Nem született volna meg, amíg az út tart. Senki nem sejtette volna, hogy mit hoztunk a testünkben, és amíg az életjeleink stabilak, senki nem gondolta volna, hogy rettenetes dolog történt. Kiszállunk Gatewayen, és a hatóságok első dolga, hogy egy földi kórházba szállítson minket.

Itt lépett volna közbe Burke és a cimborái. Felelősségüket hangoztatva vagy megvesztegetéssel elvittek volna a saját intézményükbe, ahol háborítatlanul megfigyelhetnek. Engem és Newtot.

A közelben kuporgó kislány törékeny alakjára pillantott. Newt a melléhez szorította a térdét, és komor tekintettel figyelte az eseményeket. Valaki szerzett neki egy bélelt felnőtt zubbonyt, abba volt burkolózva, a gallért feltúrta a nyaka körül. Még mindig nedves haja arcához és a homlokához tapadt.

Hicks abbahagyta a járkálást, és megállt Ripley előtt.

- Várjon egy percet. Mi tudnánk róla. Lehet, hogy nem lennénk benne biztosak, de mielőtt megérkeznénk az állomásra, azonnal kivizsgáltatnánk az ügyét. Szó se lehetne róla, hogy alapos orvosi vizsgálat nélkül bárki is a Földre vigye magukat.

Ripley fontolóra vette és bólintott.

- Csak akkor sikerült volna neki, ha hazafelé menet szándékosan megrongálja a hiperkapszulákat. Mivel Dietrich már nincs, mindenkinek egyedül kell mélyálomba mennie. Elég, ha pár nappal korábban állítja a saját automatáját, szépen kimászik, elzárja a létfenntartó rendszerünket, aztán kidobja a testeket. Utána már azt mond, amit akar. Mivel a csapat nagy részét az idegenek ölték meg, és a C szinten lefolyt harc részleteit a sisakkamerák rögzítették, a felvételek pedig a Sulaco adattárolójába

kerültek; nem lesz nehéz a maguk halálát is az idegenek számlájára írni.

- Ez az ember halott.

Hudson figyelmét Ripleyről a Társaság képviselőjére fordította.

- Hallottad ezt? Kutyaeledel lesz belőled, haver!

- Ez egy teljesen paranoid téveszme. - Burke úgy ítélte meg, hogy azzal már nem árthat magának, ha megszólal, többet semmi esetre sem, mint amennyit eddig ártott. - Látták, milyen erősek. Én nem tehetek a szökésükről.

- Süket duma. Semmi sem lehet olyan erős, hogy belülről törjön át egy stasismezőt - mondta Hicks egykedvűen.

- Feltételezem, hogy miután kimásztak, kívülről bezárták a műtő ajtaját, lekapcsolták a vészjelző áramforrását, eldugták a fegyveremet, és kikapcsolták a videót is. - Ripley fáradtnak látszott. - Tudja, Burke, nem tudom, melyik faj a rosszabb. Őket még nem láttam, hogy néhány százalékért egymást gyilkolják.

- Írjuk le. - Hicks kifürkészhetetlen arccal nézett le a Társaság képviselőjére. - Már megbocsásson.

Ripley megrázta a fejét. Belül a haragot tompa üresség váltotta fel.

- Inkább zárjuk be valahová, amíg fel nem szállunk.

- Miért? - Hudsont rázta a visszafojtott düh, ujja ráfeszült a fegyvere ravaszára:

Ripley a híradósra nézett.

- Mert haza szeretném vinni. Azt akarom, hogy az emberek megtudják, mit csinált. Meg kell tudniuk, mi történt a kolóniával és miért. Azt akarom...

Kialudtak a fények. Hicks azonnal a taktikai konzol felé fordult. A képernyő a telepek áramától még hunyorgott, de nem voltak rajta képek, mert a központi számítógép energiaellátása megszakadt. Egy gyors ellenőrzés kiderítette, hogy semmi sem működik: az ajtók, a videoernyők, az érzékelők, a gépek.

- Kikapcsolták az áramot. - Ripley mozdulatlanul állt a majdnem teljes sötétségben.

- Hogy érti azt, hogy kikapcsolták az áramot? - Hudson lassan megfordult, s hátrálni kezdett az egyik fal felé. - Hogyan tudnák kikapcsolni az áramot, ember? Ezek csak süket állatok!

- Ki tudja, hogy valójában micsodák? Nem tudunk róluk eleget, hogy ezt biztosan állíthassuk. - Ripley felemelte az impulzusfegyvert, amit Burke elemelt, és hüvelykujját a biztonsági gombra helyezte. - Lehet, hogy egyenként úgy viselkednek, de kell lennie valamiféle kollektív intelligenciájuknak is. Mint a hangyáknak vagy a természeteknek. Bishop beszélt erről, mielőtt elment. A természetek háromméteres várat építenek. A levélvágó hangyák mezőgazdasági tevékenységet folytatnak. Vajon ez csak ösztön? Egyáltalán, mi az intelligencia? - Maga mellé pillantott. - Maradj szorosan mellettem, Newt. A többiek kapcsoljanak be néhány nyomkövetőt. Gyerünk, mozogjunk. Gorman, tartsa szemmel Burke-öt.

Hudson és Vasquez bekapcsolták a nyomkeresőiket. A mozgásérzékelő gyenge fénye barátságosan világított a sötétben. A modern technika mégsem hagyta őket végképp cserben. A két katona vezetésével a folyosó felé indultak. Mivel a vezérőben teljesen sötét volt, Vasqueznek kézzel kellett félretolnia az ajtót.

Ripley hangja a tűzér mögül hallatszott:

- Van valami?

- Itt semmi. - Vasquez csupán árnyék volt az egyik falon.

Nem kellett feltennie ugyanazt a kérdést Hudsonnek, mert mindenki hallhatta a híradós keresőjének hangos csipogását. Minden szem feléje fordult.

- Itt van valami. Elkaptam valamit. - Leírt egy kört a keresővel.

Ismét csipogott, ezúttal hangosabban.

- Mozog. És idebent van.

- Nem látok semmit. - Vasquez keresője néma maradt. - Csak engem mutat.

Hudson hangja kicsit megcsuklott.

- Nem. Nem! Nem téged. Idebent vannak. A hatósugaramon belül. Itt vannak.

- Higgadjon le, Hudson. - Ripley megpróbált a folyosó végébe lesni. - Vasquez, ezt meg kellene erősíteni.

A tűzér széles ívben körbejártatta a keresőjét meg a fegyverét. Az utolsó pont, amerre tartotta őket, pontosan mögötte volt. A hordozható szenzor élesen felcsipogott.

- Hudsonnak igaza lehet.

Ripley és Hicks pillantást váltottak. Legalább nem kell tovább tétlenül várakozniuk, hogy végre történjék valami.

- Kezdődik a mérkőzés - mondta a tizedes.

Ripley odaszólt a két katonának:

- Jöjjenek vissza mind a ketten. Vissza az irányítóközpontba.

Hudson és Vasquez hátrálni kezdtek. A híradós szeme idegesen kutatta a sötét folyosót, amit elhagytak. A kereső is mást mond, a szeme is. Valami nem stimmel.

- Ez a jel érthetetlen. Csak valami interferencia lehet, vagy hasonló. Esetleg valami energiaív. Mindenfelé mozgás van, de nem látok semmit.

- Jöjjön már vissza! - Ripley érezte, hogy izzadni kezd a homloka és a hónalja. Hideg veríték, jeges érzés a gyomorban. Hudson megfordult, és rohanni kezdett, egy pillanattal korábban ért oda, mint Vasquez. Együtt csukták be s zárták le az ajtót.

Mihelyt bent voltak, elosztották szegényes fegyvertárukat. Lángszórók, gránátok és végül néhány töltött, impulzusfegyverbe való tár. Hudson keresője folyamatosan, egyre hangosabban csipogott.

- Mozgás! - Vadul körülnézett, de csak társainak árnyékát látta a homályos szobában. - A jel félreérthetetlen. Nem lehet tévedés. - Felkapta a keresőt és körbeforgatta a szobában. - Hűszméternyire mozgást jelez.

Ripley odasúgta Vasqueznek:

- Pecsételje le az ajtót.

- Ha lepecsételtem, hogy jutunk el a leszállóhajóig?

- Amerre Bishop. Hacsak nem akarja megpróbálni, hogy kísértájon.

- Tizenhét méter - morogta Hudson. Vasquez felkapta a kézihegesztőjét, és az ajtó felé indult.

Hicks Ripleynek nyújtotta az egyik lángszórót, s hozzáfogott, hogy a másikat megtöltse magának.

- Gyűjtsuk be őket. - Egy perc múlva a fegyvere életre kelt, apró kék láng sziszegett a cső végén, mint egy túlméretezett öngyújtó lángja. Ripley is azonnal fellobbant, mihelyt megnyomta a markolatba sülyesztett, gyújtás feliratú gombot.

Szikrák repdestek Vasquez körül, amint elkezdte az ajtót a padlóhoz, a mennyezethez és a falhoz hegeszteni. Hudson keresője most már örült iramban adta a jeleket, bár közel sem olyan gyorsan, mint Ripley szíve.

- Tanultak - mondta, csak azért, hogy ne kelljen csendben maradnia. - Mindegy, hogy minek nevezzük: ösztönnek, intelligenciának vagy kollektív elemzőmunkának, a lényeg, hogy tanultak. Kikapcsolták a villanyt, és kikerülték a fegyvereket. Találhattak egy bevezető utat, amit mi kihagytunk a számításból.

- Nem hagytunk ki semmit - mordult fel Hicks.

- Tizenöt méter. - Hudson ellépett az ajtótól.

- Nem tudom, hogy csinálták. Talán egy savmarta lyuk a csatornában. Valami az alagsorban, amiről azt hittük, hogy le van zárva, és mégsem volt. Valami, amit a telepések módosítottak, de nem jelöltek rá az alaprajzra. Nem tudjuk, mennyire naprakészek azok a rajzok, és mikor vezették rá utoljára a változásokat. Nem tudom, de valaminek lennie kell! - Ripley felkapta Vasquez keresőjét, és ugyanabba az irányba fordította, amerre Hudsoné állt.

- Tizenkét méter - közölte a híradós. - Ember, ez egyetlen óriási jel. Tíz méter.

- Itt vannak. - Ripley az ajtóra bámult. - Vasquez, hogy áll?

Az elektronikusfegyver-kezelő nem felelt. Olvadt fémcseppek perzselték a bőrét, a ruhájára hullva füstölögtek. Összeszorította a fogát, és válogatott szitkokat dűnnyögve próbálta gyorsabban vezetni a hegesztőpisztolyt.

- Kilenc méter. Nyolc. - Hudson hangja az utolsó számjegynél élesen a magasba csapott, miközben vadul forgatta a fejét.

- Ez nem lehet - tartott ki Ripley, noha a kezében tartott kereső is ugyanazt a lehetetlen adatot közölte. - A szobában van.

- Úgy van! Úgy van! - Hudson elfordította a kis képernyőt, hogy Ripley is láthassa a rajta levő jelet. - Nézze!

Hicks egy lépéssel Hudson mellett termett.

- Akkor nem jól értelmezted.

- Én aztán nem! - csattant a híradós hangja már-már hisztérikusan. Én ismerem ezeket, és ezek nem hazudnak, ember! Túl egyszerűek ahhoz, hogy becsavarodjanak. - Tébolyult szemmel figyelte a pislogó kiolvasót. - Hat méter. Öt. Mi az is...?

Pillantása találkozott Ripleyével, és szinte egyszerre döbbentek rá a dolog nyitjára. Mindketten hátrahajtották a fejüket, és ugyanabba az irányba fordították a keresőt. Mindkét műszer csipogása dermesztő sípolássá változott.

Hicks felmászott az egyik szekrényre. A vállára dobta a fegyverét, megmarkolta a lángszórót, felemelte az álmennyezet egyik lemezét, és zseblámpájával bevilágított a lyukba.

A látvány felülmúlta Dante legvadabb képzeletét, de még Poe delíriumos lázálmait is.

XIII.

A felfüggesztett álmennyezet és a fémtető között húzódó szervizfolyosó tele volt idegenekkel. Annyian voltak, hogy meg sem tudta számolni őket. Fejjel lefelé lógtak a csöveken és a vezetékeken,

és mint a denevérek, araszoltak a fény felé, testük fémesen csillogott. Ameddig a zseblámpa fénye bevilágított, ellepték a szervizutat.

Nem volt szükség keresőre, hogy észlelje maga mögött a mozgást. Ahogy fordultában odarántotta a lámpát, annak fénycsóvjája egy tőle alig egy méterre lévő idegenre esett. A lény Hicks arca felé lendült. Rémülten bukott le, s közben érezte, hogy vasgerebenszerű karmok szántanak végig a hátán lógó fegyveren.

Alig ugrott vissza a vezérlőbe, a beszivárgott idegenek tömegesen váltak le a csövekről, amikbe eddig kapaszkodtak. A gyengén felfüggesztett álmennyezet felrobbant, szilánkjai a rémképbe illő alakokkal együtt szakadtak a szobára. Newt sikoltott, Hudson tüzet nyitott, Vasquez pedig fölsegítette Hickset, miközben elszáguldott mellette a lángszórójával. Ripley felkapta Newtot, és hátraugrott vele. Gorman azonnal mellettük termett, és a saját fegyvereivel fedezte őket. Senkinek nem volt ideje, hogy észrevegye Burke-öt, aki az egyetlen szabad folyosó felé iramodott, amely az irányítóközpontot a kórházzal kötötte össze.

Pokoli zűrzavart világított meg a lángszórók fénye, ahogy egymás után hamvasztották el a támadókat. Néha az égő idegenek egymásnak botlottak, örült visításukkal még tovább fokozva a fejvesztettséget. Inkább dühükben visítottak, mint fájdalmukban. Sav szivárgott a sérült testekből, lyukakat mart a padlóba, ezzel is súlyosbítva a helyzetüket.

- A kórházba! - Ripley lassan hátrált, Newtot magához szorította. - Menjünk a kórházba! - Megfordult, és az összekötő folyosó felé rohant.

A falak összemosódtak a szeme előtt, de legalább a mennyezet ép volt a feje felett. Így hát bátran összpontosíthatott az előtte lévő folyosóra. Egy pillanatra meglátta Burke-öt, amint kinyitja a laboratóriumba vezető súlyos ajtót, besurran, és becsukja maga mögött. Ripley nekiugrott az ajtónak, és megragadta a külső kilincset, éppen amikor a túloldalon a helyére kattant.

- Burke! Nyissa ki az ajtót! Burke, nyissa ki az ajtót!

Newt megrángatta Ripley nadrágját, miközben mögéje bújtt, és a folyosó felé mutatott.

- Nézd!

Egy idegen közeledett feléjük az átjáróban. Egy nagy idegen. Ripley reszketve emelte fel a fegyvert, egy pillanat alatt próbálva felidézni mindazt, amit Hicks magyarázott neki a nagy hatású fegyverről. A csövet egyenesen a csillogó, csontvázszerű test közepére szegezte, és meghúzta a ravaszt.

Nem történt semmi.

Sziszegés hallatszott a förtelmes lény felől. A külső ajkak szétváltak, nyál csepegett a padlóra. Nyugi, nyugi, ne vesítsd el a fejed, biztatta magát Ripley. Megnézte a biztosítást. Ki volt oldva. Egy pillantás a teli tárra. Newt kétségbeesetten kapaszkodott a nadrágjába, s már jajveszékelt. Ripley keze annyira reszketett, hogy kis híján elejtette a fegyvert.

Az idegen már majdnem elérte őket, amikor eszébe jutott, hogy az első lövedéket kézzel kell betolni a töltényűrbe. Betolta, majd görcsösen meghúzta a ravaszt. A lövedék az idegen arcába talált, és hátralökte. Ripley megfordult, és ösztönös védekező mozdulattal eltakarta kezével az arcát. De a közvetlen közletről leadott lövés olyan erővel lökte el az idegent, hogy a szétfröccsenő sav egyáltalán nem érte őket.

A fegyver olyan hevesen rúgott vissza, hogy elveszítette az egyensúlyát, és nekivágódott az ajtónak. A közeli robbanástól elvakulva dühödten pislogott, hogy visszanyerje a látását. A füle csengett a légnyomástól.

Az irányítóközpontban Hicks éppen idejében pillantott fel, hogy tüzet nyithasson egy ugró alakra. Az impulzuslövedék ereje belökte ellenfelét az egyik lángoló szekrénybe. A lángszórók összesített tüze működésbe hozta a tűzoltó rendszert, és a mennyezeten lévő tűzoltófejek elárasztották vízzel a szobát. Víz zúdult a tizedesre, és eláztatta a katonákat is. Jutott belőle a központi számítógépbe is, lehetetlenné téve annak további használatát. De legalább nem gyűlt össze a lábuk alatt. Már éppen elég savmarta lyuk volt a padlón, ahol elszívároghatott. A tűzjelző sziréna vadul böngött, amitől a küzdők alig hallották egymást, s ezért szóba se jöhetett holmi egységes taktikai elgondolás.

Hudson teli torokból üvöltött, éles hangja túlharsogta a sziréna böngését:

- Gyerünk! Gyerünk!

- A kórházba! - kiáltotta neki Hicks. Kétségbeesetten integetett, miközben a folyosó felé hátrált. - Gyere!

Ahogy a híradós feléje fordult, a padló felrobbant a lába alatt. Karmos kezek ragadták meg, három-három erős ujj záródott a bokája köré, és húzta lefelé. Egy másik toronymagas alak rontott rá a háta mögül, s már vitték is: pillanatok alatt elnyelte őket a padló alatti üreg. Hicks gyors sorozatot engedett a lyuk felé, remélve, hogy a híradóst is eltalálta, nemcsak a szöktetőit. Azután megfordult és rohant. Vasquez és Gorman szorosan mögötte. Az elektronikus fegyver kezelője gyilkos erejű széles tűzerővel fedezte őket.

Ripley az ajtókilincssel küszködött, amikor Newt megrángatta a karját, hogy magára vonja a figyelmét. A kislány némán mutatott arra, ahol egy vérző, félig szétromcsolt idegen próbált

feltápáskodni, hogy újra rájuk támadjon. Ripley másodszor is tűzelt, újra hátrátáncorodott a robbanástól és a fénytől. A fegyver csöve a mennyezet felé ugrott. Newt befogta a fülét, hogy ne hallja a robajt. A szörnyeteg ezúttal a földön maradt.

Egy hang hallatszott mögöttük:

- Tűzet szüntess! - Hicks meg a többiek bukkantak elő a füst -és porfelhőből. Mocskosak és csuromvizek voltak. Ripley oldalt lépett, és az ajtóra mutatott.

- Zárva van. - Nem volt szükség rá, hogy elmondja, miért.

Hicks csak bólintott.

- Álljon félre. - Az övéről lekasztott egy vágópisztolyt, ami kicsinyített mása volt annak, amivel Vasquez behegesztette előbb a tűzszakaszajtót, majd az irányítóközpontba vezető ajtót. Gyorsan végzett.

Nem emberi alakok tűntek fel a folyosó végén. Ripley nem értette, hogyan találják meg ilyen gyorsan az áldozataikat. Láthatóan nem volt szemük, fülük, orrnyílásuk. Van valami ismeretlen, különös, idegen érzékelőszervük? Talán egyszer jön egy tudós, aki felboncol egy ilyen szörnyűséget, és megadja a választ. Egyszer, amikor ő már nem él, mert semmi kedve, hogy tanúja legyen a kísérletnek.

Vasquez átadta Gormannak a lángszórót, és levette válláról a karabélyát. Az egyik zsebéből előhalászott néhány apró, tojásszerű tárgyat, és az M-41A alsó csővébe dugdosta.

Gorman szeme elkerekedett, amikor meglátta, hogy betárazza a gránátokat.

- Hé, azokat nem használhatja itt! - Elhúzódott tőle.

- Úgy van. Megsértem a közelharc szabályzatának kilencvenöt per kilencvennyolcas pontját. Vegye bele a jelentésébe. - A fegyver csövét a közeledő hordára irányította. - Gránát betöltve! - Beállította a sorozatot, és fejét oldalra billentve elengedte a gránátokat.

A robbanás ereje hátrátáncorította Ripleyt, és Vasquez is majdnem leverte a lábáról. Ripley esküdni mert volna rá, hogy mosolyt látott a tűzér robbanástól megvilágított arcán. Hicks megingott, a pisztoly kék lángja egy pillanatra felvágódott. Aztán kiegyenesedett, és folytatta a vágást.

A zár egy perc múlva a földre esett, megnyitva az utat a kórházba. Elzárta a pisztolyt, felállt, és a lábával berúgta az ajtót. Olvadt fémcseppek repültek szanaszét, Hicks és társai nem vettek róla tudomást. Akkor már csak a savra ügyltek.

Hicks megfordult, és Vasqueznek hátrakiáltott:

- Kösz! Most már semmit se hallok!

Vasquez úgy tett, mint aki zavarban van, ami csak annyira volt őszinte, mint természetének szelídsége, s kezét a füléhez emelte:

- Mit mondtál?

Bebotorkált a romos laboratóriumba. Vasquez ment be utoljára. Megfordult, és a félig becsukott súlyos ajtó résén át gyors egymásutánban három gránátot röpített a folyosóra. Egy másodperccel a robbanás előtt becsukta az ajtót, és futni kezdett. A hármás robbanás mint valami hatalmas gong döndült meg a folyosón. A vastag fém biztonsági ajtó behajolt a keretében.

Ripley már az előtér túlsó oldalán volt, és az ajtót próbálta. Ezúttal nem lepte meg, hogy zárva találja. A zárral kezdett foglalkozni, míg Hicks a pisztolyával a meggörbült ajtót hegesztette be, amin bejöttek.

A központi laboratórium közepén Burke hátrálni kezdett. Ezúttal nem lesz szó feltételezett bűnökről, sem udvarias egyezkedésre nem számíthat. Azonnal le fogják löni. Talán Hicks megtartóztatja magát, esetleg Gorman, de nem lesznek képesek visszafogni Hudson vagy azt az őrült nőt, Vasquez.

Zihálva indult a főépületbe vezető ajtóhoz. Ha az idegeneket teljesen lefoglalják egykori társai, talán lesz esélye, hogy e szörnyűséges fejlemények ellenére mégiscsak eliszkoljon innen. Visszaosonhat a telepre, messze a harctól, és kerülő úton elérheti a leszállópályát. Bishopot, mint minden szintetikust, könnyű lesz jobb belátásra bírni. Talán meg tudja győzni arról, hogy mindenki meghalt. Ha sikerül véghezvinnie ezt a kis szemantikai fortélyt, és meg tudja rongálni az android kommunikátorát, hogy a többiek ne teremthessenek vele kapcsolatot, s ne cáfolhassák meg őt, nos, akkor már nem marad más, mint felszállni. Ha elég határozottan lép fel, és nem lesz, aki meghazudtolja, Bishop engedelmeskedni fog.

Ujjai kinyúltak az ajtókilincs felé, s bár még nem érték el a hideg fémét, hirtelen jéghideggé váltak. A kilincs már fordult is, láthatóan magától. Szinte megdermedt a rémülettől, hátrátáncorodott, látva, hogy az ajtó lassan nyílik a másik oldalról.

A leszakadó pánt hangos reccsenését nem hallották az előtérben.

Vasquez gránátparádéja elég hosszú időre megtisztította a folyosót, hogy Hicks behegeszthesse az ajtót. Ez is nyújtott néhány percnyi biztonságot, egy kis haladékot, de nem többet. A tizedes ellépett az ajtótól, és a végső összecsapáshoz készenlétbe helyezte a fegyverét, amikor kívülről valami hangos puffanással az ajtó közepén elvágódott. Egy második ütés megrepesztette a fémét, és az ajtó kezdett elválni a keretétől.

Newt makacsul rángatta Ripley kezét. A felnőtt végre észrevette, és tekintetét erővel elszakította az egyre gyengülő ajtóról.

- Gyere! Erre! - Newt a távolabbi fal felé tuszkolta Ripleyt.

- Nem megy, Newt, nem férek be a rejtekhelyedre. A többieknek fegyver is van, és nagyobbak is, mint mi. Egyáltalán nem fognak beférni.

- Nem arra megyünk - mondta a kislány türelmetlenül. - Ez másik.

Az egyik pult mögött egy légcsatorna sötét négyszöge látszott a falban. Newt gyakorlott mozdulattal kilazította a védőrácsot és kinyitotta: lehajolt, hogy bemásszon, de Ripley visszahúzta.

Ingerülten pillantott a felnőttre.

- Tudom, merre kell menni.

- Egy percig sem kétlem, Newt. Csak nem te mész előre, ennyi az egész.

- Eddig is mindig én mentem elsőnek.

- Eddig nem voltam itt, és nem volt a nyomodban az Acheron összes idegenje. - Odament Gormanhoz, és - mielőtt a férfi feleszmélhetett volna - a karabélyát kicserélte az ő lángszórójára. Egy pillanatra megállt, gyengéden megcibálta Newt haját, aztán térdre ereszkedett, és bebújt a csatornába. Ismeretlen sötétséggel találta magát szembe. Most mégis jó barátként üdvözölte.

Hátrapillantott a válla fölé.

- Hozd a többieket. Te maradj mögöttem.

Newt határozottan bólintott és eltűnt. Néhány pillanat múlva már jött is, beleugrott a csatornába, és szorosan felzárkózott Ripley mögé. A kislányt Hicks, Gorman és Vasquez követte. A fegyvereik és a nehéz impulzuskarabélyok miatt alaposan össze kellett húzniuk magukat, de mindenki belefért a nyílásba. Vasquez megállt egy pillanatra, és becsukta maga mögött a rácsot.

Ha az alagút összeszűkül, vagy kisebb csatornákra ágazik szét, csapdába estek; Ripley mégsem aggódott. Szinte vakon bízott Newtban. A legrosszabb esetben udvariasan elbúcsúznak egymástól, mielőtt sorsot húznak, hogy ki adja majd a kegyelemdőfést. Egy pillantással megállapította, hogy a kislány szorosan mögötte van.

De még mennyire szorosan. Sokkal nagyobb iramban szokott közlekedni a labirintusban, így most folyton rámaszott Ripley lábára.

- Gyerünk - nógatta a kislány újra meg újra -, mássz gyorsabban.

- Ennél jobban nem tudok. Nem erre születtem, Newt. Egyikünk se, s gyakorlatunk sincs, mint neked. Biztosan tudod, hogy hol vagyunk?

- Persze. - A kislány hangjából enyhe megvetés érződött, mintha Ripley a világ legtermészetesebb dolgát jelentette volna ki.

- És tudod, hogyan lehet innen elérni a leszállópályát?

- Igen. Csak menjünk. - Egy kicsit messzebb egy nagyobb csatornába jutunk. Ott balra megyünk.

- Nagyobb csatorna? - Hicks hangja visszhangzott a fémfalakról, amint Newt-hoz beszélt. - Kislány, ha hazaérünk, én akkora babát veszek neked, amekkorát még nem is láttál. Vagy bármit, amit kívánsz.

- Csak egy ágyat szeretnék, Mr. Hicks.

És valóban: néhány perces gyors mászás után a kolónia fő szellőztetőcsatornájába jutottak, úgy, ahogy Newt mondta. Elég tágas volt ahhoz, hogy négykézlábról görnyedt testtartásba emelkedhessenek. Ripley végre pihentethette kicsit kezét-lábát, és nagyobb léptekkel haladhattak előre. Időnként beverte a fejét az alacsony mennyezetbe, de alig-alig vette észre nagy megkönnyebbülésében, hogy már nem kell négykézláb másznia.

A gyorsabb haladás ellenére Newt jól bírta az iramot. Ahol a felnőtteknek le kellett hajolniuk, nehogy beverjék a fejüket, ott ő szaladni tudott. A fegyverek csattogva verődtek a szűk alagút falához, de most a gyorsaság fontosabb volt, mint a csend. Mindannyian tudták, hogy az idegeneknek gyenge a hallásuk, és a szag vezette őket hozzájuk.

Egy elágazáshoz értek, ahol a két főcsatorna keresztezte egymást: Ripley lassított, és megelőzőképpen mindkét irányba belőtt a lángszóróval.

- Merre?

Newt nem gondolkodott rajta.

- Itt jobbra. - Ripley megfordult, és elindult a jobb oldali csatornán. Ez valamivel szűkebb volt, de még mindig tágasabb, mint amelyiken át elmenekültek a kórházból.

Newt mögött Hicks futás közben szólt bele a fejmikrofonjába:

- Bishop, itt Hicks, hallasz? Hallasz, Bishop? Vége.

Kezdeti kérdezősködését csend fogadta, de kitartása végül meghozta a statikus zajtól torzított, de ismerős hang válaszát:

- Igen, hallak. Nem túl jól.

- Jó az - felelte Hicks. - Minél közelebb érünk, annál jobb lesz. Úton vagyunk. A kolónia szellőztetőcsatornájában megyünk. Ezért rossz a kapcsolat. Nálad hogy mennek a dolgok?

- Jól is, rosszul is - válaszolta a szintetikus. - Eléggé feltámadt a szél. De a sikló úton van. Éppen most hagyta el a Sulacót. Várható érkezése hatvan perc múlva. Nem lesz könnyű letenni ebben a szélben. - A mondat vége beleveszett egy irtózatossággal teli elektronikus morajlásba.

- Mi volt ez? - Hicks a fejhallgatója gombjait állíttatta. - Ismételd meg, Bishop. Szél?

- Nem. A légkörfeldolgozó állomás. A tartalék hűtőrendszer is kezd túlterhelődni. Már nem sok hiányzik, Hicks tizedes. Ne álljatok meg ebédelni.

A katona elvigyorodott a sötétben. Nem minden szintetikusba programoztak be humorérzéket, s akikben volt is, nem tudták mindig alkalmazni. Bishop más volt.

- Ne aggódj. Még egyikünk sem igazán éhes. Idejében ott leszünk. Állj készenlétben odakint. Vége.

Annyira belemerült a beszélgetésbe, hogy majdnem letaposta Newtot. A kislány megtorpant a csatornában. Látta, hogy Ripley is áll a kislány előtt.

- Mi az, mi a baj?

- Nem vagyok benne biztos. - Ripley hangja kísértetiesen hangzott a sötétben. - Esküdni mernék, hogy láttam... ott!

Ripley lámpájának messzire vetődő fényében Hicks egy mozgó alakot látott. Mint egy menyét, az idegen megnyújtotta a testét, hogy be tudjon csúszni a csatornába. A betolakodó mögött további mozgás látszott.

- Vissza! Gyerünk vissza! - kiáltotta Ripley.

Mindenki engedelmeskedni próbált, így aztán egymásnak ütköztek a szűk csatornában. Mögöttük a szétszakított rács hangja hallatszott. Hangos pendüléssel esett a földre, és a keletkezett nyíláson át rémítő árnyak lepték el az alagutat. Vasquez előkapta a lángszórót, és lángba borította ma a mögött a csatornát. Mindenki tudta, hogy ez csak részleges haladék.

Vasquez oldalra hajolt és felnézett.

- Függőleges csatorna. Sima, nincs kapaszkodó - közölte kurtán, tárgyilagosan. - Túl sima ahhoz, hogy felmásszunk rajta.

Hicks előkapta a vágópisztolyát, begyújtotta, és vágni kezdte a csatorna falát. Olvadt fém csepegett a fegyverére, és kísérteties fénnel töltötte meg a csatornát. Vasquez lángszórója újra felmorajlott, aztán sercegni kezdett.

- Elfogyott az üzemanyag. - A túlsó oldalon az idegenek csoportja tovább közeledett, haladásukat csak az lassította, hogy át kellett préselniük magukat a szűk járaton.

Hicks háromnegyedrészt készen volt a falba vágott kijáratnál, amikor a pisztolya szikrázott és kialudt. Káromkodva vetette meg a hátát a szemközti falon, és nagyot rúgott. A fém meghajolt. Még egyet rúgott, és szabaddá vált az út. Oda se nézett, mi vár rá a túloldalon, csak megragadta a fegyverét, és átmászott a lyukon...

...és egy csövekkel és vezetékekkel teliszűfolt szűk szervizfolyosóra jutott. Nem törődve a nyílás forró peremével, benyúlt az alagútba, hogy Newtot biztonságba helyezze. Ripley is követte, majd megfordult, hogy segítsen Gormannak. Az tévován megállt a nyílásnál, látva, hogy Vasquez lángszórója kiürült. A tűzér félrehajította, és elővette a szolgálati revolverét.

Valami megmozdult fölötte, és egy groteszk alak ugrott le a függőleges csatornából. Amint az idegen földet ért, Vasquez megfordult, és rálőtt az automata pisztolyból. Az idegen tovább közelített feléje, miközben az apró lövedékek csontvázszerű mellébe hatoltak. Vasquez félrekapta a fejét, hogy elkerülje a fullánkot. Az az arca mellett a csatorna falába vágódott. Addig tűzelt, míg az összes töltény bele nem fűrődött az ocsmány testbe, miközben kapálózva próbálta elkerülni az erős lábakat és a csapkodó farkat: sav ömlött a ruhájára, s égette a combját. Fájdalmában felnyögött.

Gorman megmerevedett a csatornában. Ripleyre nézett.

- Itt vannak mögöttem. Menjenek. - Egy pillanatra, amíg az idő engedte, tekintetük egymásba kapcsolódott. Azután Ripley megfordult, és rohanni kezdett a szervizalagútban, maga után vonszolva Newtot. Hicks vonakodva követte, hátra-hátrapillantott a nyílásra, amit a csatorna falába vágott. Reménykedett. Aztán észhez tért.

Gorman a mozgásképtelen tűzér felé kúszott. Amikor elérte, meglátta a füstölgő lyukat a ruháján, és megérezte az égő hús borzalmas szagát. Megragadta Vasquez ruhájának hevedereit, és a nyílás felé vonszolta.

Túl későn. A másik irányból érkező első idegen már elérte a Hicks által vágott nyílást, és átbújt rajta. Gorman megállt és lehajolt, hogy megnézzék Vasquez lábát. Ahol a sav szétmarta a ruhát, a hevedert és a húst, a csont fehéren világított.

Vasquez üveges tekintettel nézett fel rá. Rekedten suttogetta:

- Mindig is ostoba voltál, Gorman.

Ujjai halálos szorítással kulcsolódtak Gorman kezére. A kiválasztott kevesek sajátos kézfogása. Gorman, amennyire tudta, viszonzta. Aztán, ahogy az idegenek mindkét irányból közrefogták őket, két gránátot átadott Vasqueznek, kettőt pedig kibiztosított magának. Vigyorgott, és feltartotta az egyik zümmögő gránátot. A nő utolsó erejével utánózta a mozdulatát.

- Isten veled - suttogetta a férfi. Nem tudta, viszonzta-e Vasquez a mosolyt, mert becsukta a szemét, de az volt az érzése, hogy igen. Valami éles és kemény vágódott a hátába. Nem fordult meg, hogy megnézzék.

- Isten veled - suttogta elgyengülve. Búcsúzóul Vasquezéhez koccintotta a gránátot.

Ripley, Newt és Hicks teljes erejükből rohantak, mögöttük mintha a nap robbant volna fel. Már messze voltak a nyílástól, amit a tizedes vágott a csatorna falába, de a négyszeres robbanás ereje elég volt ahhoz, hogy megrázza az egész szintet.

Newt nyerte vissza leghamarabb az egyensúlyát, és kirohant a két felnőtt elé. Hicksnek és Ripleynek össze kellett szednie magát, hogy utolérjék.

- Erre! Erre! - kiáltotta a gyerek izgatottan. - Gyerünk, már majdnem ott vagyunk!

- Newt, várj! - Ripley megpróbálta megnyújtani a lépteit, hogy elérje a kislányt. A szíve torkában dobogott, a tüdeje tiltakozva sípolt minden lépésnél. A falak összerosódtak körülöttük. Homályosan észlelte, hogy Hicks úgy fújtat mögötte, mint egy gőzgép. Nehézkes öltözéke ellenére meg tudta volna előzni, de nem akarta. Inkább hátul maradt, hogy ki tudja védeni az onnan jövő támadást.

Előttük a folyosó kettéágazott. A bal oldali ág végén egy ferde, mintegy negyvenöt fokos légcsúszda vezetett felfelé. Newt alatta állt, és kétségbeesetten integetett.

- Itt! Ezen kell felmenni.

Ripley megállt, hogy megvizsgálja a csatornát, a teste hálásan fogadta a szusszanásnyi pihenőt. Meredek út, de nem túl hosszú. Halvány fény derengett a tulsó végén. Felülről hallotta a szél zúgását, mint amikor az ember belefúj az üveg szájába. Keskeny mászóbordák tagolták a csatorna sima oldalát.

Lepillantott, ahol a csúszda egy lyukban folytatódott lefelé, és eltűnt az ismeretlen sötét mélységben. Odalent semmi nem mozdult. Semmi nem mászott feléjük. Meg tudják csinálni.

Lábát az első bordára tette, és mászni kezdett felfelé. Newt követte, mihelyt Hicks előbukkant a főfolyosóról.

A kislány megfordult és intett.

- Jöjjön csak, Mr. Hicks. Nem olyan hosszú, mint amilyennek látszik. Már sokszor felmász...

A szívargó víztől elrozsdásodott, az Acheron korrozív elemeket tartalmazó idegen levegőjétől elmart mászóboroda összeomlott a lába alatt. Megcsúszott, fél kézzel sikerült megkapaszkodnia egy másik bordában: Ripley kitámasztotta magát a csúszda veszélyesen síkos falán, és hátranyúlt a kislány felé. Közben elejtette a kézilámpáját, amely pörögve-bukdácsolva zuhant lefelé, s kisvártatva a fénye is eltűnt szem elől.

Kinyújtotta a karját, mígnem úgy érezte, kiszakad a vállából, úgy tapogatta ujjával Newt kezét. Bármennyire lehajolt is, néhány centiméter még hiányzott.

- Ripleyyyy...

Newt szorítása engedett. Amikor csúszni kezdett lefelé, Hicks alája ugrott, mit sem törődve a fenyegető ütközéssel. A csúszda mellett vágódott a folyosó padlójára, estében elkapta a zuhanó kislány túlméretezett zubbonyának gallérját, és acélosan tartotta.

Newt kicsúszott belőle.

Sikoltása visszhangzott a csúszdában, amint eltűnt, belezuhant a sötétségbe.

Hicks félrehajította az üres zubbonyt, és Ripleyre meredt. Tekintetük egy pillanatra találkozott, aztán Ripley elengedte a mászóbordát, és Newt után csúszott a lyukba. Eközben lábával fékezte magát, nehogy tehetetlenül zuhanjon a mélybe.

Mint odafent a folyosó, a csúszda is kettéágazott, ahol keresztezte az alsó szintet. Kézilámpájának fénye a jobb oldali lyukban világított, tehát úgy igyekezett áthelyezni a testsúlyát, hogy ő is arrafelé csússzon.

- Newt! Newt!

A távolságtól és a visszhangos csatornától eltorzítva jutott el hozzá a panaszos sírás:

- Mami... hol vagy? - Newt hangja alig volt hallható. Talán a másik csúszdában van?

A csúszda belefutott az egyik vízszintes szervizútba. Sértetlen kézilámpája ott hevert, de a kislánynak nyoma sem volt. Ahogy lehajolt a lámpáért, újra hallotta a falakról visszaverődő sírást:

- Mamiiii...!

Ripley elindult az alagútban, és remélte, hogy jó irányt választott. A vad zuhanástól elveszítette a tájékozódóképességét. Newt hívása újra hallatszott. Gyengébb volt? Ripley nem tudta megmondani. Megfordult, egyre inkább hatalmába kerítette a vakrémület, kézilámpája fényénél nem látott mást, csak mocskot és nyirkosságot. Minden kiszögellésben nyálkás állkapcsok vigyorogtak, minden lyuk szélesre tátott idegenszáj volt. Aztán eszébe jutott, hogy még megvan a fejmikrofonja. És még valamire emlékezett. Valamire, amit a tizedestől kapott, és amit továbbadott.

- Hicks, jöjjön le, szükségem van a lokátorra a karperechez, amit adott. - Tölcsért formált a kezéből, és belekiáltott a folyosóba: - Newt! Maradj ott, ahol vagy! Jövünk már!

A kislány egy alacsony, barlangszerű kamrában volt, ahová a csúszda másik ága lökte ki. Csövek és műanyag kábeltek hálózta be, és derékig érő víz volt benne. Csak felülről jött fény egy rácson keresztül. Lehet, hogy Ripley hangja is onnan jött, gondolta.

A vezetékeken mászni kezdett felfelé.

Egy nagy, testes valami csúszott lefelé a csúszdán.

Hicks ugyan nem találta volna hízélgőnek a leírást, de Ripley határtalanul megkönnyebbült, amikor meglátta, akármilyen gyűrött volt is. Egy másik emberi lény pusztá jelenléte ebben a pokoli, elhagyatott csatornában elég volt, hogy enyhüljön a félelme.

Talpra érkezett, egyik kezével a fegyvert szorongatta, a másikkal lekasztotta a hevederéről a lokátort.

- Magának adtam a karperecet - mondta vádlón, de azért bekapcsolta a keresőt.

- Én meg Newtnak adtam. Úgy gondoltam, neki nagyobb szüksége lesz rá, és igazam lett. Jó, hogy így tettem, különben most nem találnánk meg. Majd később kiabálhat velem. Most merre?

Hicks rápillantott a kereső kiolvasójára, megfordult, és elindult lefelé a folyosón. A szervizalagútnak azon végében jártak, ahol még volt energia. A vészfények megvilágították a mennyezetet és a falakat. Lekapcsolták a lámpáikat. Valahol a közelben víz csepegett. A tizedes alig vette le a szemét a kereső képernyőjéről. Balra fordult.

- Erre. Már közel járunk.

A lokátor egy padlóba süllyesztett nagy rácshoz vezette őket - és egy hanghoz, amely alulról szólt hozzájuk:

- Ripley?

- Mi vagyunk, Newt.

- Itt! Itt vagyok, itt lent.

Ripley letérdelt a rács mellé, megragadta a középső rudat és húzni kezdte. Az nem engedett. Egy gyors pillantással megállapította, hogy nem könnyen felnyitható retesszel, hanem hegesztéssel rögzítették a padlóhoz. Lepillantva éppen csak ki tudta venni Newt könnyáztatta arcát. A kislány felnyújtotta a kezét.

Apró ujjai ott vergődtek a sűrű rácsozat egyik nyílásában. Ripley nyugtatólag megszorította.

- Mássz le azon a csövön, kicsim. Át kell vágnunk ezt a rácsot. Egy perc, és kihozunk onnan.

A kislány engedelmesen megfordult, lemászott a csövön, és mihelyt eltűnt, Hicks meggyújtotta a kézi lángvágót. Ripley összehúzott szemmel nézte, majd tekintete találkozott Hicksével, és halkán megkérdezte:

- Mennyi üzemanyag van? - Emlékezett rá, hogy Vasquez lángszórója a kritikus pillanatban fogyott ki.

Hicks elfordította a szemét.

- Elég lesz. - Lehajolt, és vágni kezdte az első rudat.

Lentről Newt hunyorogva nézte a szikraesőt, amint Hicks átvágta a kemény ötvözetet. Hideg volt az alagútban, és ő megint vízben állt. Az ajkába harapott, és nyeldeste a könnyeit.

Nem látta a csillogó kísértetet, amely némán emelkedett ki mögötte a vízből. Ha látja, sem tehet semmit. Nem volt hova rohannia, sehol egy biztonságos légcsatorna, ahová el lehet bújni. Az idegen egy pillanatra föléje magasodott, mozdulatlaná vált, mellette még jobban eltörpült a kislány alakja. Csak amikor újra megmozdult, vette észre Newt a jelenlétét, s akkor megpördült. Jóformán sikoltani sem maradt ideje, az árnyék máris elnyelte.

Ripley hallotta a sikoltást meg a csobbanást, és ettől teljesen megvadult. A rács még csak félig volt átvágva. Hicksszel együtt megragadták és addig nyomták, mígnem az egyik lehajlott. Egy rúgás és a letört fémdarab a vízbe esett. Nem törődve a vörösen izzó rúdvéggel, Ripley áthajolt a nyíláson, de a kezében szorongatott lámpa csak a csöveket és vezetékeket világította meg.

- Newt! Newt!

A víz sötét felszíne visszaverte a fényt. Már újra sima volt és mozdulatlan, miután elnyelte a rácsdarabot. A kislánynak semmi nyoma. Hogy egyáltalán ott volt, nem mutatta más, csak Casey. Ripley tehetetlenül nézte, hogy a babafej lassan elmerül az olajos feketeségben.

Hicks megragadta és elhúzta a nyílástól. Vakon ellenkezett, megpróbálta kiszabadítani magát a szorításából.

- Ne, neeee...!

Hicks csak erejének és nagyobb természetének köszönhetette, hogy el tudta vonszolni a nyílástól.

- Vége - mondta ellentmondást nem tűrően. - Sem maga, sem én, sem senki nem tehet már semmit. Menjünk! - Egy pillanatra valami mozgást látott a folyosó végéről, amerről jöttek. Talán csak a szeme káprázik. De az efféle káprázatok az Acheronon végzetesek lehetnek.

Ripley gyorsan elhatalmasodott a hisztéria, sírt, üvöltött, rúgkapált és hadonászott. Fel kellett emelnie a padlóról, nehogy a lyukba essen. Egy ugrás a vízzel teli aknába az öngyilkossággal lenne egyenértékű.

- Nem! Nem! Még él! Még kell...

- Rendben! - ordította Hicks. - Még él. Elhiszem. De most mennünk kell. Most! Arrafelé sosem fogja megtalálni! - Az üreg felé intett. - Ő nem fog magára várni odalent, de azok igen. Nézzel! - mutatta az irányt, és Ripley lecsillapodott. A folyosó végén egy felvonó volt:

- Ha égnek a vészfények ebben a részben, akkor talán az is működik. Menjünk innen: ha egyszer

odafent leszünk, már nem tudnak meglepni, és akkor átgondoljuk az egészet.

Úgy kellett odátámoogatnia Ripleyt a felvonóhoz. Belökte a fülkébe.

A mozgolódásból, amit a folyosó túlsó végénél észlelt, egy idegen határozott körvonalai bontakoztak ki. Hicks szinte összetörte a műanyagházas kapcsolót, úgy csapott rá a "FEL" gombra: a felvonó kettős ajtaja záródni kezdett - de nem elég gyorsan. A lény egyik hatalmas karját bedugta a résbe. A két ember rémülten látta, hogy a beépített biztonsági rendszer felbúg, és az ajtó nyílni kezd. A gép nem tesz különbséget ember és idegen között.

A nyáladzó szörnyűség feléjük lódult, de Hicks impulzusfegyverének tűzével visszaverte. Túl közel volt. A záródó ajtók közé sav spriccelt és Hicks mellére fröccsent, aki a testével védte Ripleyt. Szerencsére a sav nem érte a felvonó kábeleit. A tartalékenergia segítségével emelkedni kezdtek a felszín felé.

Hicks egy gyors mozdulattal kioldotta a heveder rögzítőkapcsait, mert az erős sav már átmarta a műszalas védőruhát is. Szorult helyzete láttán Ripley felocsúdott páni rémületéből. Megragadta Hicks hevedereit, és amennyire tudott, segített neki. A sav elérte a mellét és a karját, s ő üvöltve rázta le magáról a harci öltözéket, mint ahogy a rovar vedli le kinőtt bőrét. A füstölő ruhadarabok a padlóra estek, és a könyörtelen sav már ette is a lábuk alatt a fémet. Maró füst töltötte meg a fülkét, égette a szemüket, tüdejüket.

Ezer évnek tűnt, mire a felvonó megállt. A padlót átégető sav a kábelekre és vezető kerekre csepegett.

Az ajtó kinyílt, és ők kitámolyogtak. Ezúttal Ripleynek kellett maga után vonszolnia Hickset. Füst szállt fel a tizedes melléről, aki fájdalmában meggörnyedt.

- Gyerünk, menni fog. Azt hittem, maga kemény fickó. - Mélyet lélegzett, köhögött, majd újra sóhajtott. Hicks fulladozott, de összeszorította a fogát, és vigyorogni próbált. Az undorító alagutak és csatornák után az Acheron idillinek éppen nem mondható levegője parfümként hatott. - Mindjárt ott vagyunk.

Nem messze előttük a 2. számú leszállóhajó sima, áramvonalas alakja közeledett szeszélyesen imbolyogva a leszállópályához, meg-meglebbenve, mint valami sötét angyal, a felszínen fújó erős szélben. Látták Bishopot, aki nekik háttal a torony szélárnyékában vesződött a hordozható terminállal, hogy le tudja tenni a leszállóhajót. Az erősen a talajhoz csapódott, kissé oldalt csúszott, és a leszállópálya közepe táján megállt. A cseppet sem elegáns landolás következtében az egyik támasztékláb elgöbült, de más baj nem történt.

Ripley elüvöltötte magát. A szintetikus megfordult és látta, hogy kibotorkálnak a kolónia egyik épületének ajtaján. Óvatosan letette a terminált, és szaladt, hogy segítsen, erős kezével átkarolta és a hajó felé vezette Hickset. Futás közben Ripley egyfolytában kiáltozott, de az android alig hallotta a viharos szélben.

- Mennyi időnk van?

- Sok! - Bishop elégedettnek látszott. Volt rá oka. - Huszonhat perc.

- Nem megyünk! - mondta Ripley, miközben a rakodórampán betámolyogtak a hajó biztonságos melegébe.

Bishop rábámult.

- Mi? Miért nem?

Ripley alaposan megnézte az arcát, vajon felfedezi-e rajta a csalódás legkisebb jelét, de nem látott semmit. Bishop kérdése a körülményeket figyelembe véve tökéletesen érthető volt. Ripley megnyugodott egy kicsit.

- Mindjárt elmondom. Lássuk el Hickset, és zárjuk be a hajót, azután elmagyarázom.

XIV.

Villámok cikáztak a sérült légkörfeldolgozó pereme fölött. Gőz csapott ki a biztonsági szelepeken. Izzó gázok lövelltek több száz méter magasan az égre, mivel a belső kompenzátorok hasztalan igyekeztek a már megfékezhetetlen túlterhelést kiegyenlíteni.

Bishop ügyelt, nehogy túl közel kerüljön a toronyhoz, amint a felső leszállópálya felé irányította a siklót. Útközben elrepültek a kiegészítő terepjáró fölött. Az állomás bejárata előtt mozdulatlanul veszteglő roncs már nem füstölt. Ripley nézte, ahogy a mindent legyőző modern technikába vetett hiú remények és a túlzott önbizalom emlékműve elmarad alattuk. Hamarosan el is párolog a Hadley-kolónia maradványaival együtt.

A hatalmas toronynak mintegy a harmadánál keskeny leszállóterasz nyúlt ki a szélbe. Szállítójárművek és kisebb légköri repülők részére tervezték, nem ilyen nagy testű leszállóhajók számára. Bishopnak sikerült megközelítenie. A terasz recsegett-ropogott a sikló súlya alatt. Az egyik támasztógerenda veszélyesen meghajolt, de kitartott.

Ripley körbetekerte a fém pánttal a terjedelmes tárgyat: az utóbbi néhány percben ez kötötte le a kezét és a gondolatait. Félretette a maradék tekercset, és megszemlélte a munkáját. Nem volt valami szép, legalább húsz katonai előírást sértett meg vele, de nem érdekelte. Nem parádéra készült, és senki nem volt, aki figyelmeztette volna, hogy mindez tilos és veszélyes.

Amíg Bishop a hajót navigálta, sikerült Hicks impulzusfegyverét összekapcsolnia egy lángszóróval. Az eredmény egy vaskos, esetlen ikerfegyver lett, amely iszonyatos és változó tűzerővel rendelkezett. Talán elég lesz ahhoz, hogy élve visszajusson a hajóra - ha elbírja egyáltalán.

A sikló fegyvertárához ment, és megtöltött egy hátizsákot és a zsebeit mindenfélével, ami alkalmas lehet rá, hogy gyilkolja az idegeneket: gránátokkal, teli impulzustárrakkal, repeszgránátokkal meg ilyesfélékkel.

Miután Bishop beprogramozta a hajót automata felszállásra, ha netalán a terasz megrogyna alatta, hátrament a pilótafülkéből, hogy segítsen ellátni Hicks sebeit. A tizedes néhány pilótaüléken feküdt, mellette nyitott orvosi műszertáska hevert. Ripley segítségével már sikerült elállítani a vérzést. Kellő gyógyszerrel felépülhet: a szétmárt izomszövet már kezdett behegedni. Hogy a fájdalom elviselhető szintre csökkenjen, kénytelen volt elviselni néhány injekciót: a gyógyszerek segítettek rajta, de a látása elhomályosult, és a mozdulatai lelassultak. Legfőleg erkölcsileg támogathatta Ripley őrállt tervét.

Bishop megpróbált tiltakozni:

- Ripley, ez a terv nem sok eredménnyel kecsegtet. Megértem az érzelmeit...

- Valóban? - vágott közbe Ripley, de nem nézett fel.

- Ami azt illeti, igen. Van rá programom. Nem okos dolog egyik életet a másik után eldobni.

- Ő él. - Ripley talált még egy üres zsebet, és azt is megtöltötte gránáttal. - Idehozták ugyanúgy, mint a többiek, maga is tudja.

- Igen, ésszerűnek tűnik, hogy így cselekedtek. Elismerem, nincs különösebb okuk rá, hogy eltérjenek eddigi szokásaiktól. Nem erről van szó. Hanem arról, hogy ha itt van is, nem valószínű, hogy megtalálja, hogy ki tudja szabadítani, és idejében visszaverekszi magát a hajóhoz. Tizenhét perc múlva ez a hely egy Nebraska nagyságú gőzfelhővé válik.

Ripley nem is figyelt rá, ujjai szinte táncot jártak, ahogy becsukták a tömött oldaltáskát.

- Hicks, ne hagyja, hogy felszálljon.

A tizedes bágyadtan rákacsintott, arca eltorzult a fájdalomtól. Szeme könnyezett a sok gyógyszertől.

- Nem megyünk sehová. - A nő lábára mutatott. - Bírák majd?

Ripley rácsapott hibridfegyverére.

- Ameddig csak kell. - Felvette az oldaltáskát, átvette a vállán, aztán megfordult, és az ajtó felé indult.

Megnyomta a gombot, és türelmetlenül várta, hogy félrecsússzon. A szél és a sérült generátorállomás robaja betört a nyíláson. Kilépett a rakodórampára, és megállt, hogy utoljára visszanézzon.

- Viszlát, Hicks!

A tizedes megpróbált felülni, de nem volt ereje, s az oldalára fordult. Egyik kezével egy gézcsomót szorított az arcához.

- Dwayne. A nevem Dwayne.

Ripley visszalépett, és megragadta a kezét.

- Ellen.

Ennyi elég volt. Hicks bólintott, és megnyugodva hátrahanyatlott. Hangja alig emlékeztetett arra, amit Ripley megszokott tőle.

- Ne maradj sokáig, Ellen.

Ripley nagyot nyelt, aztán megfordult és kiment; nem nézett vissza, amikor a zsilip bezárult mögötte.

A szél talán le is sodorta volna a teraszról, ha nincs nála annyi fegyver. A hajóval szemközti falban meglátta a nagy teherszállító lift ajtaját. A kapcsolók azonnal engedelmeskedtek ujjának érintésére. Van itt még energia! Túl sok is.

A felvonó üres volt. Belépett, és megnyomta a C szint gombját. A legalsóét. A hetedik, gondolta, miközben süllyedni kezdett.

Lassú volt az út. A felvonót súlyos, nehéz tárgyak szállítására tervezték, ahhoz pedig idő kell. A hátsó falnak vetett háttal állt, és nézte az elsuhanó fénycsíkokat. Ahogy a lift süllyedt az állomás kátlánába, egyre nagyobb lett a meleg. Mindenütt gőz morajlott. Nehezen vette a levegőt.

A lassú ereszkedés alatt volt ideje, hogy levegye a zubbonyát, s a fegyvertartó hevedert, amit a sikló raktárából vett, közvetlenül az inge fölé húzza. Izzadság, tapasztotta a haját a nyakához és homlokához, miközben még egyszer ellenőrizte a magával hozott fegyvereket. Elöl egy gránátfüzér keresztezte a hevedert. Először megnézte, hogy a lángszóró tele van-e. Azután a karabély tára következett. Ezúttal eszébe jutott, hogy az első lövedéket csőre töltsse.

Ujjai idegesen tapogatták kezeslábas szűk nadrágzsebeit, melyek kidudorodtak a jelzőrakétáktól.

Egy életlen gránáttal babrált. Az kicsúszott az ujjai közül, leesett a padlóra, s ott pattogott ártalmatlanul. Reszkető kézzel emelte fel és tette vissza a zsebébe. Kínzó volt a felismerés, hogy Hicks részletes magyarázatai ellenére semmit sem tud a gránátokról, rakétákról meg egyebekről.

A legrosszabb az volt az egészben, hogy amióta leszálltak az Acheronra, most először van egyedül. Tökéletesen és teljesen egyedül. Nem maradt ideje, hogy tovább elmélkedjen rajta, mert a felvonó motorjai lelassultak.

A lift enyhe zökkenéssel megállt. A fülkét védő biztonsági rács félrehúzódt. Amint az ajtó kinyílt, Ripley felemelte az impulzusfegyverből és a lángszóróból készült otromba duplacsövűt.

Üres folyosó állt előtte. A vészvilágítás gyenge fénye mellett a falból kiálló szerelvények mögül is halványvörös derengés látszott.

Gőz sziszegett a repedt csövekből. Szikrák zuhogtak a túlterhelt, sérült vezetékekből. A csatlakozások recsegték-ropogtak, a gépek dübörögtek, csikorogtak. Valahol a távolban egy hatalmas gép dugattyúja vagy karja huppogott.

Bal felé pillantott, aztán jobbra. Ökle elfehéredett, úgy szorította a fegyvert. Nem volt harci vizorja, ami a segítségére lett volna, de ebben az óriási hőségben nem is vette volna nagy hasznát az infravörös szenzoroknak. Kilépett a folyosóra, a Piranesi tervezte, Dante festette díszletek közé.

Szinte hátrahőkölt az idegenek jelenlététől, amikor befordult az első sarkon. Ragasztóféle anyag lepte el a vezetékeket és a csöveket, föl, egészen a feje fölötti átjárókig, s ez a gyanta összeolvadt a gépek legömbölyített sarkaival, egyetlen kamrává alakítva az egész helyiséget: Ripley Hicks lokátorát is a lángszóró tetejére erősítette, s most, amikor csak merte, rápillantott. Még működött, vezetősugarát állhatatosan tartva egyetlen célpontján.

Egy hang visszhangzott végig a folyosón, megrettent tőle. Nyugodt hang volt, határozott és mesterséges:

- Figyelem! Vészhelyzet! Minden személy azonnal hagyja el az építményt! Tizennégy percük van, hogy elérjék a minimális biztonsági határt.

A lokátor tovább kutatott: számok, adatok villantak fel a kijelzőjén.

Ahogy haladt előre, hunyorogni kezdett, mert a veríték a szemébe folyt. Körülötte gőz örvénylett, minden irányba leszűkítve a látótávolságot. Villogó vészfények jelezték, hogy elágazáshoz ért.

Mozgolódás. Megpördült, a lángszóró napalmot okádott, elhamvasztva egy képzeletbeli démont. Senki nem volt ott. Vajon észlelték a fegyver hőkibocsátását? Nincs idő most ilyesmin rágódni. Összeszedte magát, próbált erőt venni reszketésén, s csak a lokátor kiolvasójára összpontosítani.

Belépett az alsó szintre.

Már a belső kamrában járt. Körülötte a falak csontvázszerű alakokat foglaltak magukba, a szerencsétlen telepeseket, akiket azért hoztak ide, hogy az idegenek magatehetetlen embriógazdái legyenek. Gyantába ágyazott testük úgy csillogott, mint borostyánba zárt rovarok. A jel erősödött, bal felé vezette Ripleyt. Le kellett hajolnia, hogy tovább tudjon haladni.

Minden fordulónál és kereszteződésnél óvatosan maga elé, majd a háta mögé eresztett egy lángcsövét. A jelzések nélkül könnyen eltévedt volna, hogy soha ki ne jusson a labirintusból. Az egyik kereszteződés olyan szűk volt, hogy csak oldalazva tudott átmenni rajta. Szeme egyik eltorzult arcra a másikra vándorolt - az élve eltemetett emberek vicsorogtak kínjukban.

Valami megragadta. Térde megroggyant, lélegzete elakadt, még sikoltani sem volt ereje. De a kéz emberé volt. Egy begubózott testhez tartozott, amely fölött egy arc volt. Ismerős arc. Carter Burke.

- Ripley. - A hörgés alig volt emberinek nevezhető. - Segítsen. Érzem a testemben. Mozog...

Rábámult, már túl a rémületen. Ezt senki nem érdemli meg.

- Tessék. - Burke ujjai görcsösen kulcsolódtak a gránát köré, amit feléje nyújtott. Kibiztosította neki, aztán továbbstett. Az állomás hangja ismét felzengett körülötte. A géphangban volt valami sürgető.

- Még tizenegy percük van, hogy elérjék a minimális biztonsági határt.

A lokátor szerint pontosan a célpont fölött állt. Mögötte a gránát felrobbant, majdnem ledöntötte a lábáról. Egy másik robbanás követte, jóval erőteljesebb, az állomás mélyéről jött. Egy sziréna kezdett vijjogni, az egész építmény reszketett. A lokátor egy sarok mögé vezette. Izmai már előre megfeszültek.

A lokátor helyzetjelzője nullán állt.

Newt karperece az alagút padlóján hevert, darabokban. Adójának jelzőfénye harsányzölden világított. Ripley a falnak tántorodott.

Vége, mindennek vége.

Newt szeme rebbenve felnyílt, s ő meglátta, hol van. Egy oszlopszerű építménybe volt begubózva, mellette egy sor ovális tárgy sorakozott: idegentojások. Azonnal felismerte. Mielőtt elhurcolták vagy megölték őket, az utolsó kétségbeesett telepeseeknek sikerült szerezni néhányat, hogy tanulmányozzák őket.

De azok üresek voltak, a tetejük már felnyílt. Ezek egészben voltak.

A börtönéhez legközelebb eső tojás megérezte a mocorgását. Megrázkódott, és kezdett kinyílni, mint

valami undorító virág. Síkos, bőrszerű lény mozgolódott benne. A rémülettől megdermedt Newt látta, amint ízelt, pókszerű lábak bukkannak elő az ovoid nyílásából. Egyenként. Newt tudta, mi fog következni, és megtette, amit megtehetett, amit meg tudott tenni - felsikoltott.

Ripley meghallotta, a hang irányába fordult, és rohanni kezdett.

Newt a rémülettől megbűvölve figyelte, ahogy az arctámadó kimászik a tojásból. Egy pillanatra megállt a tojás peremén, mintegy erőt gyűjtve, tájékozódva.

Aztán feléje fordult. Ripley abban a pillanatban robbant a kamrába, amikor elrugaszkodott. Ujja ráfeszült az impulzusfegyver ravaszára. A lövedék darabokra tépte a lényt.

A torkolattűz megvilágította a közelben álló kifejtett idegent. Az megpördült, és rávetette magát a betolakodóra, éppen idejében, hogy a mellébe kapja a dupla lövést, amely hátralökte. Ripley közelebb lépett a testhez, és arcán gyilkos kifejezéssel újra és újra tüzelt. Az idegen elterült a hátán, Ripley pedig végzett vele a lángszóróval.

Amíg a test égett, Newt-hoz ugrott. A kislány gubójának gyantaszerű anyaga még nem keményedett meg teljesen, így Ripley eléggé meg tudta lazítani, hogy Newt kimászhatson belőle.

- Gyere. - Ripley hátat fordított a kislánynak, és letérdelt. - Mássz fel. - Newt rákapaszkodott a felnőtt csípőjére, és karját a nyaka köré fonta. Hangja gyámoltalanul csengett:

- Tudtam, hogy eljössz.

- Amíg csak lélegezni tudok. Oké, menjünk ki innen. Azt akarom, hogy kapaszkodj, Newt. De jó szorosan. Nem foglak tudni tartani, mert használnom kell a fegyvereket.

Nem látta a kislány bólintását, de érezte a hátán.

- Megértettem. Ne aggódj. Nem engedlek el.

Ripley mozgást érzelt jobb felől. Nem törődött vele, amíg a lángszórójával meg nem semmisítette a tojásokat. Csak azután fordult a közeledő idegenek felé. Az egyik, mint egy élő tűzlabda, már-már elérte, de két lövéssel szétlőtte. Átbújva a csillogó, hengeres képződmény alatt visszavonult. Velőtrázó rikoltás töltötte meg a levegőt, túlharsogta a sérült gépek dübörgését, a sziréna jajongását és a támadó idegenek visítását.

Előbb látta volna meg, ha felfelé néz és nem előre, amikor belépett a tojaskamrába. De mégiscsak így volt jó, mert ha fölnéz, minden eltökéltsége ellenére is visszariadt volna. A vöröslő ködben mint egy hatalmas, csillogó, rovarszerű Buddha, az idegenkirálynő gigantikus sziluettje tornyosult a tojások fölé. Fogakkal teli koponyája a megtestesült borzalom volt. Hat végtag: két láb és négy karmos kéz fonódott groteszk módon a puffadt has köré. Egy tojásoktól duzzadó, cső alakú tömlő lógott a csövek és vezetékek hálózataról egy pókhálószerű hártán, mintha zsigerek végtelen tekercsét aggatták volna föl a berendezésekre.

Ripley észrevette, hogy egy pillanattal előbb épp a tömlő egy része alatt haladt el.

A hasi tojástartóban megszámlálhatatlan mennyiségű tojás kavargott a lüktető tojócső felé, mint valami gonosz, szerves futószalagon. Ott előbújtak, csillogón és nedvesen, hogy máris összeszedjék őket az apró herék. Az idegenharcosok eme kicsiny változatai fel-alá sürgölődtek, hogy gondját viseljék a királynőnek és tojásainak. Mit sem törődtek a közöttük bámészkodó emberrel, teljesen lefoglalta őket a feladat, hogy a frissen tojt tojásokat biztonságos helyre vigyék.

Ripley felidézte, hogyan csinálta Vasquez, miközben sorozatra állította a gránátvetőt: töltött, aztán négyszer lőtt. A gránátok mélyen behatoltak az áttetsző tojástartóba, felrobbantak és cafatokra szaggatták. Millió tojás és tonnányi bűzös, zselatinszerű anyag lepte el a padlót, a kamrát. A királynő megvadult, akkorát visított, mint egy tébolyult mozdony. Ripley, ide-oda lódítva a lángszórót, mindent módszeresen felégetett, amit csak látott, közben hátrált kifelé. A tojások összezsugorodtak a tűzben, a harcosok és herék örült vergődés közepette tűntek el.

A királynő a pusztulás fölé magasodva küzdött a lángokkal. Két harcos rárontott Ripleyre. Az impulzusfegyver üresen kattant. Könnyedén kiejtette a tárat, nyomban a helyére lökte az újat, és megnyomta a ravaszt. A támadói eltűntek a gyilkos tűzörvényben.

Nem számított, hogy mozog-e vagy nem. Mindent szétlőtt, ami nem volt vitán felül gép, s mialatt a felvonó felé rohant, a támadó idegenekkel együtt megsemmisített számos berendezést és műszert is. A verítéktől és a gőztől alig látott, lángcsóvák világították meg maga előtt az utat, melyek csillogó ékszerként ragyogtak fel a rombolás közepette. Körülötte szirénák bőgtek, az egész építmény reszketett.

Majdnem belerohant az egyik lángcsóvába, lefékezett, majd továbbrohant. Imbolygott, mint egy alvajáró, de a tüdeje már nem szűrt. Felgyorsult, úgy érezte, szinte repül a fémfalak között.

Mögötte a királynő megszabadult szétroncsolt tojástartójától, letépte a hasáról. Oszlopszerű lábaira állva előrelendült, összezúzott mindent, gépeket, gubókat, heréket, mindent, ami az útjába került.

Ripley a lángszóróval tisztította maga előtt a terepet, szabályos időközökben hamvasztó tüzet lövellt előre s az oldalfolyosókba, mielőtt még onnan valami keresztezhetne volna az útját. Mire Newttal elérték a teherliftet, a fegyver tankja kiürült.

A felvonó, amivel lejött, megsérült a lehulló törmeléktől. Rácsapott a másik lift hívógombjára, válaszképpen felbúgott annak motorja, és a másik fülke lassan ereszkedni kezdett a felső szintről. Bösz ordításra fordult meg. Egy távoli, csillogó alak, mint valami elszabadult emelődaru próbált utat törni magának a keresztben futó csövek és vezetékek között, hogy elérje őket. A királynő feje végigszántotta a mennyezetet.

Ellenőrizte az impulzusfegyverét. A tár üres volt, és nem maradt több tartaléka, mert meggondolatlanul ellövéldözte, miközben Newtot kiszabadította. Gránátja sem volt több. Félrehajította a dupla fegyvert, és örült, hogy megszabadulhatott a súlyától.

A fülke túl lassan ereszkedett. A kettős liftakna mellett egy szervizlépcső volt a falba építve. Felkapaszkodott az első fokokon. Newt pehelykönnyű volt a hátán.

Ahogy elindult a lépcsőn, egy erős fekete kar, mint valami dárd, vágódott az ajtóba. Pengeéles karmok csapódtak centiméterekre a lábától a padlóba, és belefúródtak a fémbe.

Most merre? Már nem félt, nem volt ideje pánikba esni. Túl sok dologra kellett figyelnie. Túlságosan el volt foglalva, semhogy megrémüljön.

Ott! Egy nyitott lépcső vezet az állomás felsőbb szintjeire. Rázkódott, remegett alatta, ahogy a hatalmas építmény kezdett darabokra esni. Háta mögött a padló csattogott, amint valami hihetetlen erő örülten nekiesett a fémfalnak. Karmok, állkapcsok szaggatták az ötvözt lemezeket.

- Két percük van, hogy elérjék a minimális biztonsági határt - közölte az állomás szomorúan azokkal, akik hallhatták bejelentését.

Ripley megcsúszott, beverte az egyik térdét a fém lépcsőfokba. A fájdalom megállásra készítette. Amikor visszanyerte lélegzetét, a felvonó motorjának bűgására lett figyelmes. Lepillantott az épület nyitott állványzata között. A felvonó fülkéje emelkedni kezdett. Hallotta a túlterhelt kábelek nyögését.

Folytatta az útját felfelé, a lépcsőkorlát elmosódott mellette. Csak egyetlen oka lehetett, amiért a lift elindult felfelé.

Végül elérték az ajtót, amely a nyitott, felső szinti leszállóteraszra vezetett. Ripley kivágta az ajtót, és - Newttal a hátán - kibotladozott a szélbe és füstbe.

A sikló nem volt ott.

- Bishop! - A szél szárnyra kapta a kiáltását, ahogy az eget fürkészte. - Bishop! - Newt zokogni kezdett a hátán.

Csikorgó hangra fordult meg, s már látta a túlterhelt felvonó tetejét. Addig hátrált az ajtótól, amíg a leszállóteraszt körülvevő alacsony korlátnak nem ütközött. Tíz emelet mélységben volt a szilárd talaj. A háborgó generátorállomás fala sima volt, mint az üveg. Felfelé sem tudnak menni, lefelé se. Még egy légcsatornába sem tudnak bebújni.

A terasz megrázkódott, amint egy robbanás végigrengett az állomás belsejében. A fémgerendák megvetemedtek, kis híján leverték a lábáról. A szétszakadó fém csikorgása közepette összeomlott a közeli hűtőtorony, eldőlt, mint egy kivágott fa. Az elsőt követték az újabb robbanások. A biztonsági rendszer már nem tudta kiegyenlíteni a túlnyomást, így a robbanások folyamatossá váltak. Az ajtó túloldalán a lift fülkéje megállt. A biztonsági rács kezdett szétnyílni.

Ripley odasúgta Newtnak:

- Csukd be a szemed, kicsim. - A kislány komolyan bólintott, tudván, hogy Ripley mire készül, amikor átvette a lábát a korláton: együtt gyorsan és könnyen elérhetik a talajt.

Már éppen készült kilépni a semmibe, amikor majdnem alattuk feltűnt a leszállóhajó, dübörgő hajtóművekkel. Nem hallotta közeledni a szél zúgása miatt. A hajó rakodógémje mint hatalmas fémkar, mint Isten uja nyúlt feléjük. Hogy Bishop hogyan tudta mozdulatlanul megtartani a hajót a dühöngő viharban, Ripley nem tudta - de nem is érdekelte. Maga mögött csak az állomás hangját hallotta. Annak is, mint a telepnek, amit szolgált, lejárt az ideje.

- Harminc másodpercük van, hogy elérjék...

Átugrott a rakodógémre, és erősen megkapaszkodott, míg az behúzódott a rakodóterbe. Egy pillanattal később iszonyatos robbanás zúgott végig az állomáson. A keletkező légnyomás megbillentette a lebegő hajót. A kinyújtott támasztékok végigszántották a teraszt, a falat, a vezetékeket. Fém csikorgott fémén, az elakadás kis híján a mélybe rántotta a hajót.

Odabent Ripley belevágta magát az egyik repülőülésbe, átölelte Newtot, és mindkettejüket beszíjazta. Végigpillantva az átjárón, látta a pilótaülésben Bishopot, aki a műszerekkel bajlódott. Mihelyt visszahúzódott a hajó, hallatszott, hogy a támasztékok kiszabadulnak. Bekattintotta az ülés hevederének csatját, és átölelte Newtot.

- Gyerünk, Bishop!

Az állomás teljes alsó szintje eltűnt egy felfúvódó tűzgömbben. A talaj megremegett, kő és fém záporozott, amint a leszállóhajó az ég felé lódult. Hajtóművei teljes erővel dolgoztak, a keletkező gravitáció az ülésbe préselte Ripleyt és Newtot. Nem valami kellemes érzés felkapaszkodni az orbitális pályára. Bishop teljes sebességre kapcsol, hogy a hajó átjusson a szennyezett légkörön. Ripley háta sajgott, magában mégis azt kívánta, bárcsak tudná Bishop fokozni a sebességet.

Amint a kékségből a fekete űrbe jutottak, alattuk világítani kezdtek a felhők. Egy fehérén izzó gázgömb égette át a troposzférát. A termionukleáris robbanás lökéshulláma megrázta a hajót, de nem tett kárt benne, így folytatták útjukat az orbitális pálya felé.

A fémdobozban Ripley és Newt a kitekintőablakon át figyelték, hogyan enyészik el alattuk a vakító lobbanás. Akkor Newt Ripley vállára borult, és csendesen sírni kezdett. Ripley ringatni kezdte, s a haját cirógatta.

- Jól van, kicsim. Megcsináltuk. Túl vagyunk rajta.

Előttük a Sulaco hatalmas, esetlen hajóteste geostacionárius pályán várta kis társának visszatértét. Bishop parancsára a sikló addig emelkedett, amíg a dokkolókarok meg nem ragadták és a rakodótérbe nem vonták. A külső zsilipajtó bezárult. Automata figyelmeztető fények pásztázták végig a kihalt, sötét kamrát. A vészkiáltó elhallgatott. Mihelyt a helyiség megtelt levegővel, a hajtóművek felesleges hőjét ventilátorok szívták el.

A hajóban Bishop megállt Ripley mögött, aki az eszméletlen Hicks mellett térdelt. Ripley kérdően pillantott az androidra.

- Adtam neki még egy fájdalomcsillapítót. Erősködött, hogy nincs rá szüksége, de nem tiltakozott az injekció ellen, Furcsa dolog a fájdalom. Számomra még furcsább, hogy némelyik ember valami belső szükségletből úgy tesz, mintha nem létezne. Egyre inkább örülök neki, hogy szintetikus vagyok.

- A Sulaco kórtermébe kell vinnünk - válaszolta Ripley, és felállt. - Ha megfogja a karját, én tartom a lábát.

Bishop mosolygott.

- Most kényelmesen fekszik. Jobb lesz neki, ha nem mozgatjuk feleslegesen. És maga is kimerült. Ami azt illeti, én is fáradt vagyok. Könnyebb lesz, ha hozunk egy hordágyat.

Ripley tétozódott; lenézett Hicksre, és bólintott.

- Természetesen igaza van.

Felemelte a kislányt, és az android előtt megindult az átjárón a kinyújtott rámpa felé. Vissza kell majd jönniük Hicksért egy önjáró mentőágygal. Bishop tovább beszélt:

- Sajnálom, hogy megrémítettem, amikor kilépett a teraszra, és nem találta ott a hajót, de a terasz egyszerűen túl bizonytalanra vált. Félttem, hogy elveszítem a hajót, ha ott maradok. Egyszerűbb és biztonságosabb volt, ha egy kissé eltávolodom. A talajközben a szél nem olyan erős. Mindvégig monitoron figyeltem a bejáratot, hogy tudjam, mikor ér oda.

- Bárcsak tudtam volna ezt akkor.

- Igen. Köröztem és reménykedtem, hogy a dolgok nem fordulnak olyan rosszra, hogy ne tudjam felvenni. Emberi irányítás hiányában a saját ítélőképességemre kellett támaszkodnom a programomnak megfelelően. Sajnálom, ha nem a legjobb utat választottam.

Félúton voltak a rakodórampán. Ripley megállt, a vállára tette a kezét, és egyenesen az android szemébe nézett.

- Jól csinálta, Bishop.

- Nos, köszönöm. Én... - Megállt a mondat közepén, figyelmét magára vonta valami, amit a szeme sarkából látott megcsillanni. Nem, semmi. Egy ártalmatlan folyadékcsepp esett a rámpára a cipője mellett. Kondenzvíz a hajó burkolatáról.

A csepp sziszegni kezdett és belemart a fémrámpába. Sav.

Valami fényes és éles vágódott ki a melle közepéből. Tejszerű android testnedv fröccsent Ripleyre. Egy királynő nagyságú idegen fullánkja hatolt át rajta hátulról. Bishop összeroskadt, értelmetlen géphangokat motyogott, és megragadta a fullánk kimeredő végét, amely lassan felemelte testét a rámpáról.

A királynő a sikló dokkológépezetében rejtőzött. A külső borítás, amely normális körülmények között a zsilipkamrát elválasztja a leszállóhajó többi részétől, fel volt hasadva és félre volt hajtva. Tökéletesen belepréselte a súlyos gépezetbe, hogy elő tudjon bújni.

Két hatalmas kezével megragadta Bishopot, kettétépte, és a két féltestet félrehajította. Forgó figyelmeztető fények tükröződtek sima, fekete végtagjairól, ahogy lassan a fedélzetre lépett. Még mindig füstölt ott, ahol Ripley megégette. Sav csepegett a kisebb sérülésekből, melyek gyorsan gyógyultak. Hat végtagját nem emberi módon tárta szét.

Felriadva bénultságából, Ripley leeresztette Newtot a fedélzetre, anélkül hogy szemét levette volna a felbukkanó rémálomról.

- Menj!

Newt a felhalmozott ládák és berendezések közé iramodott. Az idegen a fedélzetre ugrott, és a mozgás irányába fordult. Ripley hátralépve mutatta magát, hadonászott, kiáltozott, fintorgott, le-fel ugrált - mindent elkövetett, hogy elvonja a szörnyeteg figyelmét a menekülő gyerekről.

Igyekezete sikerrel járt: az óriás megfordult, hatalmas természetéhez képest meglepő gyorsasággal vetette magát Ripley után, aki a rakodótér túlsó falát uraló hatalmas ajtó felé iramodott. A robusztus lábak döngtek a padlón mögötte.

Beugrott az ajtón, és rácsapott a "BE" gombra. Az ajtó felbúgott, amint engedelmeskedett a parancsnak, sokkal gyorsabban, mint az imént elhagyott állomásé. Egy visszhangzó "bang" adta tudtul, hogy az idegen elkésett, és a súlyos ajtónak ütközött.

Ripleynek nem volt ideje megnézni, hogy az ajtó kitart-e. Gyorsan mozgott a hatalmas, sötét árnyak között. Valamit keresett.

Odakint a királynő figyelmét a konok akadályról mozgolódás vonta el. Mint valami folyórendszer, ráccsal fedett, futóárokyszerű szervizcsatorna volt a rakodótér padlójába süllyesztve. Elég mély, hogy Newt belemásson. Beleugrott az egyik nyíláson, és mint valami üregi nyúl, mászni kezdett a rakodótér másik vége felé.

Az idegen felfigyelt a mozgásra. Karmaival feltépte a rácsot, pontosan a rémült gyermek mögött. Newt megpróbált gyorsabban mozogni. Kétségbeesetten mászott, miközben újabb rács tűnt el, pontosan a sarka fölött. A következő már fölötte lesz.

Az idegen mozdulata félbemaradt, mert a hatalmas ajtó nyílani kezdett mögötte. A nyílásban hatalmas tagolt szerkezet jelent meg.

Mintegy kéttonnányi edzett acélon lovagolva Ripley jelent meg a rakodógéppel. Keze manipulátorkesztyűben, lába a biztonsági fülke padlójába süllyesztett érzékelőkön. A csúcstechnika eme páncéltözetében megindult a figyelő királynő felé. A gép nehéz lábai döngtek a padló burkolólemezein. Ripley arcán csak anyai düh volt, amelyből hiányzott minden félelem.

- Eltakarodj tőle, te!

A királynő nem emberi rikoltással nekirent a közeledő gépnek.

Ripley olyan mozdulatot tett, amit közönségesen nem alkalmaztak rakodógépek vagy más, hasonló eszközök működtetésekor, de a pompás gép tökéletesen válaszolt. Egy hatalmas hidraulikus kar lecsapott az idegen koponyára, és a falhoz vágta a szörnyet. A királynő azonnali támadással felelt, de a kar visszakézből újabb tonnányi súlyt zúdított rá. Egy halom súlyos konténer közé zuhant.

- Gyere! - Ripley arcán őrült, torz mosoly jelent meg. - Gyere!

A királynő dühösen csapott egyet a farkával, s harmadszor is támadott. Négy biomechanikus kar kapaszkodott össze a rakodógép két karjával. Az óriási fullánk a rakodógép oldalába és aljába vágódott, de lepattant a kemény fémről. Ripley védekezett, és lecsapott az acélkarokkal, hátrált, majd előrelendült a géppel, ügyelve, hogy annak karjai mindig közte és az idegen között legyenek. Harc közben körbejárták a rakodótér, összetörtek ládákat, hordozható készülékeket, kisebb gépeket, mindent, ami az útjukba került. A rakodótér visszhangzott a két sárkány élethalálharcától.

Ripley a két mechanikus kezét az idegen két karja köré fonta, és a manipulátorkesztyűben ökölbe szorította a kezét, s ezzel összezúzta a két biomechanikus végtagot. A királynő őrülni kezdett, ép karjainak karmos kezei már centiméternyire Ripleytől belevágódtak a biztonsági fülkébe: megpróbálta kitépni a parányi embert a gépezetből. Ripley felemelte a karját, a királynő felemelkedett a levegőbe. A rakodógép motorja nyöszörgve tiltakozott a túlsúly ellen. A hátsó lábak a gép felé lendültek, behorpasztották a fülkét, amely a kezelőt védelmezte. Az idegenkoponya Ripley felé hajolt, és a külső ajkak kezdtek szétnyílni. Ripley bőszen kapaszkodott a manipulátorba.

A belső, kiölthető fogsor az arca felé vágódott. Ripley lebukott, és a fogak a háta mögött lévő párnázott üléshez csapódtak, s ragadós nyálát lövelltek rá. Sárga sav habzott a hidraulikus karokon, a fülke felé csurgott. A királynő eltépte a nagynyomású tömlőket. Bíborszínű folyadék fröccsent mindenfelé, a gép vére keveredett az idegenvérrel.

Mivel az egyik oldalon megszűnt a nyomás, a rakodógép megbillent és eldőlt. A királynő azonnal felugrott rá, és kikerülve a veszélyes karokat, kereste a fülkéhez vezető utat. Ripley megnyomott egy gombot a fülke műszerfalán, mire működésbe lépett a vágópisztoly, s kék lángját egyenesen az idegen arcába lövellte. Üvöltve tántorodott hátra, magával rántotta a gépet is. Ahogy felborultak, és feje tetejére állt a világ, Ripleyt a biztonsági öv az ülésbe szegezve tartotta.

Gép, biogépezet és ember együtt gurultak bele a rakodótér négyszögletes zsilipaknájába. A gép megállt az idegen felett, összeroncsolta a mellét, és hatalmas súlyával a padlóhoz szegezte. A súlyosan sérült testből vastag sugárban folyni kezdett a sav.

Ripley tágra nyílt szemmel vesződött a gép műszereivel. A csöpögő sav a légszilip ajtajára fröccsent, és rágni kezdte a szupererős ötvözetet. A külső ajtó mögött a végtelen semmi volt.

Amikor az első apró lyukak megjelentek, félig már kiszabadította magát a vezetőülésből: a levegő kezdett elszökni a Sulacóból, ahogy az űr vákuuma szívta ki a lyukakon. Erősödő széláram csapta meg Ripleyt, amint kiszabadította magát a gépből. Átugrott egy füstölgő savtócsát, és a légszilip falába épített létra alsó fokára pattant. Egyik kezével rácsapott a belső ajtó vészgombjára. Felette a súlyos ajtószárnyak felbúgtak és elindultak egymás felé, mint két hatalmas állkapocs. Vadul mászni kezdett.

Alatta az első lyukak egyre nagyobbak lettek, újabbak jelentek meg, ahogy a sav végezte a munkáját. A szökő levegő hangja egyre élesebb lett, Ripley mind nehezebben mászott.

Newt kiugrott a padló alatti csatornarendszerből, és egy halom gázpalack mögé bújt. Amikor a rakodógép, Ripley és az idegen beleestek a zsilipbe, előjött, hogy jobban lásson.

A szívóhatás ledöntötte a lábáról és magával ragadta. Kapálózva és sikítva csúszott a sima padlón. Bishop, vagyis inkább a felsőteste látta, amint közeledik. Egyik kezével megragadott egy támasztópillért. A másikkal kinyúlt, és hála tökéletes gépi időzítésének, ujjaival megragadta a mellette elsuhanó kislány övét. Ott himbálózott a szorításában, mint valami Newt-zászló, ahogy a légáram megpróbálta magával ragadni.

Ripley feje felbukkant a fedélzet peremén. Amint mászni próbált, és közben a jobb lábával kitámasztotta magát, valami végigsimított a bal bokáján, majd szorosan rákulcsolódott. Olyan erősen húzta, hogy majdnem kitépte a karját a vállából. Mindkét kezével kétségbeesetten kapaszkodott a létra felső fokaiba. A belső zsilipajtó tovább csukódott. Ha nem tudja kiszabadítani magát, vagy nem zuhan vissza, néhány másodpercen belül úgy végzi, mint Bishop.

Alatta a savmarta külső ajtó ropogni kezdett. Az egyik merevítőbordája leszakadt. A bent ragadt rakodógép a királynővel együtt néhány centimétert csúszott. Ripley érezte, hogy a lábát szorító karmok engednek, de csak a csizmája csúszott le. A lába kiszabadult.

Összeszedte maradék erejét, felrántotta magát a fedélzetre, éppen amikor a zsilipajtó összezárult mögötte. Az idegenkirálynő még egy dühös üvöltést hallatott, és ő is megpróbálta összeszedni hihetetlen erejét. A súlyos rakodógép csikorgott, amint megpróbálta félrelökni.

Már-már sikerült is neki, amikor a külső ajtó a savtól szétmarva szétesett, és fémdarabokat, savcseppeket szórt a királynő testével és a rakodógéppel együtt a világűrbe. Ripley feltápáskodott és a legközelebbi kitekintőablakhoz ment. A királynőnek még ahhoz is volt ereje, hogy ellökje magát a Sulaco mesterséges gravitációs terétől. Még most is üvöltve és a rakodógéppel birkózva, lassan cigánykerekezett vissza a barátságtalan világ felé, ahonnan csak az imént szállt fel.

Ripley figyelte, ahogy végzetes ellenfele apró foltta, majd távoli ponttá válik, végül elnyelik a lent örvénylő felhők. A Sulaco rakodóterében a recirkulációs rendszer kiegyenlítette a levegőt, pótolva az imént elveszített oxigént.

Bishop még most is fogta Newtot. Kettétépett torzójából mesterséges belső szervek és szikrázó vezetékek lógtak ki. Szemhéja megremegett, feje szabálytalan időközökben megrándult és a fedélzethez ütődött. Belső szabályzószervei elállították az androidfolyadék szívárgását, a súlyos sérülés ellenére is próbálva menteni a szervezetet. Fehér var csillogott a tépett seb szélén.

Halvány, gyászos mosoly jelent meg az arcán, amikor meglátta a közeledő Ripleyt.

- Embertől nem rossz teljesítmény. - Visszanyerte szemhéja feletti uralmát, legalábbis annyi időre, hogy félreérthetetlenül Ripleyre kacsintson.

Ripley Newt mellé roskadt. A kislány kábultan nézett.

- Mami... mami?

- Itt vagyok, kicsim. Itt vagyok már. - A karjába kapta a kislányt, és amennyire csak tudta, megszorította. Aztán a Sulaco légénységi szállása felé indult.

Körülöttük a hatalmas hajó gépei megnyugtatólag zümmögtek. A kórterem felé vette az útját, és egy hordágyat húzva maga után tért vissza. Bishop megnyugtatta, hogy ő tud várni. Óvatosan a hordágyra fektette az alvó Hickset, és visszatolta a kórterembe. A tizedes arca nyugodt, elégedett volt. Lemaradt mindenről, hála Bishop injekcióinak.

Ami az androidot illeti, ő a padlón feküdt, összekulcsolt keze a mellén, a szeme csukva. Ripley nem tudta, alszik-e vagy meghalt. Nála okosabbak majd eldöntik, ha visszaértek a Földre.

Az alvó Hicks arcáról lefoszlott a tengerészekre jellemző keménység maszkja. Most inkább a többi emberre hasonlított, csak valamivel csinosabb és sokkal fáradtabb volt. Csakhogy nem volt olyan, mint a többi ember. Ha olyan lett volna, ő és Newt már halott volna, akárcsak a többiek. Csak a Sulaco létezne, üresen tátongó gyomrával várna az embereket, akik sosem érkeznek meg.

Arra gondolt, hogy felébreszti, de nem tette. Idővel, ha már biztosan tudja, hogy az életfunkciói stabilizálódtak és a savmarta sebek jól behegedtek, elhelyezi az egyik üres kapszulában.

Elment, hogy ellenőrizze az alvókamrát. Három kapszulát kell előkészítenie. Ha Bishop él is, neki nem lesz rá szüksége. A szintetikus valószínűleg szükségesnek találja a kapszulát.

Newt felpillantott Ripleyre. Két ujját szorongatva ment föl vele a folyosón.

- Most aludni megyünk?

- Úgy bizony, Newt.

- Álmodhatunk is?

Ripley lenézett a felfelé tartott okos arcra, és mosolygott.

- Igen, drágám. Azt hiszem, mind a ketten álmodhatunk.

VÉGE